SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NINE

Yıl 9 / Sayı 106 / Ekim 1990 / 3.-DM

Dağlarda... ovalarda... şehirlerde... ve zindanlarda...

Kurtuluş mücadelemiz büyük atılımla yükseliyor

❑ Botan, Mardin, Orta, Serhed, Güneybatı ve Dersim eyaletlerimiz ulusal kurtuluş eylemleriyle çalkanıyor...

❑ **Silopi ilçe merkezine baskın...** Avyan taburuna saldırı.... **Uludere'de 5.5 saate yakın ulusal kurtuluşçu denetim...** Elcan bölüğüne şiddetli saldırılar... **Reşadiye ilçe merkezine baskın...** Bismil ilçe merkezinde bombalı sabotaj... **Kurtalan ilçe merkezinde sömürgeci kurumlara roketli saldırılar...** Cizre merkezinde çatışma... Ve daha birçok saldırı eylemiyle sömürgecilere verdirilen büyük kayıplar ve maddi hasarlar...

❑ **İhanet cezasız kalmıyor... İzmir'de** Mehmet Girgin... **ve İstanbul'da** İbrahim Güngör **intikam kurşunlarıyla cezalandırıldılar....**

3-5 sayfalarda

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın cephe ve ittifaklar sorunu üzerine yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

CEPHE VE İTTİFAKLAR SORUNU ÜZERİNE

"Kürdistan'daki halk hareketi cephesel karakterde olmak zorundadır. Kürdistan'daki halk hareketi herhangi bir ülkeden daha fazla karmaşık, çok çeşitli örgüt ve mücadele biçimlerini sergilemekle karşı karşıyadır..."

Devrimci cephe olgusu, bizde ulusal kurtuluş cephesidir. Cephe, halk yığınlarının devrimci politikanın etkisi altına girmeye başlamasıyla kendini hissettiren bir olgudur. Bir yerde cephe sorunu ortaya çıkmışsa, orada devrimci bir politikanın varlığından bahsedilir. Bir yerde var olan yerleşik statüye karşı artık kitleler eskisi gibi yaşamak istemiyorlarsa, var olan yerleşik düzenden yana olan politikaya ve hukuka karşı, ekonomik düzene karşı giderek sadece rahatsızlıklarını belirtmekle yetinmeyip, homurtularla, gösterilerle muhalefetlerini dışa vuruyorlarsa; eğer köklü devrimci bir kurtuluş sürecine giriyorlarsa; artık burada halkın cephesel gelişmesinden bahsedilir. Eğer, ulusal kurtuluş sorunu sözkonusuysa, oradaki halk cephesi, ulusal halk cephesidir; yok eğer, iktidardaki yerli egemen güçlere karşı bir mücadele sözkonusuysa, cephe demokratik halk cephesidir. Çağımızın belirgin cepheleri; sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş cepheleriyle diktatörlüğe karşı demokratik halk cepheleridir.

Cephe olgusunu; kitlelerin zaman zaman ortaya çıkardığı ayaklanmalarla, gösterilerle özdeşleştirmemek

Devamı 11. sayfada

PKK 2. Ulusal Konferansı belgelerinden eleştiri-özeleştiriler... 16. sayfada

PKK 2. Ulusal Konferansı kararları... 17. sayfada

TC'nin özel savaş uygulamaları Kürdistan halkının direniş duvarında eriyor

Tüm dünyanın gözlerinin Ortadoğu'daki krize çevrildiği ve muhtemel bir savaş üzerinde dikkatlerin yoğunlaştığı günümüzde, dikkatlerden kaçırılmak istenen, ancak kıyasıya süren bir savaş yaşanıyor ülkemiz Kürdistan'da. Yıllardır Türk sömürgeciliği ile PKK önderliğindeki Kürdistan halkı arasında süregelen savaş günümüzde en üst aşamasına ulaşarak, her alanda boyutlanıyor. Körfez krizinin yarattığı toz-duman içerisinde Kürdistan'da her türlü insanlık ve kuraldışı yol ve yöntemlere başvurarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak isteyen Türk sömürgeciliği halkımıza karşı gayrimeşru savaşını tırmandırıyor. Buna karşılık, doğan fırsatları bağımsız bir Kürdistan yaratma yolunda en iyi şekilde değerlendirme azmiyle ulusal kurtuluşçu savaşını yükselten PKK önderliğindeki Kürdistan halkı, tarihinin en büyük direnişlerinden birini yaşıyor her alanda.

Türk sömürgeciliği ve emperyalizm Ortadoğu'daki muhtemel bir savaş ardından Kürdistan sorununun uluslararası gündeme kendisini dayatacağı endişesiyle, şimdiden kapsamlı bir sansürle Kürdistan sorununun kamuoyunda tartışılmasını engelleme çabası içindedirler. Türk sömürgecilerinin SS Kararnameleri olarak bilinen 424 (sansür) ve 425 (sürgün) nolu kararnameleri ardından Kürdistan'daki gerçeklerin basın-yayın organlarında işlenmesi, tartışılması engellenmeye çalışılırken, emperyalizm de Körfez krizi ile birlikte, Kürdistan sorununun tartışılmasına hizmet edecek her türlü girişimi olabildiğince engelleme çabasını arttırdı. Bu nedenle, bizzat kendilerinin güdümünde hazırlanan "Stockholm Kürt Konferansı" bir yıl süreyle ertelenirken, çeşitli ülke-

Devamı 2. sayfada

73. yıldönümünde, Büyük Ekim Devrimi'nin zaferini bilimsel sosyalizm bayrağını Kürdistan ulusal kurtuluş savaşında yükselterek selamlıyoruz!

Kürdistan ve Türkiye cezaevlerinde yaygın açlık grevleri

Açlık grevi dalgası, Diyarbakır Cezaevi'nden 7 Ekim 1990 günü 94 siyasi tutuklunun Türkiye cezaevlerine sürgünüyle başladı. Devrimci tutukluların sürgününden hemen sonra, 8 Ekim günü diğer devrimci tutuklular açlık grevine başladılar. Sürgüne gönderilen tutuklular da gittikleri cezaevlerinde açlık grevlerine başladılar. Ceyhan, Antep, Bayrampaşa, Aydın, Nazilli, Bursa, Çanakkale, Bartın, Bismil, Amasya ile Bismil'den tutukluların sürgün olarak gönderildikleri cezaevlerinde açlık grevleri başlatıldı. Ayrıca dışarda birçok merkezde tutuklu yakınları ve yurtsever-demokratlar da dayanışma amaçlı açlık grevlerine başladılar. Tüm açlık grevleri büyük bir kararlılık ve coşku içerisinde geçmektedir. Özellikle kadın ve çocukların açlık grevlerinde yer almaları, büyük etki yaratmaktadır.

Açlık grevleri, hemen hemen bütün özel tip cezaevlerinde sürüyor olmaları ve kamuoyunun yoğun

Devamı 6. sayfada

Aydın Cezaevi'nden savaş esirleri:

Biz ölümden değil, ölüm bizden korkacak...

"İlerici insanlık!

Dünya proletaryası, ezilen ve sömürülen halklar!

Ulusal kurtuluş ve bağımsızlık için ayağa kalkan Kürdistan halkı!

Sevgili Partimiz!

ARGK'nin kahraman komutan ve neferleri!

Emekçi halkımızın biricik kurtuluş umudu sevgili Başkanımız Abdullah ÖCALAN yoldaş!

Sizlere söz veriyor ve diyoruz ki;

Sömürgecilerin darağaçlarına giderken büyük bir inanç ve iradeyle son nefesimiz, son haykırışımız, son sözümüz size bağlılık olacaktır! Darağacında sallanan bedenimizle düşmanın, bizim şahsımızda uyguladığı özel savaş yöntemlerini boşa çıkaracağız! İdam sehpalarının bizleri yolumuzdan alıkoyamayacağını sloganlarımızla haykıracağız! Ve darağaçlarında düşmana karşı PKK'nin militan kişiliğini en yetkin bir tarzda konuşturacağız!"

9. sayfada

İsmail Beşikçi:

KÖRFEZ BUNALIMI VE KÜRTLER

"Bugünlerde sık sık kullanılan 'Ortadoğu barışı' kavramını ele alalım. 'Barış' anlayışı, barış uygulamaları Kürtlere ne getirdi? Şurası çok açık: 'Ortadoğu barışı' denen durum, Kürtlerin bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması üzerine kurulmuştur. Böyle bir 'barış' anlayışının Kürtlere dayattığı şey köleliktir, esarettir. 'Barış'ın korunması, statükonun sürmesi anlamına gelmektedir..."

19. sayfada

Direniş şehitlerimizden Munzur, Xebat ve Selim yoldaşları yoğunlaşan ulusal kurtuluş mücadelemizde yaşatıyoruz

Anı yazıları 24. sayfada

TC'nin özel savaş uygulamaları Kürdistan halkının direniş duvarında eriyor

Baştarafı 1. sayfada

lerden gazetecilerin Kürdistan'la ilgili haber, yorum ve röportajları da hasır altı edilerek yayınlanması engellenmektedir.

Emperyalizmin de desteğini bir kez daha alan Türk sömürgecileri ise, Kürdistan'da eşi görülmemiş bir baskı ve zulüm politikasını uygulamaktadırlar. Ortadoğu krizinden, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kökünü kazıma yolunda yararlanmak isteyen sömürgeciler, 2 Ağustos'ta patlak veren krizin üzerinden çok zaman geçmeden, 6 Ağustos 1990'da Avrupa Konseyi'ne bir mektup göndererek, "Olağanüstü Hal Bölgesi" kapsamına alınan Kürdistan topraklarında insan haklarını askıya aldıklarını ilan ettiler. Mektupta şu görüşlere yer verilmektedir:

"AVRUPA KONSEYİ'ne

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 15. maddesine Uygun Olarak Yapılan Askıya Alınmanın Bildirimi

***1.** Türkiye Cumhuriyeti son aylarda, Güneydoğu Anadolu'da, Avrupa Sözleşmesi'nin 15. maddesi anlamında, ulusal güvenliğine, giderek artan kapsam ve yoğunlukta, ulusun hayatını tehdit eden boyutlarda tehlikelere maruz kalmaktadır.*

Bir kısım yabancı üslerden kaynaklanan teröristlerin eylemleri, 1989 yılında 136 sivil ile 153 güvenlik kuvveti mensubunun ölümüne sebep olmuştur.

Sadece 1990 yılının başından bu yana 125 sivil ile 96 güvenlik kuvveti mensubu öldürülmüştür.

***2.** Ulusal güvenliği tehdit, Güneydoğu Anadolu'nun illerinde, (Elazığ, Bingöl, Tunceli, Van, Diyarbakır, Mardin, Siirt, Hakkari, Batman, Şırnak) ve bunlara yakın yerlerde olmaktadır.*

***3.** Terörist eylemlerin yoğunluğu, çeşitliliği ve bu eylemlerle başa çıkmak için hükümet, sadece güvenlik güçlerini kullanmaya mecbur kalmamakta, aynı zamanda bir kısım Türkiye'nin diğer bölgelerinden, hatta bir kısım da yabancı ülkelerden ve sendikal hakların suistimalinden kaynaklanan, halkın zararlı dezenformasyonu kampanyası ile uğraşmak için gerekli adımları atmak zorunda kalmaktadır.*

***4.** Bu amaçla Türk hükümeti, Türk Anayasası'nın 121. maddesine uygun olarak 10 Mayıs 1990'da 424 ve 425 sayılı kanun hükmünde kararnameleri çıkartmıştır. Bu kararnameler, kısmen, Avrupa İnsan Hakları ve Temel Özgürlükleri Sözleşmesi'nin 5, 6, 8, 10, 11 ve 13. maddeleri kapsamında korunan hakların askıya alınmasına neden olabilir. Alınan tedbirlerin tanımlayıcı bir özeti ilişikte sunulmuştur. Bunların Türk Anayasası ile uyumları konusu şu anda Türkiye Anayasa Mahkemesi'nin gündemindedir.*

***5.** Türk hükümeti, yukarıda adı geçen tedbirlerin işlevsiz hale geldiği durumda, Avrupa Konseyi Genel Sekreteri'ni haberdar edecektir.*

***6.** Bu bildirim Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 15. maddesi uyarınca yapılmıştır."*

Askıya alındığı bildirilen maddeler, özgürlük, yurttaşlık, bireyin özel ve aile hayatı ile evinin korunması, haberleşme, toplanma, dernekleşme ve sendikalaşma haklarını kapsıyor. Askıya alma ile birlikte tüm bu konularda Kürt insanı tüm haklarından resmen yoksun bırakılmış oluyor. Bugüne kadar da özel savaş uygulamaları ile tüm bu haklardan insanlarımız yoksun bırakılıyordu, ancak şimdiye kadar adı konulmayan bir savaş sözkonusuydu; 6 Ağustos tarihli mektubuyla TC, Kürt halkına karşı savaşını artık resmen ilan etmiş oluyor. İnsan Hakları Sözleşmesi'ne bundan sonra uymayacağını ilan etmekle, insanlıkdışı uygulamalarına meşruiyet kazandırmayı, dış kamuoyunun tepkilerinin önüne geçmeyi ve Avrupa devletlerinden aşırılıklarına karşı gelebilecek muhtemel uyarıları bertaraf etmeyi amaçlıyor.

Bu mektubun ardından TC'nin halkımıza yönelik dizginsiz saldırıları boyutlanmakta gecikmedi. Botan'ı insansızlaştırma politikasına hız veren sömürgeciler 200'ü aşkın köy ve mezrayı ekili alanlarıyla birlikte yakıp yıkarak masum insanlarımızı sürgüne tabi tuttular; evsiz, barksız, yiyeceksiz bırakarak ölümlerine fetva çıkardılar. Yersiz yurtsuz bırakılan onbinlerce insanımız çadırlara, yakınlarının evlerine sığınarak yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Binlerce çocuk gıdasızlık, soğuk ve hastalık nedeniyle ölümle yüzyüze. Tüm geçim araçları ellerinden alınan, evleri, mülkleri, bağ-bahçeleri yakılan ve yerlerinden sürülen onbinlerce insanımızın maruz kaldığı bu insanlıkdışı uygulamalar tüm dünyanın gözlerinin içine baka baka gerçekleştiriliyor. Ve tüm dünya bir kez daha, "arsasının değeri artan" TC'nin bu vahşetine gözlerini kapatıyor, sessizliğe onay veriyor.

Özel harp yoğunlaşıyor:

Kürtlere psikolojik ...ğa

Cumhuriyet tarihinde böyle bir dönem yaşamadı Türkiye, devlet düzeni bu kadar bozulmadı, halk bu kadar ezilmedi, 'keyfi id... ...ca ağırlıkla kurulamadı, yasalar ve ... kadar pervasızlıkla çiğnenmed... En ağır koşullar altında ... vil darbe' sürecini yaşıyo...

Sivil darbe ortamı...

...konan ekonomi modeli Türkiye'yi 10 yıl ... getirdi?

Gerekçe: Türk ulusu hayati tehdit altında.

SEMRA SOMERSAN

Türkiye'nin Avrupa Konseyi'ne, Güneydoğu Anadolu'da insan haklarını askıya alma gerekçesini **"Türk ulusunun hayatının tehdit altında olması"** olarak ...diği belirlendi. ...iye'nin

...t, öte yandan ...lü... Belgeler ...tlar Komisyo...

...vrupa ...temsilcili... Konseyi Genel Sek... ...ne 6 Ağustos 1990 tarihin... ...dığı bir mektupla Güney... Anadolu'da ...

...atma Kozakcıo...

Avrupa Konseyi'ne bildirildi

G.Doğu'da insan hakları askıda

Boyutlanan özel savaş uygulamaları bunlarla da sınırlı değil. Kürdistan'da peşpeşe gerçekleştirilen operasyonlarla insanlarımız tek tek veya gruplar halinde gözaltına alınıyor, işkencelerden geçiriliyor ve cezaevlerine dolduruluyor. Toplum sınırsız bir faşist baskı altında sindirilmeye çalışılıyor. Dağlarda, köylerde masum Kürt insanları kurşunlanıyor, sömürgeciler cinayetlerine her gün bir yenisini ekliyor. Çeşitli devrimci demokratik kuruluş ve çevreler terörle sindirilmek isteniyor. Kontrgerilla saldırıları peşpeşe geliştiriliyor. Bir mayın tarlasına çevrilen Kürdistan'ın çeşitli alanlarında, insanlarımız hareket edemez hale getirilmek isteniyor. Patlayan mayınlarla bugüne kadar çok sayıda masum insan hayatını kaybetti.

Bugünlerde gündeme getirilen bir diğer tehdit de, idam cezalarının infaz edilmesi tehditidir. Mücadelemizin yükselmesinin önüne geçemeyen sömürgeciler, zindanlarda tuttukları savaş esirlerinin hayatlarını bir tehdit aracı olarak kullanıyorlar. İdamlara başvuracaklarını açıklayarak kurtuluş güçlerimiz ve halkımıza şantaj yapıyor, mücadelenin daha da yükseltilmesini engellemeye çalışıyorlar. Bununla da yetinmiyor; yaşları 11-17 arasında değişen çok sayıda çocuğu idam istemiyle yargılıyorlar. Zindanlara doldurdukları insanlarımızı mücadelenin gelişmesi önüne dikecekleri birer rehine olarak değerlendiriyor ve bu temelde alçakça uygulamalarını hayata geçiriyorlar.

Sömürgeciler bir yandan terörle, baskıyla Kürdistan halkını teslim almaya çalışırken, diğer yandan da psikolojik savaşa hız vererek, çoktan kaybettikleri halk desteğini yeniden kazanmaya çalışıyorlar. Bunun için de bir yandan asimilasyon politikasına ağırlık verirken, diğer yandan da çeşitli toplantılar ve köy ziyaretleriyle halkın sorunlarıyla ilgilendikleri imajını yaratıp yanlarına çekmeye çalışıyorlar. Son dönemlerde yoğunlaştırılan bu planlı politika, "Sosyal ve Kültürel Hizmetler Koordinasyon Kurulu" adı altında örgütlendirilen bir komisyonca hayata geçiriliyor. Sömürgeci valiye bağlı olarak faaliyet yürüten bu komisyon, her ay "Psikolojik Harekat" toplantıları yapmakta ve Asayiş Kolordu Komutanı'ndan MİT görevlilerine, radyo-televizyon yetkililerinden veteriner ve müftülere kadar çeşitli kuruluş ve görevlerden kişileri kapsamaktadır. Psikolojik savaşı yürütmekle yükümlü olan bu komisyonun kuruluş amacı ve çalışmalarını sömürgeci vali H. Kozakçıoğlu şöyle ifade ediyor: "Bizim olayımızın temelinde silahlı mücadeleden çok silahsız mücadelenin yeri vardır. Bizden daha fazla siyasi propaganda yapan bölgedeki teröre karşı, biz, ya kamu görevlileri ağzı ile, ya günlük basın veya TRT vasıtasıyla vatandaşa ulaşmaya çalışıyoruz.

Devletin bugüne kadar bölge halkına ulaşmada yetersiz kaldığı görülüyor. Bu nedenle Psikolojik Harekat bazında komisyonlar kurduk. Genelgeler çıkardık. Bundan sonra idari ve askeri yetkililer yanlarına, milli eğitim müdürlerini, veteriner, ziraat teknisyenleri, özellikle de müftüyü alarak, vatandaşların bulunduğu köylere gidecekler. Köylerde vatandaşlarla mutlaka konuşup, onların derdini, davasını, sıkıntısını dinleyenleri lazım..."

Kürdistan halkına yönelik uyguladıkları bu kapsamlı psikolojik etkileme politikasıyla sömürgeciler kısa ve uzun vadeli iki temel amaç peşindedirler. Kısa vadeli olarak, halkın ulusal kurtuluş mücadelemizden etkilenmesi ve destek vermesini engellemeyi, böylelikle mücadelemizi halktan koparmayı amaçlıyorlar. Uzun vadeli hedefleri ise, Kürdistan halkının, gelecekte Kürdistan sorununun uluslararası platformlara gitmesi halinde TC'den yana tavır koymasını sağlamaktır. Yani TC, muhtemel bir referandumla, Kürdistan halkının seçeneğinin belirlenebileceği hesabıyla, şimdiden halkın TC'ye bağlı kalmayı seçenek olarak benimsemesini sağlamaya çalışıyor.

Ele aldığımız tüm bu gelişmelerden de görülmektedir ki, TC Kürdistan'da artık bir varlık-yokluk kavgasını veriyor. Savaşı resmi düzeyde itiraf etmemedeki tüm çabasına rağmen, Avrupa Konseyi'ne gönderdiği mektup, yine Kürdistan'da son dönemlerde yoğunlaştırdığı askeri ve psikolojik özel savaşı, TC'nin artık bir dönüm noktasına gelip dayandığını gösteriyor. Bunlar TC'nin son çırpınışlarıdır. O da bilinmektedir ki, Kürdistan ellerinden büyük oranda kayıp çıkmıştır ve Ortadoğu'daki son gelişmeler Kürdistan sorununun çözümünü daha da hızlandıracaktır. Bu nedenledir ki, yangından mal kaçırırcasına çırpınmakta, hiç değilse bir şeyleri kurtarma telaşıyla çılgınlaşmaktadır.

Türk sömürgecilerinin Kürdistan halkına yöneltiği sistemli yok etme savaşına uluslararası kamuoyundan yeterince karşı koyuş olmasa da yer yer tepkiler gelmektedir. Helsinki Watch (Helsinki Gözlem) Grubu son çıkardığı bir raporla bir kez daha Türk devletini "Türkiye'deki Kürtlerin etnik kimliğini" sistematik olarak yok etmekle suçladı. "Türkiye'nin Kürtleri" başlıklı raporda, 1987'de Kürdistan'da yapılan gözlemlerden bu yana, halkın PKK'ye olan desteğinin daha da güçlendiğinin saptandığı ifade ediliyor. Türk hükümetinin Kürtlerin varlığını kabul etmediği ve Kürt dilinin resmi kullanımını yasakladığı belirtiliyor.

Raporda ayrıca, güvenlik güçlerinin, "teröristlerle mücadele" bahanesiyle halkı köylerini, evlerini terketmeye zorladığı, silahlanıp korucu olmak ya da bulundukları yeri terketmek ikilemiyle karşı karşıya bıraktığı vurgulanıyor. Sivil alanlara askeri güçlerin döşediği mayınlar nedeniyle birçok kişinin hayatını kaybettiği ya da sakat kaldığı belirtilerek bu tutumun uluslararası insan hakları ile bağdaşmadığı, BM 1981 mayın protokolünü çiğnediği ifade ediliyor. Türk hükümeti korucu uygulamasından vazgeçmeye ve Kürtlere etnik haklarını vermeye çağrılıyor.

Henüz yeterli düzeyde olmasa da uluslararası alanda da Türk sömürgeciliğinin teşhir ve tecriti gelişmektedir. Ortadoğu krizi bu konuda TC'nin bir ölçüde nefes almasına zemin yaratmış olsa da bunun sürekli olmayacağı, zamanla uluslararası alanda da aşınmasının hızlanacağı açık bir gerçektir.

Öte taraftan Kürdistan ve Türkiye zemininde Türk devletinin çöküşü giderek daha da hız kazanmaktadır. Halk kitlelerinin sömürgeciliğe ve faşizme karşı muhalefeti günden güne yaygınlaşmakta, boyutlanmaktadır. Türkiye zemininde öğrenci-gençliğin, işçi sınıfının, her kesimden devrimci-demokratik çevrelerin faşist baskılara, artan ekonomik sömürüye ve son dönemlerde belirginleşen savaş eğilimine karşı eylemliliği boyutlanmaktadır. işçiler grev, gösteri vb. biçimlerde muhalefetlerini ortaya koymakta, sürekli ve yaygın eylemlilik sürecine girmiş bulunmaktadırlar. Tüm baskı, işkence ve tutuklamalara rağmen "savaşa hayır" sloganıyla her gün daha fazla kişi emperyalist ve sömürgeci eğilimlerle halkların kanının akıtılmasına izin vermeyeceklerini haykırmaktadır. Burjuva siyaset çevrelerinde çürümüşlük boyvermekte, hükümette istifalar birbirini izlemektedir. Türkiye devrimci-demokratik cephesi giderek genişlemekte, hareketlenmektedir.

Kürdistan'da savaş kıyasıya sürmektedir. Türk sömürgecilerinin tüm insanlıkdışı baskı ve saldırılarına, muazzam güç yığmalarına, sürekli operasyonlarına rağmen mücadele her gün yeni yeni mevziler kazanarak güçlenmektedir. Kürdistan halkı sömürgeci devletle bağlarını her gün biraz daha koparmaktadır. Onbinlerce insanımız topraklarından, mallarından olma pahasına koruculuğu kabul etmemiş, "ihanete hayır" demiştir. Savaş esirlerinin sürgünü ve idam tehditlerini protesto amacıyla gerçekleştirilen açlık grevleri geniş halk kesimlerinin katılımıyla toplu bir başkaldırı niteliğine bürünmüş, bununla sömürgeciliğin uygulamalarının karşısında bütün bir halkı bulacağı bir kez daha gösterilmiştir.

Kırsal alanların yanısıra kent merkezleri de ulusal kurtuluş mücadelemizin günden güne boyutlandığı alanlar oluyor. Son bir aylık süreçteki eylem bilançosuna bakıldığında, ilçe merkezlerindeki eylemlilikte büyük bir artışın olduğu görülecektir. Mücadelemizin yeni mevziler kazandığının ifadesi olan bu durum aynı zamanda da, köy boşaltmakla gerilla mücadelemizin kökünü kazıyacağını sanan sömürgecilerin suratına inmiş esaslı bir şamardır. Bir kez daha görülmüştür ki, halkımız neredeyse gerilla oradadır, direniş oradadır.Ne baskı, ne işkence, ne de sürgün bu halkı artık yolundan alıkoyamayacaktır. Halkımız bir kez hayat suyunun tadını almıştır, direnişin kazanmak olduğunu görmüştür; işte o nedenledir ki, nereye sürülürse sürülsün direniş kavgasını oraya taşıracaktır, artık asla boyun eğmeyecektir.

Sözlerimizi, 16.10.1990 tarihli Milliyet gazetesinde, Cumhuriyet yazarı İlhan Selçuk'tan aktarılan bir yazıdan aldığımız alıntıyla bağlıyoruz. TC'nin sergilediği tabloyu yansıtmada yararı olacağına inanıyoruz.

"Kürt Sorunu SS (sansür ve sürgün) kararnamelerinden sonra Babıâli'nin gündeminden çıktı; ne tartışılıyor ne de yeterince konuşuluyor; yalnız sık sık 'resmi tebliğ' kokan ölü ve yaralı haberleriyle gazete başlıklarına tırmanıyor. İyi mi oluyor kötü mü? İleride anlaşılacak. Şimdilik basında Güneydoğu sorunu üzerinde bir 'şal' örtüldü; gazetelerin bu bakımdan TRT'den pek farkı kalmadı.

Oysa bir sorunun çözümü için ilk koşul, konuyu kamuoyunun tartışma gündemine getirmektir.

Güneydoğu'da neler oluyor? Öğretmenler niçin öldürülüyor? Okullar neden yakılıyor? Bırakınız Güneydoğu'yu Kars'a kadar tırmanan kanlı eylemlerin içyüzünde ne var? Güneydoğu'da eğitim yüzde kaç oranında sürüyor? Yurdun bir bölümünde öğretim felç mi oldu? Öğretmenlerin üst üste öldürülmesi karşısında 450 bin kişilik öğretim ordusu neden suskun? Birkaç basın yasağı, üç beş kararnameyle Kürt sorunu çözümlenebilseydi, çoktan bu işin üstesinden gelinmez miydi?

Güneydoğu sorunu çözümlenmiyor, içten içe çatallaşarak büyüyor.

(...)

Ülkenin doğusunda da batısında da terör var...

Doğudaki terör dağda, köyde; batıdaki terör büyük kentte...

İstanbul'da soygunsuz gün geçmiyor. Soygunlar terörün bütçesini oluşturuyor. Laik bilim adamları, profesörler, gazeteciler, politikacılar birbiri ardına öldürülüyor. İrtica silahlandı mı? Siyasal kan davaları sürüyor, 'ara rejim'lerde adı işkenceciye çıkmış olanlar 'hedef' oluşturuyor. 'Korku' ve 'güvensizlik' ortalıkta kol geziyor.

(...)

Cumhuriyet tarihinde böyle bir dönem yaşamadı Türkiye, devlet düzeni bu kadar bozulmadı, halk bu kadar ezilmedi, 'keyfi idare' bunca ağırlıkla kurulamadı, yasalar ve anayasa bu kadar pervasızlıkla çiğnenmedi.

En ağır koşullar altında göz göre göre 'sivil darbe' sürecini yaşıyoruz."

Dağlarda... ovalarda... şehirlerde... ve zindanlarda...

Kurtuluş mücadelemiz büyük atılımla yükseliyor

BOTAN EYALETİ

GÜRPINAR: İlçenin Kontranis köyünde 28-29 Eylül günlerinde çıkan çatışmanın haberini geçen sayımızda bilgi yetersizliği nedeniyle kısaca vermiştik. Çatışmaya ilişkin yeni bilgiler gazetemize ulaştı ve şöyle:

28 kişilik ARGK birliği Gürpınar'ın Kontranis köyünde bulunan karakola saldırarak büyük hasara yol açtı. Ayrıca 1 askeri öldürdü ve 4 askeri yaraladı. 1 gerilla da yaralandı.

Eylem ardından gerilla birliği Gürpınar yönünde uzaklaştı ve sabaha karşı Norduz mıntıkasında dinlenmeye çekildi. Sömürgeci özel tim ve askeri birlikler, takip sonucu gerillaların dinlendiği alana üçlü çember attılar. Gerilla birliği çatışmak zorunda kaldı. Bir gerilla 3 elbombasını birbirine bağlayarak, 3 özel tim elemanının bulunduğu kayalık noktaya fırlattı; 3 özel tim mensubu paramparça oldu. Çatışma birkaç saat devam etti. Gerillalar çatışarak üç çemberi de yararlar. Çatışmanın kesin sonuçlarına göre, 3 özel tim elemanı, 2 subay ve 17 asker öldürüldü ve 2 gerilla da şehit düştü.

Karakol baskını ve çatışmanın ağır yenilgisiyle kuduran düşman Kontranis köyüne karşı saldırıya geçti. Köyün tüm erkekleri köyü terketmek zorunda kaldılar. Sömürgeci çapul birlikleri, köylülere ait 83 ot yığınını yaktılar, bir köylüye ait 100'ün üstünde kuzuyu kurşuna dizerek imha ettiler. Ayrıca karakolun yanından başlayarak 7 evi de yaktılar. Tugay komutanının emri ile, evlerin yakılışı durduruldu. Sömürgeci komutan bu hesapçı emir ardından, iki yıldır tüm baskılara rağmen korucu olmamakta direnen köylülere silah almayı dayattı. Köylüler bir kez daha, sömürgecilerin umutlarını boşa çıkardılar. Bunun yanısıra direnişçi köylüler, Hakkari'de avukat tuttular ve olayı Van İnsan Hakları Derneği yöneticileri ile görüştüler. Sonuçta, bir heyet köye giderek sömürgeci tahribatı tespit etti. Kontranis köyüleri, kamuoyunu kendilerine sahip çıkmaya çağırıyorlar.

ÇATAK: İlçede 2 Ekim ve 9 Ekim günlerinde ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu güçleri arasında iki ayrı çatışma meydana geldi.

2 Ekim günü Çatak'ın Alan mıntıkasında çıkan çatışmada düşman güçlerinden 1 astsubay ve 6 asker öldürüldü. Düşmana darbe indiren ARGK gerillaları kayıp vermeden geri çekildiler.

Müks nahiyesi yakınlarında 9 Ekim gecesi meydana gelen çatışmada ise, ARGK gerillaları ilk belirlemelere göre 4 askeri öldürdüler. Sömürgecilerin kayıplarının daha fazla olduğu da belirlendi, ancak toplam kayıp sayısı öğrenilemedi.

Meydana gelen çatışmaların nasıl geliştiği konusunda bilgi edinilemedi.

Ayrıca bölgeden alınan haberlere göre, sömürgeciler, Kurtuluş Ordusu-ARGK gerillalarının saldırıları karşısında gittikçe zorlanmaları sonucu, köylülere silah dağıtımına daha bir ağırlık vermeye başladılar. Fakat bunda başarılı olamadıkları gibi, mevcut köy korucuları da bir etkinlik sağlayamıyorlar. Bu nedenle Alan aşiretinin uşak-işbirlikçi ağası Sadun Seylan ve SHP'li uşak aşiret reisi Abdurrahman Özbek'e yeni roller atfediyorlar. Bu işbirlikçilerden, denetimlerindeki alanlarda gerillalara desteğin verilmemesi için daha yoğun kontrol geliştirmelerini istiyorlar.

Van valisi, korucuların pasifliği nedeniyle köyleri dolaşıyor. Çeteleri aktifleştirmek için tehdit ediyor. Çatak'ın Kayaboğazı (Görentaş) köyünde, gerillalara karşı etkisiz kaldıkları gerekçesiyle 15 korucunun silahı geri alındı. Ayrıca gerillaların toplantı yaptıkları köylere sömürgeciler baskınlar düzenliyor ve zorla silahlandırma girişiminde bulunuyorlar. Bunun sonucu olarak, Xumar (Dalbastı) köyünde bazı köylüler yoğun baskılara dayanamayarak silah aldılar.

Son bir aylık süreçte yaşanan diğer bir gelişme ise Çatak köylerinden göçlerin yoğunlaşmasıdır. Sömürgecilerin bu çağdışı dayatması, göç ettirilenlerde büyük bir yoksulluk yaratıyor. Göçenlerden bazıları tüm baskılara rağmen köylerine geri dönüyor, kalanlarda ise ayaklanma potansiyeli gelişiyor.

CİZRE: 6-7 Ekim gecesi ilçenin Kale Mahallesindeki Hükümet Konağı çevresinde gerillalar ile sömürgeci güçler arasında çatışma çıktı. Uzun bir süreyi kapsayan çatışmanın silah sesleri Cizre'nin her tarafında duyuldu. Düşman çatışmayı ve kapsamını gizledi. İlçe halkından, düşmanın 1 özel tim elemanının ölüsünü kaldırdığını görenler olmuştur.

9 Ekim gecesi Cizre merkezinde gerillalar, sömürgecilere ajanlık yapan 1 haini cezalandırdılar. Gerillalar tarafından ölümle cezalandırılan Abdurrahmanê Mistê, Şırnak'ın Deştalalo (Kırkkuyu) köyündendi. Eylem sonrasında, olayla hiçbir ilgileri olmayan 8 yurtsever sömürgeciler tarafından gözaltına alındı.

Çatak gerilla grubu...

ŞIRNAK: 10 Ekim gecesi Şırnak'ın askeri tugayın yanıbaşındaki Ziyaret Mahallesinde konumlanan korucularla, gerillalar tarafından baskın düzenlendi. Kesin sonuç öğrenilememekle birlikte 1 korucunun öldüğü tespit edildi. Tugaydan askerler müdahale cesareti gösteremediklerinden sadece havaya ateş etmekle yetindiler.

Gilındor (Kemerli)-Şırnak yoluna gerillaların döşediği mayına korucuları taşıyan bir araç çarptı. Eylemin sonuçları alınamadı.

14-15 Ekim gecesi bir ARGK birliği, daha önceleri sömürgeciler tarafından boşaltılan Avyan (Dereler) köyüne konumlandırılan askeri tabura baskın düzenledi. Hezil Çayı kıyısındaki tabura havan topları ve roketlerle saldırıldı. Düşman kayıpları kesin olarak öğrenilemedi.

Bölgeden alınan haberlerde, sömürgecilerin 15 Ekim günü boyunca helikopterlerle ölü ve yaralılarını taşıdıkları belirtildi.

Eylem, köyün boşaltılmasına karşı bir misilleme olarak gerçekleşti.

21 Ekim günü, sömürgecilerin açıklamasına göre, Şırnak'ın Çağlayan köyünde bir çatışma meydana geldi. Çatışma gece saat 21.00'de bir ARGK birliği ile sömürgeci operasyon birliğinin karşılaşması üzerine çıkmıştır.

ŞEMDİNLİ: 12 Ekim günü çetelerle takviyeli sömürgeci birlikler Kuzey, Güney ve Doğu Kürdistan'ın sınırlarının bitiştiği üçgende yoğun operasyon harekatına giriştiler. Kagırga mıntıkasını ve dağlık alanı toplarla bombaladılar. Amaç gerilla kamplarını açığa çıkarıp imha etmekti.

Sömürgeci birliklere karşı harekete geçen gerillalar usta manevra ile operasyon güçlerini birkaç kez zayıf noktalarından vurdular. Gece de en az üç noktada pusu kurdular.

Gerilla kaynaklarının bildirdiğine göre, düşmanın tüm umutları boşa çıkarıldı ve büyük kayıplar verdirildi. Gerilla kayıplarının olmadığı uzun süreli ve aralıklı çatışmada, düşmanın 3 askeri öldürüldü, 4'ü de yaralandı. Düşmana bu ağır darbenin yanısıra büyük moral çöküntüsü de yaşatıldı.

ÇUKURCA: Ekim ayının ikinci haftasında Kurtuluş Ordusu gerillaları, ilçenin Güney Kürdistan sınırında bulunan Deşta köyündeki sömürgeci bölüğe bir saldırı düzenlediler. Roketlerle saldırılan bölük binası isabet aldı ve hasar meydana geldi. Düşmanın kayıpları öğrenilemedi.

Yine Jiyaniş (Işıklı) köyü yakınlarında bir noktaya döşenen mayına köy karakol komutanının bindiği araç çarptı. Mayının patlaması sonucu karakol komutanı ayağından ağır yaralandı ve hastaneye kaldırılarak bacağı kesildi.

26 Eylül günü Jiyaniş köylüleri, köylerindeki işkenceci-sömürgeci komutanın görevden alınması için Çukurca Hükümet Konağı'na yürümüşlerdi. Bunun üzerine işkenceci komutan değiştirilerek, yerine daha az işkenceci olan bir komutan atanmıştı. Mayına çarpan bu son komutandır.

ULUDERE: Kurtuluş Ordusu gerillaları 15 Ekim gecesi saat 23.40'ta ilçe merkezini bastılar. Tüm cadde ve sokakları denetim altına alan gerillalar başta emniyet binası olmak üzere, sömürgeci kurumları roketlediler. Hedef olan binalarda büyük hasar meydana geldi. Gerillalar, hoparlörlerle halka yönelik yoğun propaganda yaptılar. Ayrıca Türkiye Elektrik Kurumu'na ait bir kamyonu da yaktılar. Eylem sabah 04.00'e kadar sürdü.

Gerillaların emniyet binasına yönelik saldırısında çok sayıda polis ve askerin öldüğü haber verildi. Ancak sömürgeciler kayıplarını gizlediler ve ayrıca halka yöneldiler. Toplam 110 kişiyi gözaltına aldılar. Gözaltına alınanlar arasında köy korucuları da var. Gerekçe, gerilla saldırısına karşılık vermemek. Gözaltına alınanlar bir hafta sonra serbest bırakıldılar.

22-23 Ekim gecesi Uludere-Silopi ilçe sınırında bulunan Ziravik (İnceler) köyü yakınlarındaki Elcan bölüğüne baskın düzenlendi. Bölük Hezil geçitlerinden birinin üzerinde konumlandırılmıştı. Bölük binaları roketlendi ve kurşun yağmuruna tutuldu. Düşman, kayıplarını gizledi. Bölgeden ulaşan haberlere göre, 4 askerin öldüğü, 4 askerin de yaralandığı belirtiliyor, ancak daha fazla olan düşman kayıplarının tespit edilemediği bildiriliyor.

REŞADİYE: Van'ın Reşadiye ilçesinin merkezine Ekim ayının ilk haftasında Kurtuluş Ordusu gerillaları tarafından baskın düzenlendi. Baskın eyleminde ilçedeki tek askeri kurum olan bölük binasına roketlerle saldırıldı. Düşman askerlerinin karşılık vermesi sonucu çatışma çıktı. Uzun süren çatışma sonucunda gerillaların kayıp vermediği ve düşmanın ise çok sayıda ölü ve yaralısını Van hastanelerine kaldırdığı bildirildi.

SİLOPİ: 25 Ekim gecesi bir grup ARGK gerillası saat 19.20'de ilçe merkezini bastı. Gerillalar emniyet binasını roketlediler ve diğer sömürgeci kurumları yarım saate yakın bir süre kurşun yağmuruna tuttular. Sömürgecilerin kayıpları öğrenilemedi. Emniyet binasında önemli düzeyde hasar meydana geldi.

Silopi, 1984'ten bu yana en az 5 kez gerillaların geçici denetimini yaşamıştır.

MARDİN EYALETİ

KIZILTEPE-DERİK: 30 Eylül günü Kurtuluş Ordusu gerillaları gündüz saat 12.00 sıralarında iki ilçe arasında yer alan Rêzik, Melesoke ve Cehuşi (Güngören) köylerine gittiler. Bir önceki sayımızda da kısaca verdiğimiz bu gelişmelerin ayrıntıları şöyle:

Rêzik köyüne giden gerillalar tüm köy halkını bir alanda topladılar. Köydeki 4 hain de kaçma fırsatı bulamadığı için toplanma alanında hazır bulundu. Bu işbirlikçilere ait tabancalar gerillalar tarafından alındı. Suçları yüzüne okunan 4 hain kendi tabancalarıyla cezalandırıldılar. Alınan haberlere göre, ölümle cezalandırılan 4 ajandan ikisinin ismi tespit edilemezken, ikisininse isimleri şöyle: Bedran Kılıçaslan (köy muhtarı) ve bir yakını olan Hüsamettin Kılıçaslan.

Eylem halk üzerinde büyük etki yarattı. Çünkü bu unsurların işbirlikçiliği ve bu ilişkilerin sağladığı palazlanma 1980 öncesine dayanıyor. İşledikleri suçlar ağır; işbirlikçilikleri süresince çok sayıda PKK savaşçısının ve yurtsever köylünün katledilmesinde rol oynamışlardır.

Eylem sonrasında ilginç bir gelişme ise; bazı çevrelerin kan bağına dayanarak yurtseverlik adı altında, hain ve ajan çalışmaları ispatlı olan bu unsurlara anma toplantılarını düzenlemeleridir.

Melesoke köyünde düzenlenen baskında ise, ajanlar bulunamadıkları için, gerillalar köylülerle toplantı yaptıktan sonra geri çekildiler.

Yusufê Şexmusê Sılto adındaki işbirlikçi haine ait olan Cehuşe köyü, gerillalar tarafından düzenlenen baskın eylemi ile ERNK adına kamulaştırıldı.

Bu eylemlerin gündüz saatlerinde gerçekleştirilmesi ve yöre halkının bir an önce cezalandırılmalarını bekledikleri bu unsurların öldürülmeleri çevrede oldukça olumlu etki yarattı.

Köy baskınları ve cezalandırma eylemlerinin ardından düşman, 200 cemse dolusu asker, 3 helikopter ve 8 panzerle büyük bir operasyon başlattı. Kızıltepe-Derik alanlarında şimdiye kadarki bu en büyük düşman harekatı, eylemlerin olumlu etkisini kırmayı amaçladı; ancak tümüyle başarısızlıkla sonuçlandı.

DERİK-VİRANŞEHİR: 2 Ekim günü, İpek Yolu üzerinde ve iki ilçe arasında bulunan Pira Şexwelat Köprüsü'ne 200 metre mesafedeki Çelikler Tesisleri'ne ARGK gerillaları tarafından bir kez daha baskın düzenlendi. Eylemde, benzinlik ve lokanta tümüyle yakıldı. Ayrıca yaralananların da olduğu bildirildi. Aynı tesisler 1989 yılında da gerillalar tarafından baskına uğramıştı.

Eylem, tesislerin sahibi işbirlikçiye, suçlarının bedelsiz kalmayacağı mesajını verdi.

MAZIDAĞI: 5 Ekim gecesi Mardin-Diyarbakır karayolunun Mazıdağı ilçesine bağlı Sultan köyü yakınlarında yer alan Sultan Şexmus mıntıkasında ARGK gerillaları, bir düşman aracını pusuya düşürünce inisiyatifin gerillalarda olduğu bir çatışma meydana geldi. Yaklaşık bir saat kadar devam eden çatışma sonucunda, askeri araçta bulunan askerlerden 4'ü öldürüldü.

ORTA EYALET

BİSMİL: 3 Ekim akşamı, ilçe merkezinde sömürgeci-faşist kurumlara yönelik 2 tuzaklı bomba yerleştirildi. Bombalardan biri Hükümet Konağının tahribine yönelik bırakıldı. Ulusal kurtuluşçu savaşçılarımız tarafından Hükümet Konağının bitişiğine yerleştirilen bomba patladı. Patlama sonucunda büyük hasar meydana geldi ve kimliği tespit edilemeyen biri de yaralandı. Diğer bomba ise, Diyarbakır'dan getirilen uzmanlar tarafından, patlamadan etkisiz duruma getirildi. Sömürgeciler, patlayan bomba haberini gizlediler, sadece etkisizleştirilen bomba haberini duyurdular.

Bombalı eylem, Eylül ayında alanda çok sayıda yurtseverin gözaltına alınmasına karşı bir misilleme olarak gerçekleştirildi.

BİTLİS: 5 Ekim günü Bitlis'in Geliye Şexcuma köyündeki karakola bir ARGK birliği tarafından saldırıldı. Saldırı eylemi sonucunda karakol binası büyük hasar gördü. Düşman eylemin boyutunu gizleyerek, sadece 2 korucunun öldüğünü açıkladı.

Yine yakın bir tarihte ARGK gerillaları, Tetikkaya köyünde köylülerin katılımıyla bir toplantı yaptılar. Toplantı sonucunda gençlerden ARGK saflarına katılım gerçekleşti. Eylem sonrasında sömürgeciler, Tetikkaya köyüne baskın düzenlediler. Sömürgeciler, başta çocukları ARGK'ye katılan aileler olmak üzere, tüm köylülere yoğun baskı uyguladılar.

Bitlis-Baykan arasında 5 ya da 6 Ekim günü bir özel tim aracının ARGK gerillaları tarafından pusuya düşürüldüğü bildirildi. Eyleme ilişkin çeşitli bilgiler ulaştı, ancak tüm bilgilere göre düşman kaybının 10 ölünün üstünde olduğu şeklinde.

Bitlis'te Kurtuluş Ordumuz-ARGK

ARGK-Dicle-Fırat Havzası Askeri Konseyi'nin 14 Ekim 1990 tarihinde Mardin bölgesinde dağıttığı bildirideki eylem bilançosunu yayınlıyoruz

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKINA!

Halk Ordumuzun şehit operasyonu devam ediyor. Sömürgeci ordu ve ajan odaklar önemli kayıplar veriyor. Askeri Konseyimize bağlı silahlı birliklerimizin Temmuz ayından bu yana planlayıp sürdürdükleri şehitler operasyonu, son bir aylık dönemde de düşmana önemli darbeler indirerek sürdürülüyor. Konseyimizin Ağustos bildirisinde devrimci eylemlerimizin Temmuz-Ağustos dönemindeki bilançosu kamuoyuna sunulmuştu. Ağustos sonu-Ekim ayının ilk haftasında sürdürülen devrimci intikam eylemlerimizin Konseyimize ulaşan resmi bilançosu şöyledir:

1- Eylül ayının ilk yarısında Ömeryan dağlık alanlarında Konseyimize bağlı **Şehit Sedat Gerilla Birliği**'nce, düşmanın askeri güçlerine yönelik mayınlama eylemi gerçekleştirilmiştir. Eylül ayı başında şehit düşen üç yiğit yoldaşımızın **(Hasan, Battal, Sabri)** intikamı amacıyla gerçekleştirilen bu eylemde mayına çarpan Türk ordu konvoyundan bir cemse tamamen imha edilmiştir. Sivil ajanların da içinde bulunduğu düşman konvoyunda 17 asker ve ajan öldürülmüş, 6 asker ağır yaralanmıştır. Ölenlerin içinde subaylar da bulunmaktadır.

2- Bu eyleme paralel olarak aynı gün yine Ömeryan dağlık mıntıkasında 2 ajan unsur ölümle cezalandırılmıştır. Kurdîsê köyünden olan bu ajanlar, Türk ordu istihbaratçılarına bağlı olarak çalışan ve halkın içinde gizlenen ajanlardı.

3- Askeri Konseyimize bağlı 3. Bölge Komutanlığı güçlerince Savur alanının çeşitli mıntıkalarında Eylül ayı boyunca düşmanın askeri güçlerine ve köy korucularına yönelik bir dizi eylem geliştirilmiştir. Pusu, baskın, çarpışma biçiminde gelişen devrimci eylemlerimiz sonucunda onlarca Türk askeri ve köy korucusu imha edilmiş ve yaralanmıştır.

4- Yine Eylül ayı sonlarına doğru 3. Bölge Komutanlığına bağlı bir ARGK birliğince Diyarbakır-Mardin karayoluna pusu atılmıştır. Bu eylemde 3 trafik polisi ve 3 asker imha edilmiştir. Düşman, bu kaybını "trafik polisleri trafik kazası geçirdi" biçiminde kamufle etmeye çalışmıştır.

5- ARGK 4. Bölge Komutanlığına bağlı savaşçılar, Diyarbakır kent merkezinde bir özel tim arabasına bombalı saldırı düzenlemiştir. Arabaya atılan elbombasının patlamasıyla düşman arabası imha edilmiştir.

6- Ekim ayı başında ARGK 1. Bölge Komutanlığınca çeşitli intikam eylemleri gerçekleştirilmiştir. Şehit Çekdar Gerilla Birliği'nin döşediği çeşitli mayınlara çarpan düşman birliklerinden 11 askerin öldüğü bildirilmektedir.

7- Yine **Şehit Çekdar Gerilla Birliği**'nce Ekim ayı başında Kerboran'da önemli faaliyetler içinde bulunan bir ajan unsur ölümle cezalandırılmıştır.

8- Ekim ayının ilk haftasından itibaren devrimci operasyonlarını yoğunlaştıran ARGK 4. Bölge Komutanlığına bağlı silahlı birlikler, düşmanın Kızıltepe-Derik ajan örgütlenmesine ağır darbeler indirmiştir. Kızıltepe'ye bağlı Rêzik köyünü gündüz saat 12.00'de basan bir ARGK birliği, önemli bir ajan odağının bulunduğu bu köyü belli bir süre devrimci abluka altına almış, köyde bulunan 4 ajanı kurşuna dizerek cezalandırmıştır.

9- Ajan-muhbir örgütlenmeye yönelik devrimci operasyonlarını giderek yaygınlaştıran ARGK 4. Bölge Komutanlığına bağlı özel intikam birlikleri, çeşitli köylerde yuvalanmış ajanlara yönelik baskın eylemlerini gerçekleştirmiştir. Bu amaçla, birçok köy gündüz devrimci denetim altına alınmış, ajan odaklara yönelik teşhir, tecritler yapılmıştır. Aynı zamanda kitlelere yönelik açık propaganda toplantıları düzenleyen 4. Bölge Komutanlığı hiçbir suçlu ve ajanın asla cezasız kalmayacağını, hedef alınan odakların mutlaka dağıtılacağını bu toplantılarda dile getirmiştir.

10- Yine bu dönemde vergisini ödemeyen bir feodal-komprador odağın İpek Yolu üzerindeki benzinliği ihtar amacıyla gündüz silahla taranmış ve bir kişi yaralanmıştır.

11- Ekim ayının ilk yarısında Bismil şehir merkezinde ARGK 3. Bölge Komutanlığına bağlı savaşçılarca çeşitli sabotaj eylemleri gerçekleştirilmiştir. Bu eylemler sonucunda, düşman milyonlarca zarara uğratılmıştır.

12- Bu dönemde düşmanın ARGK saflarına sızdırdığı 3 ajan ortaya çıkartılarak sorgulanmış ve önemli bilgiler elde edilmiştir. Sorguları tamamlanan bu ajanlar, ARGK yasaları gereğince idamla cezalandırılmıştır. Askeri Konseyimiz, bu ajanlardan elde ettiği bilgiler çerçevesinde düşmanın ajan ağına yönelik operasyonlarını daha da derinleştirecektir. Konseyimize bağlı silahlı devrimci güçlerin operasyonları hala devam etmektedir.

gerillalarının savaşı tırmandırması, sömürgecilerde büyük bir telaş yaşatıyor. Düşman alanı bir kilit nokta olarak gördüğünden yeni dönem silahlı mücadelemizin başladığı 1984'ten bu yana, çok yönlü tedbirler aldı. Ulusal kurtuluşa alanı kapatmak için, gerekli her yönteme başvurdu. Çünkü, Bitlis alanı diğer Kürdistan eyaletlerini birbirine bağlayan bir konuma sahiptir. Savaşımızda eyaletlerarası bağlantı ve geçişte önemli rol oynuyor. Düşman, alanın sahip olduğu bu konumun bilincinde olarak askeri ve siyasi tedbirler geliştirdi. Tüm tedbirlerine rağmen, alana ulusal kurtuluş mücadelemizin taşırılması ve geliştirilmesi önünde engel olamadı. ARGK'nin askeri ve siyasi eylemleri, düşmanın oluşturduğu savaşımıza yönelik sistemini çözülme aşamasına getirmiştir.

ŞİRVAN: 6 Ekim günü Şirvan ilçesinin Hesko (Çeltikyolu), Iskambo (Ormanbağı) ve Gundedızan (Özyurt) köyleri arasındaki mıntıkada Kurtuluş Ordusu gerillaları ile sömürgeci ordu güçleri arasında büyük bir çatışma meydana geldi. Düşman, çatışma sonucunda ağır kayıplar verdi. Sadece halkın, Siirt'te hastanelere kaldırılırken gördüğü ölü ve yaralı sayısı; 1 subay, 3 asker, 3 korucu ölü ve 1 korucu da yaralı şeklinde. Düşman kayıplarının verilenlerden daha fazla olduğu bildirildi.

Diğer taraftan 2 Ekim günü, hangi alandaki çatışmada öldürüldükleri öğrenilemeyen 3 askerin cesedi daha Siirt'e götürüldü.

Bölgeden alınan haberlerde, Siirt'te hemen her gün ölü ve yaralıların taşındığı ve bunların büyük bir gizlilikle gömüldükleri, sadece subaylar için cenaze törenleri düzenlendiği belirtildi.

KURTALAN: 8 Ekim akşamı ilçenin kenar mahallelerine saat 19.00'da üslenen ARGK gerillaları, akşam saat 21.00'de sömürgeci kurumlara yönelik saldırıya geçtiler. İlçe merkezinde denetimi kuran ARGK gerillaları Hükümet Konağını, polis lojmanlarını ve ilçe emniyet binasını roket saldırısına tuttular. Roketlerin isabet etmesi sonucu binalar yanmaya başladı ve polisler büyük bir panik içinde sağa-sola kaçıştılar. Gerillalar, saldırı eylemi sonrasında sevgi dolu olarak toplanan halka bildiri dağıttılar. Bildiride halkı direnişe çağıran gerillalar sloganlar atarak ilçe merkezinden geri çekildiler.

Düşman kayıpları tespit edilemedi. Fakat roketlenen binalara 4 ambulansın yaklaştığı, ölü ve yaralıları taşıdığı görüldü. Binalar askeri abluka altına alındığından, halk ancak 3 polisin ölüsünü ve 2 yaralıyı görebiliyor. Düşman yaptığı açıklamada, eylemin kapsamını daraltarak sadece bir binanın isabet aldığını ve ölü ya da yaralının olmadığını belirtti.

Ayrıca bölgeden ulaşan haberlere göre, ilçe merkezinden 15 genç ARGK saflarına katılmıştır.

Kurtalan ilçesi ikinci kezdir basılıyor; 1984 yılı sonlarında, 1985 baharında şehit düşen ve Kurtalanlı olan Ali UĞUR (Cihan) yoldaş komutasındaki birlik tarafından basılmış ve ilçe merkezinde bulunan bankadaki paralara el konulmuş, buna karşı direnen banka müdürü ise öldürülmüştü.

Büyük baskın eyleminden sonra düşman; Siirt ve Batman'dan askeri birlikleri, özel timleri ve çevik kuvvetleriyle operasyona başladı ve halka çılgınca saldırdı. Aynı gece gerçekleşen düşman baskınları sonucu, halktan 200 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 180'i serbest bırakıldı, 20 kişinin ise gözaltı durumu devam etti. Selahattin Olcay ve ... Günbat soyadlı yurtseverler gözaltında tutulanlardan ikisi. Diğerlerinin isimleri öğrenilemedi.

LİCE: 10 Ekim gecesi Kutlu köyüne gerillalar 2 korucuyu cezalandırmak amacıyla baskın düzenlediler. Korucuların köyde bulunamaması üzerine evleri ateşe verildi.

Gerillalar daha sonra köylüleri toplayarak eylemlerinin amacını açıkladılar, zorla silah alan köylüleri silahlarını geri vermeye çağırdılar. Gerillalar köyü terkederlerken 2 korucu ve birkaç destekçileri, gerillalara yardım ettikleri gerekçesiyle bazı yurtseverleri kurşun yağmuruna tuttular.

Azılı korucuların katliamında çocuk ve kadınların da içinde olduğu insanlar öldü ve yaralandı.

Sömürgeciler, katliamı kendi karakterlerine has bir ikiyüzlülükle ARGK gerillalarına mal ettiler. Diyarbakır İnsan Hakları Derneği yetkilileri, sömürgecilerin açıklamasını inandırıcı bulmadıkları için Kutlu köyüne olayı incelemek amacıyla gitmek istediler, ancak sömürgeciler buna engel oldular. Bunun üzerine İHD yetkilileri yaptıkları açıklamada, olayın karanlık olduğuna dikkat çekerek, halkın çocuk ve kadınların gerillalar tarafından öldürüldüğüne inanmadığını ve cinayeti yine korucuların işlediğini, fakat gerillalara mal edilmek istendiğini belirttiler.

Korucuların bu katliamı işlediğini, basında olayla ilgili yer alan haberlerden de çıkarmak mümkün. Çünkü ölen ve yaralananlardan 2 korucunun soyadlarını taşıyanlar da vardır. Tabii ki, bunlar da korucular tarafından vurulmuştur. Buradaki ilginç nokta; verilen haberde sadece korucuların soyadlarını taşıyanların soyadlarıyla birlikte yer alması ve diğerlerinin ise sadece isimlerinin belirtilmesidir.

Sömürgeciler bir kez daha suçüstü yakalanmaktan kurtulamadılar, kurtulamayacaklar. Çünkü Kurtuluş Ordusu gerillaları, kurtuluşu için büyük bir özveri ve kahramanca savaştıkları bir halkı neden öldürsünler...

Yine 22 Ekim günü Lice ilçesinin Kostepe mevkinde gündüz başlayıp sabaha kadar devam eden büyük bir çatışma meydana geldi. ARGK gerillaları ile sömürgeci düşman güçleri arasında gerçekleşen çatışma gece saatlerinde de aralıklı şekilde sürdü.

Düşmanın yoğun güç yığınağına rağmen, Kurtuluş Ordusu gerillaları güçlü direnişle sömürgeci ordunun beklentilerini yerle bir ettiler.

Çatışma ile ilgili haber ulaşmadı. Büyük çatışma, Olağanüstü Hal Valiliğin bilinen tek yanlı açıklamasıyla duyuruldu. Çatışmanın kayıpları öğrenilemedi.

GENÇ: 15 Ekim günü ilçe yakınlarında sömürgeci operasyon birliği aldığı istihbaratı değerlendirerek gerilla birliğini pusuya düşürmek istedi. Gerilla birliği de karşı istihbaratı aldı ve sömürgeci birliğin güzergahına erkenden pusu kurdu. Eylemde gerillalar kayıp vermeden, 4 özel tim elemanını ve 3 askeri öldürdüler.

SİİRT: 24 Ekim günü merkeze bağlı Gîrêuşe (Bağlıca) köyünde, 1989 yılında yaptığı ihbarcılık sonucu bir ARGK birliğinin kuşatılmasına ve birlikte bazı gerillaların şehit düşmesine yol açan 1 hain ölümle cezalandırıldı. Bu hainin 1989'daki ihbarıyla gerçekleşen olay sonrasında köy boşaltılmış ve korucular da Siirt'te korumaya alınmıştı. 24 Ekim günü, bu hain köyde direkleri sökerken gerillalar tarafından görülmüş ve yargılanarak cezalandırılmıştır.

SERHED EYALETİ

MALAZGİRT: 12 Eylül günü bir ARGK birliği ilçenin bir köyüne gitti. Bunun ihbarını alan sömürgeciler, küçük gerilla birliğini kuşatmaya almak istediler. Gerillalar bundan haberdar edilince hemen uygun bir konumlama ile köyün çıkışında sömürgeci birlikle çatışmaya girdiler. Gerillalar 1 astsubay ve 2 askeri öldürerek kuşatmayı yardılar.

Gerillanın bildirdiğine göre, ilçede ulusal kurtuluş bilinci hızla gelişiyor, halk ARGK'yi destekliyor ve katılımlar gerçekleşiyor. Zorla korucu yapılanlar ise silahlarını iade ediyorlar.

SELİM: 10 Ekim akşamı, bir grup ARGK gerillası ilçenin Yukarıdamlapınar köyüne giderek toplantı yaptı. Toplantı ardından köydeki asimilasyon yuvası okulu yakan gerillalar, uyarılara rağmen sömürgecilere ajanlık yapan okul öğretmenini cezalandırdılar. Diğer bir öğretmen ise uyarıldı.

Eylemin amacı çok açıkken, sömürgeciler bir kez daha ikiyüzlüce propagandaya giriştiler. "PKK öğretmen öldürdü" yaygarası, PKK'nin insanlığa hizmet eden hiçbir ulusal kurtuluşçu eylemini gölgeleyemez. Bugün Türk okullarında öğretilen, kemalizmin zehiridir, ırkçılıktır, bir halkın her yönüyle inkarıdır. Açık ki, böylesine çağdışı bir faaliyet içinde olan okullar aydınlanma yerine, karanlığı egemen kılmaya hizmet ediyorlar. Bu amaçlı okulların gereken rollerini oynamaları için sömürgeciler tamamen kişiliksizleştirdiği-ajanlaştırdığı unsurları öğretmen olarak görevlendiriyorlar. Bu, küçümsenecek bir suç değil. O halde, suçlu TC devletidir, onun yıkı-

Gerilla kaynaklarından:

VARTO'DA AĞUSTOS AYI EYLEMLERİ

1- Varto'nun Çaylar nahiyesinde 13 köy korucusu silahsızlandırıldı.

2- Doğal meşe ormanlarını talan etmek amacıyla yol yapımına girişen sömürgecilerin bu eylemi gerillalar tarafından önlendi. Gerilla saldırısında dozer, greyder ve kamyonlardan oluşan 15 araç ve bakımevi ateşe verilerek, Türk sömürgeciliğine milyonlarca lira zarar verdirildi.

3- Ertesi gün helikopterlerle takviyeli askeri birlikler ve Muş'tan getirilen özel tim birlikleriyle sömürgeciler operasyona başladılar. Baska (Kaynarca) dağlarında günboyu süren çarpışmada gerillalar tek bir kayıp vermezken, sömürgeci birlikler 7 ölü verdiler. Bu sonuç ve çarpışma halk arasında büyük sevinç yarattı.

4- Bu eylemden sonra prestij kaybeden düşman, güya prestij kazanmak için canavar gibi sağa sola saldırıp, Varto ilçe merkezi ve köylerinden 50 kadar yaşlı ve genç yurtseveri gözaltına alıp, işkenceden geçirdi.

5- Ertesi gün ARGK gerillaları misilleme olarak Varto'nun Çaylar nahiyesi karakoluna roketlerle saldırı düzenlediler. Karakol yerle bir edilirken, sömürgecilerin saldırı ve kayıpları konusunda hiçbir açıklama yapmamaları, halk arasında alaylara konu oldu.

6- İki gün arayla Baska (Kaynarca) köyüne gelen ARGK gerillaları köy meydanında topladıkları köylüleri, düşmanın özel savaşı ve oyunları konusunda bilgilendirdiler ve daha sonra köyde evleri bulunan 6 köy korucusunun evlerini, çocukları ile eşyalarının dışarı çıkarılmasını sağladıktan sonra ateşe verdiler. Sözkonusu suçlu korucular, eylem sırasında köyden kaçıp saklanmışlardı.

7- Bu eylemden sonra Varto'nun köylerinden onlarca korucu silahlarını teslim etmek üzere karakollara başvurdu. Karakol komutanı; "Ben sizi korucu yaparken kontrat imzalattım. Size şimdiye kadar verdiğim paraları geri veriniz, yoksa ne haliniz varsa görün" biçiminde cevap verir.

Korucuları halk lanetliyor. Tabii ki korucular da silah aldıklarına pişman, ama düşman yine de onları kullanmaya çalışıyor. Görüldüğü kadarıyla korucu sistemi Varto'da ölü doğmuş, silahlarını karakola göndererek kaçıp giden korucu sayısı hayli fazla.

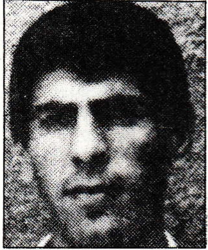
8- Ayrıca Varto ve Batı Varto'da Ağustos ayı içinde geniş bir şekilde afişleme yapılmış ve birçok köyde köy toplantıları gerçekleştirilmiştir. Bölgeden ARGK saflarına büyük katılım yoğun bir şekilde devam ediyor.

mını gerçekleştirmek bir insanlık görevidir.

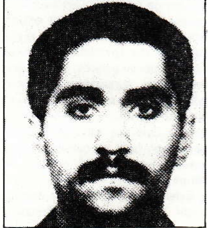
ŞENKAYA: 18 Ekim günü ilçenin Beşpınarlar köyünün Akyıl mevkinde orman işletmelerinde çalışan görevlilerin dinlenme yerine giden bir grup ARGK gerillası, devlete ait bir aracı ateşe vererek yaktı. 6 işçiye yönelik ise, ulusal kurtuluş propagandası yaptılar. Ayrıca bu görevlilere ait silahları da alan gerillalar daha sonra alandan ayrıldılar.

GÖLE: 24 Ekim günü bir grup ARGK gerillası, ilçenin Gedik köyüne gitti. Köyde halkla ilişkiye geçen gerillalar ulusal kurtuluşun görevleri üzerinde konuşma yaptılar. Ayrıca asimilasyonu geliştiren bir okulu yaktılar ve düşmanla işbirliği yapan bir korucuyu da yanlarına alarak köyden uzak bir yerde cezalandırdılar.

Abdülkadir ve H. İbrahim adlı Kürt yurtseverler TC askerliğine isyan ettiler

Abdülkadir TEKDEMİR

H. İbrahim ALTINDAĞ

ARDAHAN: 4 Ekim günü Kars'ın Ardahan ilçesinde 25. Alayda askerlik yapan 2 yurtsever, üsteğmen Muharrem Kaleli ile astsubay başçavuş Musa Acar'ı kurşuna dizerek öldürdüler ve astsubay Hasan Yılmaz'ı da yaralayarak G-3 silahlarıyla birlikte firar ettiler.

Gazetemize detaylı bilgi ulaşmadı. Sömürgeci basında konuyla ilgili yer alan habere göre, **Abdülkadir TEKDEMİR** ve **Halil İbrahim ALTINDAĞ** adlı yurtsever eylemciler, daha önceleri devrimci faaliyetlerinden dolayı Diyarbakır Cezaevi'nde hapis yatmışlar ve serbest bırakıldıktan sonra da askere alınmışlardır. Her iki eylemci de Diyarbakır'ın Dicle ilçesindendir.

Yurtsever eylemcilerin ölümle cezalandırdıkları üsteğmen ile astsubay ve yaraladıkları astsubay, Kars yöresinde operasyonlarda halkımıza hakaret eden, işkence ve baskının her türlüsünü uygulayan halk düşmanı sadistlerdi. Halkımızın yiğit evlatları, bu sadist unsurları affetmeyerek, oldukça gerekli ve örnek bir tavır sergilediler.

Sömürgeciler eylemden sonra yurtsever eylemcileri yakalamak ya da öldürmek amacıyla birçok koldan takibe başladılar. **Abdülkadir TEKDEMİR** ve **H. İbrahim ALTINDAĞ** yoldaşlar, Erzurum'un Otlu ilçesine yakın bir yerde karayoluna çıkıp uzaklaşmak isterken, 10 Ekim günü sömürgeci birliklerle karşılaştılar. "Dur" ihtarına ateşle karşılık verdiler ve çıkan çatışmada kahramanca direnen yoldaşlarımızdan **Abdülkadir TEKDEMİR** yoldaş şehit düştü. **H. İbrahim ALTINDAĞ** yoldaş da yaralandı. **H. İbrahim** yoldaş, ele geçirilemedi, ancak yaralı durumundan fazla uzaklaşamadı da. Sömürgeciler birkaç gün sonra yaptıkları açıklamada, **H. İbrahim** yoldaşın da "ölü ele geçirildiğini" belirttiler. Yoldaşımız sömürgeci birliklerce alçakça öldürüldü mü, yoksa kendi şahadetini kendisi mi gerçekleştirdi, bu konuda bilgi alınamadı.

Yoldaşlarımızı büyük bir saygı ile anarken; gerçekleştirdikleri onurlu eylemin önemine ya da bundan alınması gereken mesaja kısaca değinmek gerekiyor. Türk ordusunun askere aldığı bütün Kürt gençlerini, kendi halkına kullandığı çok açık bir gerçek. Kürt gencinin sömürgeci ordu tarafından halkına düşman ettirilmeye çalışıldığı kadar, dünyanın hiçbir yerinde rastlanamaz. Bu düşmanlaştırma politikası sadece Kürt askerlere yönelik değil, Türk halkının evlatları askerlere de yöneliktir. Sözkonusu politikanın en çağdışı uygulaması, Kürt yurtseverleri ve Türk demokratları tarafından görülüyor. O halde, bu denli halk düşmanı ve barbar olan sömürgeci orduya büyük bir kinle düşman olmanın, demokratlığın ve yurtseverliğin gerekleri arasında olduğunu unutmamak gerek. Görev; dışarda bu orduya karşı savaşmak ve içinde askerlik yapılıyorsa **Abdülkadir** ve **Halil İbrahim** yoldaşların örneğini takip etmektir. Bu soylu eylemin ortaya koyduğu gibi, her türlü denetim ve baskı sömürgeci komutanlara karşı eyleme geçmek önünde engel değildir. Türk ordusuna şu veya bu nedenle askerlik yapan her Kürt yurtseveri, yaptığı askerliği sömürgeci orduya pahalıya ödettirmeyi borç bilmelidir.

GÜNEYBATI EYALETİ

ELBİSTAN: 7 Ekim akşamı bir ARGK birliği Elbistan'ın Çiftlik köyüne giderek toplantı yaptı. Gerillalar, toplantı ardından köyde asimilasyonu ve halkımıza düşmanlığı geliştiren okulu ve öğretmen lojmanlarını yaktılar. Ayrıca, köyün çevresinde bulunan bazı sömürgeci kurumların da tahrip edildiği bildiriliyor, ancak ayrıntılı haber edinilemedi.

İSLAHİYE: Ekim ayı içinde ilçenin Kartal köyü yakınlarında sömürgeci operasyon birliğiyle karşılaşan 2 gerillanın, "dur" ihtarına ateşle karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı. Çatışma ile ilgili ayrıntılı bilgi alınamadı.

YEŞİLYURT: 25 Ekim günü ARGK gerillaları ilçeye bağlı Yeniköy'de koruculuk yapan 2 haini ölümle cezalandırdılar.

DERSİM EYALETİ

MALAZGİRT: 4 Ekim günü ARGK gerillaları ile kendilerini kuşatmaya almak isteyen sömürgeci birlik arasında, ilçenin Zilîreş (Çiçekveren) köyünde çatışma çıktı. Çatışmada gerillalar, 1 başçavuşu ve 4 eri öldürerek kuşatmayı yardılar. Çatışma köy içinde meydana geldi. Bir ihbar sonucu sömürgeci birlik köye gitti, fakat gerillaların tedbirli saldırısı sonucu ağır darbe aldı.

PÜLÜMÜR: İlçenin kırsal kesiminde ARGK gerillaları ile sömürgeci operasyon birlikleri arasında çatışma çıktı. Karşılıklı kayıpların olabileceği sanılan çatışmaya ilişkin kesin bilgiler alınamadı.

Gözaltılar... tutuklamalar... köy boşaltmaları... işkenceler...

Sömürgeci-faşist Türk egemenliğinin Kürdistan'daki uygulamaları, sıçrama gösteren Ortadoğu bunalımıyla birlikte daha bir yoğunlaştı, barbarlaştı ve olabildiğince insanlıkdışı bir karakter kazandı. İnsan haklarına saygının esamesinin okunmadığı bu insanlıkdışı ve çılgınlığın sınırlarını bile zorlayan faşist uygulamaların altında yatan sinsi emellerin olduğunu belirtmek gerekiyor.

Bilindiği üzere, gerici-faşist Irak rejiminin petrol şeyhlerinin ülkesi Kuveyt'i işgaliyle tırmanan Ortadoğu bunalımı, mevcut bölge statükosunu derinden sarstı. Tarihi kökenleri olan bu bunalımın verdiği telaşla, emperyalizm ve bölgedeki işbirlikçi yönetimler, krizden olumsuz etkilenmemek, kazanan taraf olmak hırsıyla yeni yönelimlere girdiler. Emperyalizmin bölgedeki en onursuz ve aynı zamanda en sadık uşağı TC'yi bu yeni sinsi oyunun dışında tutmak olası değil. TC'nin de, efendilerinin vereceği kırıntılara ihtiyacı vardır.

Kürdistan'daki gözaltıları, köy boşaltmaları vb. insanlıkdışı uygulamaların tırmanışını bu çerçevede ele alarak sonuç çıkarmak gerekmektedir. TC, sonu karanlık bir yolun yolculuğuna çıkmıştır. Nitekim, çoğu devlet yetkilisi bu gerçeği teslim etmekte; ve fakat başka bir seçenek de ortaya koyamamaktadır. Krize bulaşmamak da kaybetmek olacak, bulaşmak da. Bunun anlamı; seçeneksiz kalacak kadar bataklığın derinliklerine doğru yol almaktır.

Körfez krizine daha iyi bulaşarak payını büyütmek için, TC, Kürdistan cephesini, imhaya gücü yetmese de etkisizleştirmek çabasındadır. Emperyalizmin de onayladığı bu uygulamaların, dikkatlerin Körfez krizinde yoğunlaştığı bir dönemde gerçekleştirilmesi sözkonusu. Sürekli tırmanma gösteren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Körfez bunalımının gölgesinde unutturulmak isteniyor. Burjuva basın, sömürgecilerin tek yanlı açıklamalarını duyuruyor. Tutuklanan ve öldürülen sıradan insanlar "PKK teröristleri" olarak açıklanıyor. Efendilerinin şu anda kendisine ihtiyaç duyduğunu düşünen TC, Ortadoğu'daki sinsi emellerine ulaşmak için veya bu yönlü daha tereddütsüz bir açılım sağlamak için Kürdistan cephesini engel olmaktan çıkarmak istiyor. Kurtuluş Ordumuzun kırılamayan askeri eylemliliğini, Kürdistan'ı insansızlaştırarak soyutlamak ve böylece tasfiye etmek çabasındadır.

Fırsatçılık, komploculuk, barbarlık TC egemenliğini karakterize eden kavramlar arasındadır. Sömürgecilik, Kürdistan'daki faşist uygulamalarını uluslararası demokratik-ilerici kamuoyundan gizli tutmak için, Körfez krizinden en azamisinden yararlanmak çabası içindedir. Bölgedeki ikiz kardeşi siyonizm de bu yöntemi deneyerek 22 Filistinliyi katletti; ancak bu taktik tutmadı. TC'nin de komploculuğu tutmuyor; işkencelere, sürgünlere vb. çağdışı uygulamalara karşı Kürdistan ve Türkiye kamuoyu sessiz kalmıyor. TC, idam dosyaları mecliste bekleyen devrimci tutukluların bu cezalarını da infaz etmek isteyerek, oldu bittiye getirmek istedi. Ancak yoğun kamuoyu baskısı sonucu tükürdüğünü yalamak zorunda kaldı. Cezaevi sürgünlerini de bu döneme denk getirmesi hiç de tesadüf değil.

Son bir ay içerisinde, gazetemize ulaşan uygulamalardan bazıları şunlardır:

Diyarbakır'ın Silvan ilçe merkezine sömürgeci ordu ve polis güçleri 6 Ekim gecesi baskın düzenlediler. Tüm caddeleri tutarak bütün mahalleleri kuşatmaya alan sömürgeci güçler, rastgele evlere daldılar ve önlerine çıkanı gözaltına aldılar.

Ani baskınla neye uğradığını şaşıran ilçe halkından gözaltına alınanların kesin sayısı bilinmiyor. En azından 35 kişinin gözaltına alındığı tahmin ediliyor. Bu yurtseverlerden isimlerini öğrendiklerimiz şunlardır: Recep Menteş (22), Mehmet Uslu, Sadık Matyar, Mehmet Turan, Seyfettin Balçık, Adnan Karayer, Şiran Emiroğlu (bayan), Nuran Tanış (bayan).

Silvan ve çevresi Kurtuluş Ordumuza destek ve katılımların hızla geliştiği bir alandır.

18 ve 19 Ekim günleri sömürgeciler, Diyarbakır merkez ve köylerinde yaptıkları operasyonlarda 24 yurtseveri gözaltına aldılar. Bu yurtseverlerden 17'sinin gözaltı durumu devam ediyor.

6 Ekim günü Batman Petrol-İş Sendikası Yönetim Kurulu üyesi Nimetullah Sözen ile Kasım Asutay isimli yurtsever gözaltına alındı.

23 Ekim günü ise Batman Petrol-İş Sendikası Başkanı Ahmet Timurtaş ve sendika çalışanı Mehmet Kara adlı yurtsever Batman'da gözaltına alındılar.

Van'a işkenceci 300 özel tim elemanının aktarıldığı ve şehir merkezinde terör estirdikleri bildirildi. Son günlerde en azından 20 kişi gözaltına alındı. Van merkezi, köylerinden sürgün edilenlerle dolu. Zor koşullarda yaşam sürdüren bu insanlarımız, gün geçtikçe sömürgecilere kin beslemekte ve bu oranda düşman için tehlikeli duruma gelmektedirler. Sömürgecilerin terörü, bu tehlikeyi önlemeyi hedefliyor.

Kars ve ilçelerinde Ekim ayının son 15 gününde yapılan operasyonlarda 40 yurtsever gözaltına alındı. Gözaltına alınan yurtseverler, sömürgeci basın-yayın yoluyla "terörist", "teröristlere yataklık edenler" olarak tanıtıldılar. Ayrıca bir gerillanın teslim olup itiraflarda bulunduğu ve bunun sonucu gözaltıların gerçekleştiği şeklinde yalan haberler yaydılar. Bölgeden alınan haberlere göre, suçsuz yere yurtseverler yakalanmış ve teslim olma olayı da olmamıştır.

Ekim ayının ilk yarısında Kızıltepe'de gerçekleşen sömürgeci operasyonda çok sayıda yurtsever gözaltına alındı. Bu yurtseverlerden isimlerini öğrendiklerimiz şunlardır: Abbas Geleri, Ali Geleri, Ahmet Yusufoğlu, Mahmut Aslan, Davut Üşenmez, Hüseyin Kaplan, Ali Sametoğlu ve Zeki Çeçen. Musa Yiğit adlı kişinin yapılan işkencelere dayanamayarak yaptığı itiraflar sonucu bu yurtseverlerin gözaltına alındıkları belirtildi.

Malatya'nın Doğanşehir ve Akçadağ ilçelerinde yapılan operasyonlarda 26 kişi gözaltına alınarak Malatya DGM'ye çıkarıldı. Mahkemede 8 kişinin tutuklanmasına ve diğerlerinin de serbest bırakılmasına karar verildi.

Midyat, Cizre, Bitlis, Şırnak, Şemdinli ve Hakkari'de sayı ve isimlerini öğrenemediğimiz çok sayıda yurtsever gözaltına alındı.

Eylül ayının başında Eruh'un Terhem köyünde gözaltına alınan köy muhtarı ve imam olan kardeşi, gözaltında bulundukları 35 günboyunca hakaret ve işkenceye maruz kaldılar.

Pervari'nin Erkent köylüleri yaşlı, kadın ve çocuklarla birlikte toplu olarak gözaltına alındılar. Günlerce askerler içinde tutuldular. Bu süre boyunca sabahtan akşama kadar her türlü insanlıkdışı işkence ve hakaret gördüler. Köy halkından Übeyd Bayar ve İbrahim ... , işkence yaraları sonucu yatağa düştüler ve günlerce kalkamadılar. Köylüler hem parasızlıktan ve hem de korkudan hastaneye gidemiyorlar.

Hakkari'ye ve sınırda bulunan ilçelerine bağlı 200'e yakın köy ve mezra sömürgeciler tarafından boşaltıldı. Köylülere komik rakamda para kamulaştırma bedeli olarak verildi. Köylüler kışın yaklaştığı bu dönemde zorla göç ettirilmeleriyle şimdiden zorluklar içerisine düşmüşlerdir.

Baykan'ın Zeviya köylülerine, sömürgeciler tarafından köylerini boşaltmaları bildirilmiştir. Köyün boşaltılmaması halinde, zora başvurulacağı belirtilmiştir.

İHANET CEZASIZ KALMIYOR!

12 Eylül'ün azılı ihanetçilerinden Mehmet Girgin cezalandırıldı

İhanetçi M. Girgin, 18 Ekim günü İzmir'de Fevzipaşa Bulvarı'nda kurşunlandı. Ağır yaralanan bu düşürülmüş unsur, kaldırıldığı Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde öldü.

Cezalandırma eylemi ardından, polis, ihanetçiyi öldürdüğünü açıkladığı soğuk devrimci kalfası Ahmet Ersoy'u yakaladı. Ayrıca 16 kişi daha gözaltına alındı. Bunlardan 11'i serbest bırakılırken, 5'i tutuklandı.

Mehmet Girgin adlı unsur, 12 Eylül cuntasının ilk yıllarında PKK Davasında yargılanırken ihanet ederek; birçok devrimcinin tutuklanmasında ve zindanlarda deşifre edilerek işkence görmesinde rol oynamış ve efendilerine satılmışlığını ispatlamak için akıl hocalığını yapmış düşkün

bir tipti. Şahin Dönmez'in başını çektiği "Genç Kemalistler" şebekesiyle hareket ediyordu. Yaşamın hep o karanlık yıllarda olduğu gibi geçeceğini ve yaptıklarının yanına kar kalacağını sanmış bir alçaktı... Fakat bunun sadece bir hayalden ibaret olduğu -uzun sayılmayacak bir sürede- ortaya çıkacaktı.

Tarihte benzerlerine ender rastlanan kahramanca direnişlerle karanlıklarda yeni şafaklar açıldı. Düşmanın ve satın aldığı kişiliksiz unsurların yaptıklarının hesapları bir bir sorulmaya başlandı. Esat Oktay Yıldıran, ardından Şahin Dönmez ve başka bazıları kirlettikleri yeryüzünden temizlendiler... Devrimci intikam görevi halk düşmanı M. Girgin'i de ölümle cezalandırarak sürüyor; sürecek, tek bir ihanetçi ve halk düşmanı kalmayana kadar.

İhanetçi İbrahim Güngör de intikam kurşunlarına hedef oldu

İ. Güngör, 1985 yılının Mart ayında diğer bir ihanetçi olan Hüseyin Tilki ile birlikte Uludere'de düşmana teslim olarak, 1 savaşçının şehit ve 3'ünün de esir düşmesinde rol oynamıştı.

Bu ihanetçi unsur, Dersim ve Elazığ'da operasyonlara çıkarılarak birçok yurtseverin yakalanmasında kullanılmıştır. Bulunduğu cezaevlerinde de ihanetçilerin koğuşunda kalarak piyonluk yapmıştır. Son olarak serbest bırakıldıktan sonra "korunmaya elverişli" İstanbul'a yerleştirilmiş ve özellikle Dersimli çevreleri takip etmekle görevlendirilmiştir.

İ. Güngör'ü büyük İstanbul saklayamadı. Çünkü, ihanet suçunun büyüklüğü hiçbir yerde yaşam şansına sığınamıyor; lanetlidir; intikam kurşunlarına hedef olmaktan kurtulamıyor.

Sömürge valisi H. Kozakçıoğlu Nusaybin'de protesto edildi

Sömürge Valisi Kozakçıoğlu, 17 Ekim günü sömürgeci güçleri denetlemek üzere Nusaybin'e gitti. Gidişi önceden haber alan ERNK örgütü ve yurtseverler, faşist valiyi protesto etmek için hazırlıklara başladılar.

İlçedeki lise müdürü ve yardımcısı, öğrencilerden valiyi karşılamalarını istediler. Öğrenciler, "Babalarımızın katillerini karşılamayacağız" dediler. Müdürün diretmesi üzerine onu döven öğrenciler okulu terkederek merkeze doğru yürüdüler. 200 kişilik öğrenci yürüyüşüne halk da katıldı. Öğrenciler protesto eyleminde, "Katil vali defol", "Sömürge valisini istemiyoruz", "Katliamların hesabını soracağız", "Bijî PKK" ve "Bijî ERNK" sloganlarını attılar. Sömürgeci valinin kulaklarını sloganlarla çınlatan öğrenciler ve halk sömürgecileri kahretti.

Polis ve özel tim elemanları ile kitle arasında itişmeler oldu. Halk bu sırada da slogan atmaya devam etti. Polis, 2 öğrenciyi gözaltına aldı. Polisin saldırısını görüntülemek isteyen bir Alman bayan gazeteci de tartaklandı, iki saat süreyle gözaltına alındı ve fotoğraf makinasındaki filmlere el konuldu. Ayrıca SP ilçe yöneticisi Macit Akgün de gözaltına alındı; halkın tepkisi sonucu Alman gazeteci ile birlikte serbest bırakıldı.

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE CEZAEVLERİNDE YAYGIN AÇLIK GREVLERİ

Diyarbakır'da tutuklu yakınlarının başlattığı açlık grevi devam ediyor...

Baştarafı 1. sayfada
dayanışması sonucu, toplumun en önemli gündemini oluşturuyor. Açlık grevleri, Avrupa'da yaşayan Kürdistanlı ve Türkiyeli kitlelerce de çeşitli dayanışma eylemleri ile destekleniyor. Siyasi tutukluların başlattığı açlık grevi eylemleri, adli tutukluları da eyleme sevketmiştir.

Sömürgeciler, açlık grevlerinin durdurulmasını sağlamak, toplumun gösterdiği duyarlılığı frenlemek amacıyla en olmadık yöntemlere başvuruyorlar. Eylem dalgasını kırmada başarı sağlayamayınca şiddeti daha da tırmandırıyorlar. Cezaevlerinde açık görüşü kaldırdılar. Tutuklu yakınları üzerinde baskıları yoğunlaştırdılar. Cezaevlerinde direnişte olan tutukluları ziyaret etmek isteyen gazeteciler ve heyetleri engelliyorlar.

Türk sömürgecileri, öteden beri kendileri açısından tehlikeli bir çıban başı olarak gördükleri cezaevlerini Körfez krizinin gölgesi altında hal yoluna gitmek istiyorlar. Devrimci tutukluları rehin olarak görüyor ve devrimci muhalefetin kabarmasına karşı tehdit olarak kullanma alçaklığı içine giriyorlar. Tutukluların insanlık onurunu çiğnetmeyen direnişlerinin toplum üzerinde yarattığı etkiyi bir türlü hazmedemeyen TC, onlardan intikam almak ve devrim okullarına dönüştürülen cezaevlerine kendi politikasını egemen kılmak istiyor. Eskişehir'de tek kişilik ölüm hücrelerini hazırlayan faşist yönetim, yeni inşa edilen bu cezaevini "Avrupa standartlarına uygun" bir cezaevi olarak tanıtma ikiyüzlülüğünü gösteriyor.

Faşist Türk sömürgeciliği yangından mal kaçırırcasına, Körfez bunalımı sürüyorken ve bu süre boyunca "stratejik önemi" revaçta iken, Kürdistan ve Türkiye halklarının devrim odaklarını çökertmenin hırsı içerisindedir. Bir yandan Kürdistan'da barbar uygulamalarını şiddetlendirirken, diğer yandan cezaevlerindeki tutuklular üzerinde baskıları yoğunlaştırıyor ve demokratik kuruluşlara yönelik yıldırma uygulamalarına başvuruyor.

Yenilemeyen Kürdistan, Türkiye'yi de yenilemeye başlamıştır. "Uysal", "devlet baba önünde el-pençe duran" toplum geleneği kırılıyor; yeni bir gelenek filizleniyor: Başkaldırı geleneği. Son cezaevi direnişleri ve bu direnişin toplum üzerindeki etkileri, sözkonusu gerçeği açıkça gözler önüne seriyor. Sömürgeciliğin tutunduğu dallar birer birer kırılıyor. Ve devrim seçeneği halklarımız tarafından benimsendikçe kökleşerek kalıcılaşıyor.

DİYARBAKIR CEZAEVİ: 7 Ekim'i 8 Ekim'e bağlayan gece asker, polis, çevik kuvvet ve özel tim elemanları koğuşları basarak saldırıya geçtiler. Tutuklulara saldıran ve onların tüm eşyalarını kırarak darmadağın eden çapul sürüleri, saat 24.00 sıralarında 94 tutukluyu zorla askeri araçlara bindirerek Bartın, Çanakkale, Aydın, Amasya, Ceyhan, Malatya, Nazilli ve Bursa cezaevlerine sürgün ettiler. Saldırı esnasında çok sayıda tutuklu kanlar içinde kalarak yaralandı. Sadece ikisi hastaneye kaldırıldı. Sürgün edilen savaş esirleri, cezaevinde önder konumda olan devrimciler arasından özellikle seçilmiştir. Böylelikle, Diyarbakır Cezaevi öndersiz bırakılarak, direnişçi geleneği darbelenmek istenmektedir.

Sürgünün ardından savaş esirleri adına Ümit Doğan, yaptığı açıklama ile süresiz açlık grevine başladıklarını duyurdu.

Diyarbakır 1 nolu cezaevinde açlık grevi devam ediyor. Toplam 10 koğuşu cezaevinde 5'er koğuş olarak dönüşümlü açlık grevine gidildi. Her gün 200'ün üstünde tutuklu açlık grevinde yer alıyor.

Tutsakların direnişini kıramayan sömürgeci güçler, 21 Ekim günü koğuşları basarak, direnişçilere saldırdılar. Saldırı sonuç vermedi, tutukluların eylemci kararlılığının daha da keskinleşmesine yol açtı.

Diyarbakır Kapalı Cezaevi'nde bulunan adli tutuklular da dönüşümlü açlık grevine giderek dayanışmada bulunuyorlar.

Alınan haberlere göre, cezaevindeki baskılar devam ediyor. Tutuklular taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda 1 Kasım'dan itibaren ölüm orucuna başlayacaklar. Ayrıca, Diyarbakır 1 nolu cezaevinde, sürgün edilecek 72 kişilik bir isim listesi daha bildirildi tutuklulara. Bu durum yeni huzursuzluklara yol açmıştır.

Diyarbakır'dan sürgün edilen tutukluların isimleri ve sürgün edildikleri cezaevleri şunlardır:

Bartın: Mehmet Dölek, Hüseyin Duran, Tacettin Dolu, Ahmet Demir, Süleyman Ünal, Haydar Toktaş, İbrahim Ulutaş, Nazım Çıldurak, Ahmet Öner, Zübeyir Şimşek.

Çanakkale: Hamza Karakuş, Hakkı Aygün, Mehmet Adıbelli, Haydar Akgün, Ömer Abay, Hilmi Aydoğdu, Mehmet Kızılaslan.

Aydın: M. Emin Yalçın, Adnan Yüksel, Ali Zoroğlu, Aziz Oktay, M. Şakir Kavak.

Ceyhan: Remzi Avcı, Şirin Tunç, Fikri Tunç, Şakir Eren, Ali Özdemir.

Malatya: Yılmaz Çelik, İsmail Başaran, Habib Enes, Bilal Yıldız, Mustafa Okçu, Umran Özkurt, Ali Demir, Müslüm Elma, Eyüp Erol, Mahmut Ekmen, Emin Kılıç, Ferhat Gümüşboğa, İhsan Gedik.

Nazilli: Beşir Bümin, Şexmuz Betlo, Bahattin Boyacı, Mehmet Butanrı, Nihat Çelik, Vahit Demir, Hamdullah Belut, Mehmet Kaya, Hıdır Kırmızıçiçek, Muhsin Karahan, İrfan Mantaroğlu, İsa Kızıl, Mecit Gümüş, Halit Güleç, Hüseyin Gezer.

Bursa: İbrahim Aykurt, M. Emin Armutlu, Ferhat Aktop, M. Ali Artuk, Hayri Aslan, Şemsettin Aytimur, Süleyman Sahan, Muhammed Soymura, Kamil Sitti, Osman Tan, Mustafa Tanrıverdi, Ahmet Kırvar.

Amasya: Yaşar Adanır, Hüseyin Barış, İbrahim Bilen, Nezir Çelik, Süleyman Coşkun, Halef Cesur, Necat Coşkun, Mehmet Çağlı, Mecnun Demiralp, Cuma Kuzu, Bedrettin Altun, Süleyman Ürün, Halil Çelikarslan, Fikri Var, Enver Şimşeksoy, Naif Kurt, Ali Temel.

BİSMİL CEZAEVİ: 17 Ekim günü çoğunluğunu siyasilerin oluşturduğu 25 tutuklu sürgün edildi.

Zor kullanılarak sürgün edilen tutuklu isimleri ve sürgün yerleri şunlardır:

Çankırı-Kurşunlu İlçesi Cezaevi: Ahmet Eylenti, Hüseyin Gedik, Murat Dündar, M. Ali Kılıç, Behzat Alp.

Tokat-Niksar İlçesi Cezaevi: Abdullah Tatar, Sabahattin Korkmaz, Abdurrahman Bozkurt.

Sivas-Yıldızeli Cezaevi: Ahmet Önen, Ahmet Argun, Memduh Yunusoğlu, Mustafa Bayram, Şemsettin Uslu.

Yozgat-Akdağmadeni İlçesi Cezaevi: Mustafa Ürün, Halit Çetinkaya, Hasan Kolkılıç, Mehmet Polat, Mustafa Hasan, Selanik Öner.

Bismil cezaevindeki tutuklular, daha önceleri başlattıkları dayanışma amaçlı açlık grevini, 21 Ekim günü süresiz açlık grevine dönüştürdüler.

DİYARBAKIR: Tutuklu yakınlarının Diyarbakır SP il binasında başlattıkları açlık grevi, her gün yeni katılımlarla devam ediyor. 22 Ekim günü kitlesel açlık grevi süresizleştirildi.

Buradaki açlık grevini, her gün çok sayıda demokrat-yurtsever kişi, kuruluş ve heyetler ziyaret ediyor. Açlık grevinde yaşlı kadınlar ve çocuklar da var. Diyarbakır ve çevresinden insanlar gelerek, eylemcilere desteklerini sunuyorlar. 26 Ekim günü 150 kişilik öğrenci grubu ziyarete gitti ve 10 öğrenci açlık grevine katıldı. Eylemde türküler, marşlar söyleniyor, halaylar çekiliyor. 100'e yakın eylemci, sürekli coşkulu ve kararlı.

Eylemin etkisi Türkiye'ye de taşmıştır. Türkiye'den de heyetler ziyarete giderek dayanışma gösteriyorlar. 17 Ekim günü, İHD Diyarbakır Şubesi'nin çağrısı üzerine Bilgesu Erenus, İlyas Salman, Şükran Ketenci, Orhan İyiler, Refik Durbaş, Gürkan Rişvanoğlu, Hale Kıyıcı, M. Lütfi Kıyıcı ve Zihni Anadol gibi gazeteci, sanatçı ve politikacıların yer aldığı bir heyet açlık grevcilerini ziyaret etti ve dayanışma gösterdi. Bilgesu Erenus ve İlyas Salman, eylemciler için bir konser verdiler. Eylemciler, kendilerini ziyarete gelen aydınları, görevlerini yeterince yerine getirmemekle eleştirdiler. Ayrıca

Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu Nusaybin'deki açlık grevi binası ziyaretçilerle dolup taşıyor...

HEP milletvekilleri, ANAP milletvekili Nurettin Yılmaz ve Haydar Kutlu'nun da içinde yer aldığı TBKP heyeti de eylemcileri ziyaret edenler arasında.

Açlık grevcileri nüfus sayımı günü, eylemlerine ara vermedikleri gibi kendilerini de saydırmadılar. Alınan haberlerde, eylemcilerin "Biz Kürt halkını yok sayan nüfus sayımını protesto ediyoruz. Kendimizi saydırmayacağız" dedikleri bildiriliyor.

Eylemin kitleselliği, toplumun gösterdiği büyük ilgi ve destek nedeniyle sömürgecilerin eli-kolu bağlanmış durumda. Ancak uzaktan takip altında tutabiliyorlar; çok istedikleri saldırıyı gerçekleştiremiyorlar.

Öte yandan Diyarbakır Barosu'na bağlı avukatlar, DGM binası önünde protestoda bulundular. Cübbelerini de yakan avukatlar, eylemlerini iki gün sürdürerek davalara girmediler. Daha sonra, iki günlük eylemleri ile ilgili basın toplantısı yaptılar.

NUSAYBİN: 15 Ekim günü SP ilçe binasında başlayan açlık grevi eylemi, sayım günü ara verildikten sonra süresiz eyleme dönüştürüldü.

Halkın çeşitli kesimlerinden insanların katıldığı açlık grevi, ilçenin ortak eylemi şeklinde sürüyor. Eyleme katılanların sayısı 186'ya kadar çıktı. Daha sonra bu sayı 60 kişiye indirilerek, eylem süreklileştirildi. 24 Ekim gününe kadar ilçe ve çevresinden yaklaşık 5 bin civarında insan eylemcileri ziyaret etti. Öğrenciler gruplar halinde ziyarette bulunuyor; ilkokul öğrencileri de dahil. Forumlar, seminerler düzenleniyor, halaylar çekiliyor, türküler ve marşlar söyleniyor. Coşku sürekli, çok sayıda mesajlar alınıyor. İsmail Beşikçi'nin mesajı alkış ve sloganlarla karşılandı. Sanatçı ve gazetecilerden oluşan heyet bu açlık grevini de ziyaret etti.

30 Ekim günü sömürgeci işgal güçleri, açlık grevcilerini ziyarete gelen dayanışmacılara saldırdı. Ellerinde çelenklerle eylem yerine gelen yurtseverlere yapılan saldırı sonucu 2 kişi yaralandı, çok sayıda kişi de tutuklandı. Ancak tüm bu saldırılara rağmen eylem artan bir kararlılıkla sürdürülüyor.

SİVEREK: 100'ü aşkın tutuklu yakını 17 Ekim günü SP ilçe binasında açlık grevine başladı. Viranşehir'den gidip katılanlar oldu. Eylem daha önceden planlandığı gibi 20 Ekim akşamı sonuçlandırıldı. Eylemciler yaptıkları açıklamada, eylemlerinin bir uyarı olduğunu, sürgün, göç ve baskıların durdurulmaması durumunda daha kitlesel ve süresiz eylem başlatacaklarını duyurdular. 1980 cuntasından bu yana ilçede ilk defa böyle bir eylem gerçekleşti ve yoğun ilgi gördü.

ADIYAMAN: HEP binasında 22 Ekim günü başlayan eylem 27 Ekim günü başarılı şekilde sonuçlandırıldı. Eyleme tutuklu yakınları ve dayanışmacılar katıldı. Eylemcileri, kalabalık sayıda yurtseverler ziyaret etti. Yapılan konuşmalarda, eylemin sürgünlere, idamların gündemleştirilmesine ve köy boşaltmalarına karşı yapıldığı açıklandı. Polis, eylemin yapıldığı binaya baskın düzenledi. Ancak grevcilerin ve ziyaretçilerin ortak tepkisi sonucu geri adım attı.

ADANA: HEP binasında başlatılan açlık grevine 150'yi aşkın tutuklu yakını ve dayanışmacı Kürdistanlı yurtseverle Türkiyeli demokratlar katıldılar. Üç gün süren açlık grevi, Kürt yurtseverler, avukatlar, sendikacılar ve bir grup milletvekilinin de içinde olduğu binlerce kişinin ziyareti ile desteklendi.

TARSUS: SP ilçe binasında, SP ilçe başkanı, yönetim kurulu üyeleri ve tutuklu yakınlarından oluşan 10 kişi 2 günlük açlık grevini gerçekleştirdiler.

İDİL: 50 kişilik bir yurtsever grup, 22 Ekim günü ilçe merkezindeki bir pasajda açlık grevine başladı. Akşama kadar sayıları daha da artan eylemcilere, asker ve özel tim elemanları saldırdılar. Eylemcileri zor kullanarak dağıtan sömürgeci güçler, parti binaları dışında eyleme izin vermeyeceklerini bildirdiler. Saldırıda eylemci yurtseverlerden 5'i gözaltına alındı.

CİZRE: Cizreli yurtseverler, 8 Ekim gününden itibaren açlık grevi eylemi için yer aramaya başladılar. 19 Ekim günü SP ilçe binası açılır açılmaz 200 kişi açlık grevine başladı. Ancak ziyaretçilerin oldukça fazla olması nedeniyle bina dar geldi ve binanın etrafında da kalabalık oluştu. Eylem kendiliğinden miting kapsamına büründü. Sloganlar ve halaylar ziyaretçileri daha da kalabalıklaştırdı. Sömürgeci kolluk kuvvetleri binaya yaklaşarak saldırmak istediler. Cizre tugay komutanının da içinde olduğu bir askeri araç, binanın önünden geçerken çocuklar tarafından çürük domates ve üzüm yağmuruna tutuldu. Özel tim bunu provokasyon gerekçesi yapmaya kalkışınca, yaşlı yurtseverler tarafından çocuklar durduruldu ve provokasyon engellendi.

21 Ekim günü, nüfus sayımı nedeniyle ara verilen açlık grevine 22 Ekim günü daha fazla katılımla devam edildi. Özellikle çevre köylerden grup grup yurtseverler, eylemcileri ziyarete bulundular. Silopi'den de bir grup yurtsever Cizre'ye gelerek açlık grevine katıldı. Eylemcilerin sayısının artması üzerine bina dar geldi ve bu nedenle SP adına 5 katlı bir otel kiralanarak eylemciler oraya taşındılar. Cizre'deki kitlesel açlık grevi büyük bir katılımla sürüyor.

İZMİR: HEP il binasında 25-29 Ekim günleri arasında yapılan açlık grevine HEP'in il ve ilçe örgütleri katıldı. Dayanışma eylemine sendikalar büyük destek verdiler.

SURUÇ: SP ilçe binasında 20 kişi açlık grevine başladı. Başarılı geçen dayanışma amaçlı açlık grevi iki günlüktü.

Öte yandan Van'da yapılmak istenen açlık grevi, polis ve özel tim elemanları tarafından engellendi.

Açlık grevlerinin daha da yaygınlaşması bekleniyor.

KIZILTEPE: 25 Ekim günü, siyasi tutukluların ve tutuklu yakınlarının açlık grevi eylemlerini desteklemek amacıyla, ERNK'nin çağrısı üzerine 4000 esnaf kepenk kapattı.

Özel tim elemanları ve askerler, sabah saat 08.00'de kepenklerin açılmadığını görünce balyoz, kazma ve levyelerle kepenkleri açmaya ve dükkan camlarını kırmaya başladılar. Saat 10.00'a kadar tüm dükkanların camlarını ve kepenklerini kırdılar. Bunun üzerine esnaf zorunlu olarak dükkanlarına döndü.

Sömürgeci barbarlar, dükkanlarda hasar meydana getirme çalışmasını yürütürlerken, diğer yandan 5 dakikada bir Olağanüstü Hal'in 4 nolu bildirisi okundu. Bildiri tehditlerle doluydu. Sivil polisler de, dükkanlarını açmayanların isim ve adreslerini tespit ettiler. Ayrıca gazeteciler de, fotoğraf çekmemeleri için tehdit edildiler. Daha sonra faşist birlikler, mehter marşı eşliğinde askeri araçlarla ilçe merkezinde tur attılar ve ilçenin giriş ve çıkışlarında video çekimi yaptılar.

Eylem, sömürgecilerin acizliğini ve ERNK'nin çağrısının ne denli etkili olduğunu gösterdi.

Alternatif açılış törenleri

Yeni öğretim yılında üniversite öğrencileri, resmi açılışları protesto ederek, "Alternatif Açılış Törenleri" düzenlediler. Demokrat, yurtsever öğrenciler, düzenledikleri açılış törenlerinde mevcut üniversite yönetimleri aleyhinde sloganlar atarak, halk türküleri eşliğinde halay çekerek gösteri yaptılar. Çevik kuvvet ve polis ekipleri panzerler eşliğinde kurt köpekleriyle sıkı güvenlik tedbirleri aldılar.

İstanbul Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Çukurova Üniversitesi, ODTÜ ve Dicle Üniversitesi'nde yapılan alternatif açılışlarda konuşan öğrenci temsilcileri, sorunlarını dile getirdiler.

Diyarbakır-Dicle Üniversitesi'ndeki alternatif açılışta öğrenci temsilcisi yaptığı konuşmada öğrenci sorunlarının toplumsal sorunlardan ayrı olmadığını belirterek, "Kürt öğrencilerinin okuduğu bir üniversitenin açılışı herhalde İngiliz Ulusal Marşı'yla olmayacaktı" dedi.

1000'i aşkın öğrencinin katıldığı alternatif açılışta, Kürtçe "Ey Raqib" marşı ve başka türküler koro halinde okundu. Kız öğrenciler zılgıt çekti. Açılış davul-zurna eşliğinde halay çekilerek sonuçlandırıldı.

Dr. İsmail Beşikçi'nin yeni bir duruşması

Kürdistan sorununa ilişkin kitaplarından dolayı hakkında dava açılan ve tutuksuz olarak yargılanan bilim adamı, Dr. İsmail Beşikçi, 30 Ekim günü duruşmaya çıktı.

Dr. İsmail Beşikçi, aldığı söz hakkında Türk devlet hukukunun ve yargılamasının güvenilir olmadığını belirterek, "Benim için güvenilir olan Avrupa İnsan Hakları Komisyonu Mahkemesi'dir" dedi ve sözlerine şöyle devam etti: "Bir mahkemenin bir sanığı yargılayabilmesi için, o sanık için güvenilir olması gerekir. Türk devleti hukuku çifte standart uyguluyor. Kürtçe konuşan insanlar tutuklanarak yargılanıyor. Fakat Kürdistan'da köyleri yakan, insanlara baskı uygulayan devlet güvenlik güçleri hakkında dava bile açılmıyor."

Mahkeme savcısı, İsmail Beşikçi için 45 yıl, "Devletlerarası Sömürge: Kürdistan" ve "Bilim-Resmi İdeoloji, Devlet-Demokrasi ve Kürt Sorunu" kitaplarını yayınlayan Alan Yayıncılık sahibi için 30 yıl ve "Bir Aydın, Bir Örgüt ve Kürt Sorunu" kitabını yayınlayan Melsa Yayınları sahibi için de 15 yıl hapis cezası talebinde bulundu. Ve duruşma 18 Aralık gününe ertelendi.

SONUÇLANAN DAVALAR

MALATYA: 1987 yılında yakalanan ve 3 kişiyi öldürdükleri gerekçesiyle DGM'de yargılanan PKK'li Mehmet Erkmen ve Mehmet Sarıkaya'nın davaları sonuçlandı.

Faşist DGM verdiği kararda Mehmet Sarıkaya'ya idam ve Mehmet Erkmen'e de ömürboyu hapis cezası verdi.

PKK'li tutuklular, mahkemenin suçlamalarını reddettiler ve ceza kararlarını ulusal kurtuluşçu sloganlarla karşıladılar.

ERZİNCAN: PKK'ye üye olmak, propaganda faaliyetlerini yürütmekle suçlanan yurtsever Orhan Kaplan adlı 17 yaşındaki genç, Erzindan DGM tarafından 5 yıl 6 ay 20 gün hapis cezasına çarptırıldı.

Dersim'de yaklaşık 20 ay önce yakalanan O. Kaplan, suçlamaları reddetti. Sadece Dersim'in Kırköyü camii hoparlöründen PKK'yi öven propaganda yaptığını söyleyen yurtsever gencin,daha önce hakkında 10 yıl hapis cezası verilmiş, ancak yaşının küçüklüğü nedeniyle cezası indirilmiştir.

ERZİNCAN: 13 Nisan 1990 günü Dersim'de ARGK'nin gerçekleştirdiği kepenk kapatma eyleminden sorumlu tutularak tutuklanan İHD Dersim Şubesi Başkanı Ali Özler, çıkarıldığı Erzincan DGM'de 6 yıl 8 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Ali Özler, hakkındaki suçlamaların gerçek olmadığını ve verilen cezanın haksız olduğunu belirtti.

HEP meclise önerge verdi

HEP (Halkın Emek Partisi) milletvekilleri, TBMM Başkanlığına, Kürdistan'daki sömürgeci uygulamalar sonucu yaratılan hasarın tespiti için bir önerge verdiler.

Verilen 2 sayfalık önergede, Kürdistan'da insan haklarının ihlal edildiği, uygulamaların onur kırıcı olduğu, köylerin yakılarak insanların sürgüne gönderildiği, gözaltıların artık yük hayvanlarını da kapsadığı ve birçok karanlık ölüm olaylarının gerçekleştiği belirtildi.

Önerge HEP Mardin Milletvekili Adnan Ekmen tarafından kaleme alınmış ve diğer milletvekili arkadaşları da imzalarını koymuşlardır.

Gazeteci, yazar ve sanatçılardan oluşan bir heyet Kürdistan'da incelemelerde bulundu

Bilgesu Erenus, İlyas Salman, Orhan İyiler, Zihni Anadol, M. Lütfi Kıyıcı, Hale Kıyıcı, Şükran Ketenci, Gürkan Rişvanoğlu ve Refik Durbaş'tan oluşan gazeteci, yazar ve sanatçı heyeti, Kürdistan'daki sömürgeci uygulamaları yerinde incelemek üzere iki günlük gezi düzenledi. Cizre, Şırnak ve Uludere'ye giden heyeti, kolluk kuvvetleri sürekli takip altında tuttular.

22 demokratik kitle kuruluşunun ve İnsan Hakları Derneği Diyarbakır Şubesi'nin bir süre önce ortaklaşa hazırladıkları "Botan'da insansızlaştırma operasyonu" başlıklı araştırma raporu üzerine Kürdistan'a giden heyet 2 gün kaldı. İncelemeleri ardından Diyarbakır'dan İstanbul'a hareket etmeden önce, "Asla bana ne diyemeyiz" açıklamasını yapan heyet üyeleri, İstanbul'da da izlenimlerini aktardıkları bir basın toplantısı yaptılar. Kürdistan'daki uygulamaları kınayan heyet üyeleri, "İki gün içerisinde yaşadığımız çok yönlü çelişkiler, aydın ve sanatçı yüreğimizi daraltan kerteye gelmiştir" şeklindeki açıklama ile ortak görüşlerini dile getirdiler.

Öte yandan, heyetin Kürdistan'dan ayrılmasından sonra, HEP üyesi 4 kişi heyet üyeleri ile görüştükleri gerekçesiyle gözaltına alındı.

Kürtçenin serbestleştirilmesi için Malatya İHD'den imza kampanyası

İnsan Hakları Derneği Malatya Şubesi, "Güneydoğu'daki Kürtçe yasağına son" adı altında imza kampanyası açtı. İHD Malatya Şubesi Başkanı Mustafa Yılmaz yaptığı açıklamada, kampanyanın bitimi ardından imza metninin TBMM Başkanlığına gönderileceğini belirterek, "Amacımız kültüre yönelik baskı ve yasakları kaldırmayı sağlamaktır" dedi.

15 sol dergi "İdamlara hayır kampanyası" başlattı

Deng, Devrimci Mücadele, Emek, Emeğin Bayrağı, Hedef, İşçiler ve Politika, İşçilerin Sesi, İşçi Sözü, Komün, Medya Güneşi, Siyaset, Özgürlük Dünyası, Sosyalizm, Yeni Demokrasi ve Yeni Öncü adlı sol dergiler, 24 Ekim günü yaptıkları ortak açıklama ile, "İdamlara hayır kampanyası" başlattıklarını duyurdular. Ayrıca kamuoyunu, idamlara karşı harekete geçmeye çağırdılar.

Öte yandan İHD İstanbul Şubesi de 25 Ekim günü TC'nin idam tehditine karşı kampanya başlattı. İHD yaptığı açıklamada, "suç ve dönemler ne olursa olsun idam cezası kaldırılmalıdır" dedi.

"Dünya Çocuk Yılı"nda Kürt çocukları idamla yargılanıyor

❑ 1990 yılı Birleşmiş Milletler tarafından "Dünya Çocuk Yılı" ilan edildi. Kürdistan'da ise çocuklar sıradan bir yaşam olanağına bile sahip değiller. Faşist Türk sömürgeciliği bunu da fazla görüyor ve Kürt çocuklarını gülünç iddialarla suçlayıp zindanlara doldurarak idam talebiyle yargılıyor.

1990 yılı, Birleşmiş Milletler tarafından çocuk yılı ilan edildi. TC Cumhurbaşkanı Turgut Özal, BM'nin düzenlediği "Dünya Çocuk Yılı" etkinliklerine katılmak üzere New York'a gitti. TC'nin barbarlığına maske geçirip, onun ne kadar insancıl olduğunu dünyaya yutturma amacını güttü. "Büyük" devletlerin egemenliğindeki BM, faşist cumhurbaşkanı Özal'ın gelişini memnunlukla da karşılamış olabilir ya da TC'nin başı bu yönlü adım da atmış olabilir...

Peki, TC'nin egemenliğindeki Kürdistan çocukları ne halde?.. Sorunları açlık, susuzluk, yarı çıplaklık ve eğitimsizlik değil tek başına. BM'nin ilan ettiği "Dünya Çocuk Yılı"nda Kürdistan çocukları TC zindanlarında idamla yargılanıyorlar. İnsan aklının anlamakta zorlandığı iddialarla suçlanan Kürdistan çocukları da bu dünyada yaşıyorlar. Onların gözleri önünde anaları, babaları, ağabeyleri, kardeşleri ve yakınları barbarca katlediliyor Kürdistan'da. Oysa Kürdistan da bu dünyanın bir parçası...

Çocukluklarını yaşama olanağı bile bulamayan ve ancak ülkeleri Kürdistan'ın bağımsız ve özgür olmasıyla mutlu yaşayabilecek Kürt çocuklarından idamla yargılanan ve tutuklu bulunanlardan isimlerini öğrendiklerimiz şunlardır:

Ahmet Çeliker (16), **Erdal Aydın** (16), **Mehmet Fidancı** (15), **Cengiz Çoban** (17), **Fazıl Ayalp** (17), **Berces Ergin** (16), **Ahmet Behçet** (17), **Resul Aslan** (17), **Halil Aslan** (17), **Tufan Ölmez** (16), **Süleyman Gürgen** (14), **M. Şirin Bilir** (14), **Hurşit Aslan** (16), **Ali Yiğit** (12), **Abdullah Korkmaz** (11).

Bu çocuklar, "gerillalara yardım etmek" ve "gerillalarla birlikte çatışmalara katılmak"la suçlanıyorlar.

F. Almanya-PKK Davası'nın 1. yıldönümünde protestolar

24 Ekim 1989 yılında Federal Almanya emperyalizminin komplo ve provokasyonlarla başlattığı "PKK Davası" birinci yılını doldurdu.

1988 yılının Şubat ayından davanın açılışına kadar tutuklanan yurtsever Kürt politikacılar, bir yıl boyunca yapılan duruşmalarda çok çeşitli baskılar ve provokasyon olaylarıyla karşılaştılar. Federal Almanya emperyalizmi, PKK'yi terörist olarak mahkum etmek için, düşkün tiplerden, asılsız ihbarlardan ve kendilerinin hazırladığı hayali senaryolardan medet umdu. Kürt politikacıların kararlı ve direnişçi tutumları bu oyunları boşa çıkardı. Yine PKK'nin ulusal ve uluslararası alandaki dengeli-istikrarlı ve boyun eğmeyen bağımsızlıkçı çizgisi, Federal Almanya ve bu oyunun gerisindeki NATO üyesi emperyalist devletlerin hayallerini kursaklarında bıraktı.

Düsseldorf'ta açılan PKK Davası'nın birinci yıldönümünde, bugüne kadar olduğu gibi, Avrupa ve dünyanın diğer ülkelerinde yaşayan Kürdistanlı yurtseverler, başta F. Almanya olmak üzere, emperyalizmin PKK'ye yönelik oyunu olan "terörizm davasını" protesto ettiler. 24 Ekim 1990 günü Kürt yurtseverler ve demokrat-ilerici dostlar bulundukları her ülkede protesto yürüyüşlerini gerçekleştirdiler. Ayrıca YJWK'nin 24 Ekim sabahında mahkeme salonu önünde gerçekleştirdiği mitinge 300'e yakın kadın ve çocuk katıldı.

Yine PKK Davası'nın birinci yıldönümünde Düsseldorf'ta bir basın toplantısı yapıldı. Basın toplantısına konuşmacı olarak katılan dava avukatları ile tutuksuz yargılanan Kürt politikacılardan M. Sait Yıldırım; davanın geçtiği aşamaları aktararak, F. Alman emperyalizminin komplocu beklentilerini dile getirdiler. Basın toplantısına DPA, Reuter, WDR, Taz, Bild ve daha birkaç basın ve yayın organının muhabirleri katıldılar.

Düsseldorf'ta açlık grevi

Öte yandan, TC'nin devrimci tutukluları sürgününü, idamları gündemleştirmesini ve Kürdistan'daki faşist terörünü, yine F. Almanya'nın PKK aleyhine açtığı davayı protesto için, tutuklu Kürt politikacılar 7 günlük açlık grevini gerçekleştirdiler.

Ayrıca Düsseldorf mahkemesinin yargıcı tutuklu olarak yargılanan Selahattin Erdem'e 5 duruşmaya çıkma yasağı koydu ve tutuksuz olarak yargılanan Hüseyin Çelebi'ye ise 7 günlük hücre cezası verdi. Cezalara, her iki Kürt politikacısının da mahkemenin oyunlarına karşı sessiz kalmamaları ve direnişçi tavırları gerekçe gösterildi.

İHD 3. OLAĞAN KONGRESİ'NDE KÜRT SORUNU

28 Ekim 1990 günü, İnsan Hakları Derneği (İHD) 3. Olağan Kongresi'nde Kürt halkına yönelik uygulamalar üzerinde genişçe duruldu. Kürdistan'da insan haklarının ihlali ve Kürtçenin yasaklı dil konumu gündeme alınarak eleştirildi.

Kongrede Diyarbakır delegesi Vedat Aydın Kürtçe konuştuğu gerekçesiyle, salondan çıkarken siyasi polislerce gözaltına alındı. Delegelerin çoğu, Vedat Aydın'ın gözaltına alınmasını ve Kürtçe konuşulurken divan başkanı olarak toplantıya ara veren Av. Halit Çelenk'i protesto etti. Siyasi polisin V. Aydın'ı gözaltına almasını konuşmalarında kınayan Av. A. Zeki Okçuoğlu ve Av. Mustafa Özer (HEP Ankara İl Başkanı) de gözaltına alındılar.

İHD Merkez Yönetim Kurulu ve Genel Yönetim Kurulu organlarının seçimi için iki liste hazırlandı. Muhalefet listesi seçimi kaybetti. Kazanan listenin adayları şunlardır: Nevzat Helvacı, Akın Birdal, Yusuf Alataş, Hıdır Oktay, Zübeyir Aydar, Mustafa Ekmekçi, İsmet Demirdöğen, Hasan Uysal ve Ömer Faruk Yenigün.

KAMUOYUNA!

İktidar, Kürt halkına yönelik her cephede sürdürmekte olduğu saldırılarına bir yenisini daha ekleme hazırlığında.

Özal'ın ABD dönüşü hükümet üyelerine verdiği talimatla, kendilerince rehine olarak tuttukları idamlık tutsakların infazını gerçekleştirebilmek için mecliste beklemekte olan dosyaları oldu-bittiye getirerek infazlarını başlatmayı planlamaktadır.

DARAĞAÇLARINI YENİDEN KURMAK İSTİYORLAR

Siyasal iktidar uzun bir aradan sonra idamların infazını neden gündeme getiriyor? TC rejiminin içine düştüğü kriz her geçen gün derinleşmekte ve egemen güçler bu krizden çıkış yolları aramaktadırlar.

Kürdistan'da her geçen gün kitleselleşen Kürt ulusal direnişinin boyutları, rejimi sarsacak boyutlara ulaşırken, Türkiye, ABD politikaları doğrultusunda Ortadoğu'da savaşa sokulmak istenmekte ve buna bağlı olarak savaş kışkırtıcılığı yapılmakta, savaşa karşı yükselen tepkiler etkisizleştirilmek istenmekte ve savaş hali hükümleri günlük yaşamın bir parçası haline getirilmeye çalışılmaktadır.

En ufak demokratik hak ve özgürlük istemlerine bile tahammül edilmemekte, toplu iş sözleşmeleri savsaklanmakta, grevler yasaklanmakta, işçi sınıfının, memurların ve gençliğin yükselen mücadeleleri ve talepleri boğulmaya çalışılmaktadır.

Kürt direnişini ezmek için sürdürülen savaş, hiçbir hukuk-kural tanımadan pervasızca devam ettirilmekte, köyler boşaltılmakta, yakılıp yıkılmaktadır. "Anarşi-terör" yaygaralarıyla halka ve devrimcilere karşı baskı, işkence, terör, sürgün ve idamlar, basın, radyo, televizyon aracılığıyla, yalan ve demagojilerle meşru ve haklı gösterilmek istenmektedir.

Egemen sınıflar, karşılarında direniş görmedikleri her durum ve her alanda saldırılarını uygulamaktan geri kalmamaktadırlar.

Tüm ilericiler, yurtseverler, demokratlar, devrimciler!

TC rejiminin planlarını bozmak, kurulacak olan darağaçlarına karşı tepkilerini yükseltmek için, siyasal iktidarın oynamak istediği oyunları bozmak için, darağaçlarını yeniden kurdurmamak için, yeni cinayetlere, katliamlara fırsat vermemek için herkesi mücadeleye çağırıyoruz.

Biz bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşçıları olarak, iktidarın bu insanlıkdışı tavrını mücadele kararlılığımızla karşılayacağımızı, idamların, "ölüm" hücrelerinin mücadeleyi durduramayacağını, idamlara gülerek gideceğimizi ilan ediyoruz.

İDAMLAR, İŞKENCELER, ZİNDANLAR, SÜRGÜNLER, KATLİAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Devrimci Yol, PKK, TKP/ML, KAWA, TKP, TDKP, PC-HDÖ, ÇS, TKP (B), Parti Yolu, TKEP, TKP/ML Hareketi, TKİH, THKP-C (Acilciler), 16 Haziran, THKO/TDY, TİKB dava tutsakları ve diğer devrimci tutsaklar

Yeni Ülke adlı haftalık gazetenin bürosuna saldırı

İlk sayısı, 20-27 Ekim tarihlerinde çıkan haftalık Yeni Ülke gazetesinin Diyarbakır bürosu, yayımından 4 gün sonra devlete bağlı karanlık güçlerce saldırıya uğradı. Diyarbakır şehir merkezindeki büroya gündüz saatlerinde benzin dökülerek yakıldı. Büroda büyük hasar meydana geldi.

YENİ PAZAR GAZETESİ

ülke

Yıl 1 Sayı 2 28 Ekim - 02 Kasım 1990 3000 TL (KDV Dahil)

AFP muhabirinin Çukurca ve Diyarbakır izlenimleri

Silahlı çatışmalar, işkence ve insansızlaştırma

AFP'nin (Ajans Frans Press-Fransız Haber Ajansı) 20 ve 21 Ekim tarihli bültenlerinde yayımlanan iki röportajda, yöredeki "güvenlik" kuvvetlerinin davranışları, silahlı militanların eylemleri anlatılıyor.
PKK'ye yardım ettikleri gerekçesiyle "köy ve mezraları yakılarak boşaltılan köylülerin" şikayetlerinin savcılıklarca işleme konulmadığını yazan AFP muhabiri, insan hakları ihlallerinin arttığını kaydediyor.

Yeni Ülke bürosunu kundaklayan saldırganlar bir de İslami Mücahitler Örgütü /B (İslami Yumruk) adına bildiri bıraktılar.

Yeni Ülke Genel Yayım Yönetmeni Günay Aslan, yaptığı açıklamada, saldırıyı islami çevrelerin yaptığına inanmadığını belirterek, olayın karanlık güçlerce gerçekleştirildiğini söyledi. Daha başka siyasi çevreler de, saldırıyı kınayarak benzer yorumda bulundular. Ayrıca bazı islami çevreler de, olayın karanlık güçlerin bir oyunu ve amacın ise sol çevrelerle islamcıları karşı karşıya getirmek olduğunu açıkladılar.

Yeni Ülke, yayın hayatına yeni girmiş bir gazetedir. Yeni Ülke gazetesi, 424 ve 425 nolu kararnamelerle yoğunlaştırılan devlet terörünü teşhir etme ve halkın gelişmeleri haber alma ihtiyacını karşılama iddiasındadır. İlk sayısının, beklenenden daha fazla ilgi gördüğü ve gerçekçi haber ve yorumculuğunun geniş çevrelerin beğenisini kazandığı belirtilmektedir. Nitekim, gazetenin çıkışından dört gün sonra saldırıya uğraması nedensiz değildir.

BİZ ÖLÜMDEN DEĞİL, ÖLÜM BİZDEN KORKACAK

Bugün Kürdistan'da bir savaş yaşanıyor, bu savaşta, politik güçlerin bir yanını PKK öncülüğünde ayağa kalkan Kürdistan halkı, öteki yanını ise Türk sömürgeciliği ve dayanakları oluşturmaktadır. Bu iki güç arasındaki savaş, yaşamın her alanında kendini en şiddetli bir şekilde göstermektedir.

Türk sömürgeciliği ekonomik, siyasi, askeri vb. elindeki tüm olanakları seferber ederek, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasını engellemek istemektedir. Sömürgeciliğin çok yönlü saldırı ve vahşetine rağmen, halkımız PKK önderliğinde öz gücüne dayanarak, kan-can pahasına, bağımsız iradesiyle ve kendi elleriyle özgür geleceğini yaratma kavgasını her geçen gün daha da boyutlandırarak yükseltiyor. Buna karşılık Türk sömürgeciliği ise; yeni "kararnameler" ve "yasal" düzenlemelerle katliamları, sürgünleri, işkenceleri, ölümleri, idamları; kısacası mücadelenin durdurulması ve bir halkın yok edilmesi için halkımıza ve öncü gücüne karşı özel savaşı, en bağnaz bir şekilde sürdürmektedir.

Dışarda halkımıza ve ulusal kurtuluş kavgamıza karşı geliştirilen özel savaş politikası, mücadelemizin bir cephesi olan zindanlara da yansımaktadır. Bu politika en çok da 1988'de Diyarbakır 9 Şubat Direnişiyle birlikte adım adım yansımaya başladı. Bu süreçte zindanlarda peşpeşe yapılan sürgünler, işkenceler, ölümler ve bizzat sömürgeci generallerin biz savaş esirlerini resmen düşman ilan edip ve buna özgü yönelime girmesi bunun açık göstergesiydi. Dışarda mücadelemizin kattettiği yeni bir atılım karşısında sömürgeciler, biz savaş esirlerini mücadeleye karşı şantaj olarak kullanmaktan geri kalmamaktadır. 1988'de PKK'li savaş esirlerinin idamlarını mücadelemize karşı koz olarak açıktan açığa kullanmaya başlayan TC, 1990 bahar atılımımız, halk ayaklanmamızla, bu sorunu daha ivedi hale getirip güncelleştirdi. Bu yakın tarihlerde PKK'li savaş esirlerinin idam dosyalarını ayırıp, meclisin gündemine koymaya başlaması, biz savaş esirlerini ve mücadelemizi idamlarla tehdit etmeye başlaması, özel savaş politikasının en şiddetli tarzda zindanlarda uygulanmasıdır.

Sömürgeciler, Kürdistan halkının ulusal başkaldırısına karşı çaresizliklerinin bir sonucu olarak bizleri idam sehpalarına yolluyorlar.

Bizleri idam sehpalarına göndermekle köhnemiş, çağdışı düzenlerini biraz daha yaşatacaklarını umuyorlar. Ama yanılıyorlar.

Bizler onun çağdışılığını, gerici, faşist, ırkçı, şoven yüzünü açığa çıkarıp, ona karşı haykırdığımız için, egemen sınıfların dünya proletaryası ve ezilen halklara düşmanlığını ilan ettiğimiz için dışarıda halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizle bütünleştiğimiz için bizleri idam sehpasına yolluyorlar.

Sömürgeciler, dışarda mücadelemizin önünü kesmek için, halkımıza karşı uyguladıkları tüm vahşet ve insanlıkdışı uygulamalarına idamları eklemekle mücadeleyi durdurabileceklerini sanıyorlar.

Sömürgeciliğin tüm engellemelerine rağmen Kürdistan halkı, kendi bağrında ortaya çıkardığı PKK, ERNK, ARGK gibi modern savaş örgütleriyle ulusal bağımsızlık savaşını her geçen gün daha büyük atılımlarla yükseltmekte ve bunu daha güçlü ve kalıcı kazanımlara dönüştürmektedir. Halkımız PKK öncülüğünde, sömürgeciliğin ekonomik, siyasal, askeri gücüne darbeler vurarak, bağımsızlık ve özgürlüğüne daha bir yaklaşırken; sömürgeciliğin ölüm sürecini yakınlaştırmaktadır. 21 Mart 1990 bahar atılımı halkımızın ayağa kalkışı, sömürgeciliğin askeri ve siyasal otoritesinin sarsılmasıydı. Sömürgecilik ve emperyalizm; Cizre'de, Nusaybin'de, Midyat'ta, Kızıltepe'de, Batman'da, Silvan'da, Diyarbakır'da, Dersim'de vb. Kürdistan'ın birçok alanında halkımızın başlattığı intifada karşısında şaşkına döndü. Yediği bu kitlesel şamarla sersemleşti. Sömürgecilik, halkımızın bu görkemli başkaldırısı karşısında şaşkınlığını gidermenin, halk hareketimizi bastırmanın yegane yolunu özel savaşı her cephede yaygınlaştırarak, en yüksek düzeyde uygulamakta buldu. Halkımıza ve öncü örgütüne karşı, hiçbir kural tanımadan katliamları, işkenceleri, ölümleri, sürgünleri, tutuklamaları en açık ve yalın bir tarzda uygulayarak, sıradan Kürdistanlı bir insanla, savaşan bir militan arasında hiçbir ayırım yapmadan dağda, köyde, ovada, kentte sorgusuz, sualsiz olarak insanları kurşuna dizerek, napalm bombalarını yağdırarak, toplu sürgünleri yaygınlaştırarak bugün de tüm şiddetiyle yürütmektedir.

Aydın Cezaevi devrimci tutukluları...

Başından beri sömürgecilik ve uzantılarının Partimize ve Parti Önderliğimize yönelik komplo, tasfiye, provokasyon ve her türden sömürgeci imha hareketine rağmen, 1984 Ağustos Atılımı'yla başlatılan halk savaşımız, halkımızla bütünleşerek kitleleri siyasallaştırdı. Kürdistan halkının siyasal birliği olan ERNK'yi yarattı. ERNK'nin siyasal çatısı altında ulusal bağımsızlıkta çıkarı olan tüm toplumsal kesimleri bir araya getirerek halkımızın siyasal ordulaşmasını büyüttü, genişletti ve daha sağlam bir örgütlülüğe dönüştürdü. Bu siyasal orduyu sömürgeciliğin karşı-devrimci zoruna karşı halkımızın devrimci zoru olan Halk Ordumuz ARGK'nin kuruluşuyla daha güçlü savaş araçlarına dönüştürdü. Halkımız artık kendisini yenilmez kılan her türden öncü örgütüne kavuşmuş, onunla bütünleşerek savaşçı bir özelliğe kavuşmuştur.

Bugün PKK-ERNK ve ARGK'nin önderliği ve savaş gücüyle boyutlanan halk savaşımız, halkımızın kaderini köklü bir şekilde değiştirmiştir-değiştirmektedir. Halkımızın boynuna geçirilen yüzyılların kölelik zinciri proletaryanın siyasal çizgisi ve savaşım tarzıyla halkımızla bütünleşerek, davayı halka mal ederek bir gelişme sağlanmaktadır. Kürdistan halkı bu savaş ortamında kendi ulusal ve toplumsal gerçekliğini daha iyi kavrayarak, sömürgeciliği ve onun tüm çağdışı yapı ve kurumlarını ilişki ve anlayışlarını en radikal bir tarzda sorgulayarak, onun egemenliği altında kalmayı açıktan açığa reddederek bağımsız gelişmenin yollarını açıyor, çağa ulaşmaya çalışıyor; dünya özgür ailesinin bir üyesi olmaya aday olduğunu kanıtlıyor. Ve artık halkımız, özgür iradesiyle, öz gücüne dayanarak kendi elleriyle özgür geleceğinin yaratıcısı olduğunu gösteriyor. Halkımız, yürüttüğü bu savaşla sağlam ve emin adımlarla yürüyor, sömürgeciliğin her türden vahşetine, modern araç ve donanımına karşı inancıyla, bilinciyle savaşıyor, bedenini siper ediyor. Bu savaş pratiği halkımıza özgür, bağımsız ve demokratik bir ortamda onurluca yaşamın biricik yolunun savaşmaktan geçtiğini gösteriyor, öğretiyor.

Eski toplumsal yapıyı hızla geride bırakarak ERNK saflarında birleşen Kürdistan halkı, gerçekleştirdiği intifadayla gerçek gücünü dosta, düşmana kanıtladı. Zira intifada, halkımızın, siyasal ve askeri öncüsü ve gücüyle en sıkı bir şekilde kenetlenerek sömürgeciliğe karşı savaş gücünü ve siyasal tavrının ulusal kurtuluştan yana olduğunu gösterdi. Bu, Partimizin sömürgeciliğe karşı savaşan sadece bir öncü değil, aynı zamanda ayağa kalkan, savaşan bir halk gerçeği olduğunu kanıtladı. Gerilla ile halkımızın başkaldırısını birleştiren intifada, sömürgeciliği ürküten, onu çileden çıkaran, ne yapacağını bilmez konuma getiren de halk savaşımızın kitleselleşmesidir. Sömürgeciliğe başkaldıran, onun her türden kurum ve kuruluşlarını yok etmeyi hedefleyen, kendi siyasal otoritesini egemen konuma getirmeye çalışan, "dirilmez" denen bir halkın dirilişidir.

ARGK gerillaları, sömürgeciliğin zor ve vahşetine karşı halkımızın devrimci şiddetini en radikal ve yetkin bir tarzda konuşturarak, sömürgeciliğin ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel kurumlarına imha edici darbeler indirerek; Kürdistan köylüsüne, işçisine, aydınına, emekçisine, cesaret kaynağı oluyor. Dağlardan ovalara, ovalardan kentlere kadar kitle gücüyle düşmanı kuşatıyor ve onu can evinden vuruyor. Sömürgeciliğin otoritesini parçalayarak Kürdistan halkının otoritesini egemen konuma getiriyor. Kürdistan halkı yarattığı siyasal otoritesiyle, "ikili iktidar"la "bir parça özgür vatan toprağı" için savaşı yükselterek demokratik halk iktidarına doğru yürüyor.

Ulusal kurtuluş savaşımız Kürdistan halkının siyasal iktidarını yaratmaya doğru hızlı adımlarla yürürken yarattığı etki sadece kendisiyle sınırlı kalmıyor. Başta Türk sömürgeciliği olmak üzere bölge gericiliği ve emperyalizme indirdiği darbelerle; Türkiye proletaryası ve bölge halklarının kendi kurtuluşlarını sağlamada onları derinden etkilemekte, maddi-manevi desteğini sunmaktadır.

Öte yanda bugün dünyada yaşanan olumsuz gelişmeler, halklarda yaratılan umutsuzluk, emperyalizmin "sosyalizm kurtuluş değil", "marksizm-leninizm iflas etti" vb. demagojileri ve ideolojik saldırganlığına hız verdiği bir ortamda ulusal kurtuluş savaşımızın bilimsel sosyalizm ışığında PKK öncülüğünde kesintisiz bir şekilde sürdürülmesi emperyalizmin bu saldırılarını boşa çıkartmakta, dünya halklarına devrim pratiğiyle umut olmakta, yol göstermektedir. Yükselen mücadelemiz bu yönüyle de ayrı bir önem ve etki gösteriyor.

Halk savaşımızın bu gerçekliği sadece Türk sömürgeciliğini değil, tüm emperyalist, gerici çevreleri rahatsız etmekte, onların mücadelemize karşı düşmanlıklarını daha bir açık ve net ortaya koymaktadır. Ulusal kurtuluş savaşımızın geldiği düzey, dost olsun düşman olsun tüm güçler açısından Kürdistan halkına karşı tavırlarını netleştirmeyi dayatıyor.

Ulusal kurtuluş savaşımız uluslararası alanda da gündemleşiyor. Dünya demokratik kamuoyunda destek görüyor. Şimdiye kadar TC'nin "bir avuçturlar, teröristtirler, Kürtler yoktur" vb. politika ve propagandalarını halkımız kendi gücünü göstererek, intifadayla yerle bir ediyor. Halkımız tarih sahnesine çıkarak bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşmak için ölümler, katliamlar, sürgünler pahasına savaşan bir güç olduğunu tüm dünyaya kanıtladı.

Bu gelişmeler karşısında Türk sömürgeciliği, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı geliştirdiği özel savaşı daha da tırmandırmaktadır. Askeri alanda, sömürgeci orduyu, özel tim, koruculuk, ajan ve muhbirliği tüm gücüyle devreye sokarken; siyasal alanda, "milli birlik politikası" adı altında tüm burjuva siyasal güçlerini bir araya getirmekte, sahte oluşumlar yaratarak mücadelemizi frenlemek istemektedir. Halkımıza karşı uyguladığı vahşeti gizlemek, kitle gücümüzü ve devrimci atılımlarımızın düzeyini dünya kamuoyundan gizlemek için tüm iletişim araçlarını aynı propaganda doğrultusunda harekete geçirmekte, Kürdistan'ı dünya kamuoyuna kapalı tutmak istemektedir. Çıkardığı KHK'lerle halkımıza karşı şimdiye kadar uyguladığı işkenceleri, katliamları, sürgünleri "yasalar"la daha açık ve utanmazca yapmaktadır.

Bugün, sömürgecilikle halkımızın yükselttiği ulusal kurtuluş savaşı arasında her alanda en yüksek düzeyde bir çatışma yaşanıyor. Bu çatışma, acı, kan, can pahasına da olsa halkımıza atılım yaptırıyor, yenilgilerle zafere götürüyor. Düşman, köhnemiş toplumsal yapı ve ilişkileri zorla ayakta tutmaya çalışıyor.

Dışarda halkımızla sömürgecilik arasında yürütülen savaşın bu keskinliği ve düzeyi kendisini zindan cephesinde de göstermekte, bu alanda da düşmanla kıyasıya bir çatışma yaşanmaktadır.

12 Eylül faşist diktatörlüğünün iş başına gelmesiyle başta Diyarbakır olmak üzere zindanlara doldurulan PKK'li tutsaklar üzerinde amansız baskı, işkence ve vahşet politikası uygulamaya kondu. Bu politikanın amacı, başta PKK'li önder kadrolar olmak üzere tüm savaş esirlerinin ülke, halk, Parti ve davaya olan bağlılıklarını ortadan kaldırarak, ulusal ve siyasal kimliğinden uzaklaştırmak, sömürgeciliğin hizmetine koşulan teslimiyetçi, ihanetçi bir kişilik yaratmaktı. Ona ulaşmak için yıllarca aralıksız olarak fiziki, psikolojik en incesinden en kabasına kadar tüm işkence çeşitleri bir arada ve en yüksek düzeyde uygulandı.

PKK'li tutsaklara dayatılan teslimiyet ve ihanet kendileriyle sınırlı tutulmayacaktı. Savaş esirleri şahsında ulusal kurtuluş kavgamız darbelenmek, sekteye uğratılmak isteniyordu. Uygulamalar fiilen dört duvar arasındaydı, ama siyasal açıdan kapsamı ve muhtevası çok daha geniş ve boyutluydu.

Dışarıda Partimiz taktiksel olarak geri çekilmişti. Meydanı boş bulan sömürgecilik, tüm hışmıyla zindanlara yönelerek, bu alanda geliştireceği ihaneti dışarıya da taşırarak Parti ve kitleler içinde yaygınlaştırmayı hedefliyordu. Bununla, Partimize büyük bir darbe indirerek Partinin toparlanmasını engellemeye çalışıyordu, amaçlıyordu. Böylelikle Kürdistan halkını da geçmişteki umutsuzluk, karamsarlık, yılgınlık, kendine ve mücadeleye karşı güvensizliği ile karşı karşıya bırakarak gelecek umutlarını köreltecekti.

Diyarbakır zindanında karşılıklı çarpışan Kürdistan halkının yiğit evlatları ve temsilcileri olan PKK'li tutsaklarla sömürgeci Türk devletiydi. Sömürgecilik, halkımızın ulusal ve siyasal varlığını Diyarbakır zindanında yok etmek istiyordu. Düşmanın uygulama ve dayanaklarının kapsamı ve niteliğini çok derinden kavrayan Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaş, bu olumsuz gidişata dur demek, PKK'nin militan direnişçi kişiliğini ve öncülüğünü en yetkin bir tarzda konuşturmak için 1982-21 Mart Newroz gecesi tarihsel eylemini gerçekleştirdi. Mazlum, bu tarihsel eylemiyle sömürgeciliğin içerde ve dışarda Parti, halk, ülke ve mücadelemize karşı geliştirdiği tüm politik uygulamalarını yerle bir ederken, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasında yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşale oldu.

Mazlum'un bu tarihsel eyleminin takipçileri olan FERHAT, NECMİ, EŞREF ve MAHMUT'lar 17 Mayıs 1982'de bedenlerini tutuşturarak direnişi gelenekselleştirdiler. Dörtlerin bu eylemi, düşmanın zindanlarda yaratmak istediği teslimiyet ve ihanet ortamından çıkış için bir kaldıraç, politikasına indirilen güzel bir darbeydi. Buna rağmen düşman vahşet ve uygulamalarından vazgeçmedi.

14 Temmuz 1982'de MEHMET HAYRİ, KEMAL, ALİ ve AKİF'lerin başlattıkları Ölüm Orucu, düşmanın politik uygulama ve dayatmalarına ölümcül bir darbe indirdi. Ölüm Orucu'na yatan Hayri, Kemal, Akif ve Ali'lerin şahsında tutsaklar ve halkımız diriliyor, kendine geliyordu. Düşmansa, her gün çürüyor, ölüyor, uygulamaları iflas ediyordu. Ve böylelikle teslimiyet ve ihanet politikası boşa çıkarılıyor, yerle bir ediliyordu.

Düşmanın tüm dayatmalarına rağmen, inanç ve iradelerinden başka hiçbir olanağa sahip olmayan Mazlum, Hayri, Kemal ve onlarca PKK'li savaş esiri, korkusuzca ölümün üzerine yürüyerek teslimiyet ve ihanet politikasını bertaraf ettiler. Mücadele ve halk tarihimizde bizlere güçlü miraslar bıraktılar.

Mazlumların, Ferhatların, Hayrilerin, Kemallerin yarattığı direniş geleneği zindanlarda yayılarak Eylülleri,

Ocakları, Şubatları, Ekimleri, Temmuz-Ağustosları yarattı. Zindan direnişleri Eminlerin, Hüseyinlerin ve YALÇINKAYA'ların şahadetleriyle doruğa ulaşarak, düşmanı yenilgiden yenilgilere sürükledi, direncini kırdı, darbeledi. Ve bugün zindanlarda yaratılan bu görkemli direniş geleneği, dağlarda, ovalarda, köylerde, kentlerde tüm halkımızı kucaklayarak kitlesel bir savaşa, başkaldırıya dönüşmüştür.

Buna karşı düşman dün olduğu gibi bugün de biz PKK'li savaş esirlerine teslimiyet ve ihaneti dayatmakta, davadan vazgeçmemizi, ülke ve halk değerlerimizden uzaklaşmamızı istemektedir. Bu dayatmayı sadece bizlerle de sınırlı tutmuyor. Açıktan açığa Partimize, Parti Önderliğimize ve halkımıza dayatıyor. Dün PKK'li savaş esirlerini işkencelerle katledip, çirkefliği ve faşist sömürgeci uygulamaları gizli tutmaya çalışırken, bugün, bunu daha da açık şekilde yapmaktadır. PKK'li savaş esirlerinin idamlarını gündeme getirmesi bunun en açık göstergesidir.

Türk sömürgeciliği halkımız ve onun öncüsü olan PKK'den yediği darbelerin intikamını, çaresizlik ve acizliğinin bir sonucu olarak, halkımızdan ve biz savaş esirlerinden alma yoluna gidiyor, kendisini buna hazırlıyor. Bunun için idam cezasına çarptırılmış savaş esirlerinin dava dosyalarını gündemleştirerek, çıkarmış oldukları faşist kararnamelerle meclisin gündemine sokuyor. TC'yi idamları gündemleştirmeye iten temel neden ulusal kurtuluş savaşımızın yükselmesi, düşmanı her alanda darbeleyerek özel savaş politikasını boşa çıkarmış olmasıdır.

Sömürgeciler, idamları halkımızın mücadelesine karşı biz tutsakların şahsında bir araç olarak kullanmak istiyorlar. Halkımıza gözdağı vermek, sindirmek, korkutmak, ayağa kalkışı durdurmak, Partimizle bütünleşmesini önlemek ve bu yolla faşist-sömürgeci terörünü estirerek ömrünü biraz daha uzatmak istiyorlar.

Sömürgecilik, idamlarla direnişimizi engellemek, zindanları bir mücadele alanı olmaktan çıkarmak, bizleri yıldırmak, davaya, ülkeye, Parti ve Parti Önderliğine olan bağlılığımızı ortadan kaldırmak, arzuladığı teslimiyetçi, ihanetçi bir kişilik yaratmak istiyor.

Ve en önemlisi de;

PKK'nin doğru, devrimci çizgisinden uzaklaşmasını sağlamak, teslimiyetçi, reformist, statükocu bir çizgiye çekmek istiyor. Açıktan açığa düşman, PKK'ye ve önderliğine "biraz daha ileri giderseniz idamları gerçekleştiririm" diyor. Düşmanın bu yönlü açıklamalarda bulunması PKK'nin yükselttiği mücadeleyi durdurmak istemenin açık ifadesidir. Ve düşman bu yolla, keskinleşen ulusal kurtuluş savaşımızı yumuşatıp, devrimci çizgisinden uzaklaştırmayı hedeflemektedir.

Ama Türk sömürgeciliği, idamları gerçekleştirmekle amaçlarına ulaşamaz. Bugün dışarda ve zindanlarda mücadelemizin ulaştığı düzey ve halkımızın kendi öncü örgütüyle bütünleşmesi, siyasallaşması halk, Parti ve savaşçılar olarak kendi mücadele pratiğimizden edindiğimiz deneyim ve direniş geleneğimiz, TC'nin amaçlarına ulaşmasını engelleyecektir.

Bu nedenle sömürgecilik, idamları gerçekleştirmekle kitleleri ölümle korkutup sindiremez, mücadeleden koparamaz. TC bu amacına asla ulaşamaz. Bugünkü halk ve mücadele pratiğimiz bunu doğrulamaktadır. Zira, halkımız bugün ülkesi ve davası için ölümü kucaklıyor. Sömürgecilik, rastgele insanlarımızı köyde, dağda, kentte kurşuna diziyor. Buna rağmen halkımız mücadeleye olan desteğini eksiltmiyor, sinmiyor, korkmuyor, paniğe kapılıp geri çekilmiyor. Tam tersine her ölümü, yeni yaşamlara dönüştürüyor. Ölümlerden güç ve cesaret alıyor. Verdiği mücadelenin pratiğinden yeni şeyler öğrenerek savaşıyor. Savaştıkça daha bilinçli, daha savaşkan özellikler kazanıyor.

Özgürlük kavgamızda toprağa düşen gerillaların, Kürdistanlı yurtsever köylülerin, devrim şehitlerinin ölümünden ürkme, korkma, sinme değil, tersine şehitlerini yeni ölümler pahasına da olsa sahiplenerek, bağrına basarak ondan güç alıyor. Öyleyse biz savaş tutsaklarının idamları, halkımızı sindirmez, mücadeleden uzaklaştırmaz. Aksine Kürdistan'da yeni intifadalar, yeni başkaldırılar yaratacak, halkımız sömürgeciliğin üzerine daha bir kararlılık, yiğitlik ve kitlesellikle yürüyecektir.

Sömürgecilik idamları gerçekleştirmekle ulusal kurtuluş savaşının hızını kesemez, Partimizi ve Parti Önderliğimizi doğru, devrimci çizgisinden uzaklaştıramaz. PKK ve önderliği bunu bin kez kanıtlamıştır. Çünkü, PKK gerçekliği ve çizgisi, Kürdistan proletaryasının biricik temsilcisi, bilimsel sosyalizmin Kürdistan koşullarında yaratıcı bir tarzda uygulayıcısı Abdullah ÖCALAN gibi bir büyük bir öndere sahiptir. Bu nedenle TC'nin bu dayatması karşısında PKK ve önderliği savaşı daha da keskinleştirerek boyutlandıracak, bilimsel sosyalizm çizgisinden ayrılmadan yürümeye devam edecektir. PKK'nin geçmişten günümüze kadarki pratiği ve halkımızın ulusal kurtuluş mücadelemizde katettiği mesafe bunun somut ifadesidir.

Sömürgeciliğin zindanlarda PKK savaş tutsaklarını katletmesi, ölümlerle tehdit etmesi yeni değildir. Zindanlarda onlarca PKK savaş tutsağı katledilirken PKK ve önderliği, çizgiyi reformizme çekmemiş, tersine şehitlere bağlılığın bir gereği olarak, ne pahasına olursa olsun çizgiyi korumuş ve savaşı boyutlandırmıştır. Haki, Mazlum, Hayri, Kemal, Karasungur, Mahsum gibi Parti önderlerimizin şahadete ulaşmaları ve binlere ulaşan devrim şehitlerimize bağlılığın gereği olarak PKK ve önderliği mücadeleyi yeni savaş örgütleri ve atılımlarla gerçekleştirmiştir. Eğer bugün ulusal kurtuluş kavgamız bu düzeye gelmişse, bunun temelinde büyük emek kahramanlığının öncüleri olan şehitlerimizin kanı-canı vardır. Ve ardılları ise, yaratılan bu emeğe saygı ve şehitlere bağlılığın bir gereği olarak düşmana karşı savaşı, her cephede daha bir keskinleştirmiş ve yenilmez kılmışlardır. Çünkü PKK'nin kavga andı şehitlere bağlılıktır. Bağlılığın gereği ise mücadeleyi yükseltmek, hedefine ulaştırmaktır.

TC, idamları gerçekleştirmekle biz savaş tutsaklarını yıldıramaz. Davaya, ülkeye, Partiye ve halka olan bağlılığımızı yok edemez. Dayatmak istediği teslimiyet ve ihanet politikası yaşam bulamaz. Bu politikayı, başta Mazlum, Hayri ve Kemaller olmak üzere PKK'li savaş tutsakları yüz kez, bin kez direnişleriyle boşa çıkarmışlardır. Bu politika, sadece bugün değil, dün de dayatıldı, hem de içerde ve dışarda ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından en olumsuz koşulların yaşandığı bir ortamda dayatıldı. Buna rağmen PKK'li önderlerin, militanların ve savaşçıların ölümleri pahasına gerçekleştirdikleri direnişlerle boşa çıkarıldı, ters tepti. Bugün biz savaş tutsakları, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Dörtlerin, Mahsumların ve Karasungurların direnişlerinden çok şey öğrendik. Sömürgeciliğin bize yönelik her saldırısı ve vahşetine karşı direniş pratiğimiz de bize çok şey öğretti. Bugün güçlü bir direniş pratiği ve mirasına sahibiz. Tüm bunların yanında, en önemlisi de PKK gibi bir Parti ve Abdullah ÖCALAN gibi bir öndere, çizgi devrimciliği yapan militan yoldaşlar ve idama gidecek olan bizlerin yanında, sömürgeciliğe karşı savaşan kahraman bir halk vardır. ARGK gerillalarının vuruş tarzı vardır. Bu vuruşlar bize güç veriyor, destek veriyor, bizim ilham kaynağımız oluyor. Evet, bugün çok daha güçlüyüz ve hiçbir koşul altında sömürgeciliğin faşist uygulamalarına, idam sehpalarına boyun eğmeyeceğiz. Sömürgeciliğin yıldırma, teslimiyet ve ihanet politikasına asla ve asla yaşam tanımayacağız.

Hangi açıdan bakarsak bakalım, TC idamları gerçekleştirmekle hiçbir yere ulaşamaz. İdamları gerçekleştirmekle belki sömürgeci-faşist, ırkçı, şoven, katliamcı ve intikamcı duygularını tatmin edecektir ama, ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni atılım ve kazanımlarla bunu kursağında bırakacaktır.

Sömürgeciler, faşist cellatlar!

Sizler bizi idam sehpalarına yollamakla halkımızın onurlu mücadelesini durduramayacaksınız. Halkımızın bağımsızlık ve özgürlük kavgasındaki yürüyüşünü engelleyemeyeceksiniz!

Bizleri idam sehpalarına yollamakla, yıkılmanın eşiğine gelmiş gerici, faşist, ırkçı, sömürgeci düzeninizi ayakta tutamayacaksınız! Tersine idam edilişimiz yıkılışınız ve yok oluşunuzu daha da hızlandıracaktır! Sonunuz, insanlığın ve halkların yüz karası Hitler ve Mussolini'lerden farklı olmayacaktır.

Faşist cellatlar!

Bizleri, halkımızı ve Partimizi ölümlerle, idamlarla korkutamazsınız! Bize dayattığınız teslimiyet ve ihaneti ölüm pahasına da olsa asla kabul etmeyeceğiz! Bizler, ölümün üzerine cesaretle ve kararlılıkla yürüyeceğiz! BİZ ÖLÜMDEN DEĞİL, ÖLÜM BİZDEN KORKACAK. ÇÜNKÜ BİZDE ÖLÜMSÜZLÜK VARDIR!

Çünkü biz, iyiyi, güzeli, geleceği temsil ediyoruz! Bir halk olarak size karşı ayağa kalkıyor, savaşıyoruz!

Sizlerden, iğrenç baskı ve saldırılarınızdan, katliamlarınızdan korkmuyoruz! Çünkü, şahadete ulaşan Mazlum, Hayri, Kemal ve nice PKK'li savaşçı, militan nerede ve nasıl ölünmesi gerektiğini bize öğrettiler! Onlar mücadele ve halk tarihimizde ölüme olan korkuyu yok ettiler! Bugün halk olarak ulusal kurtuluşumuz, bağımsızlık ve özgürlüğümüz için siz sömürgecilere ve cellatlarınıza karşı savaşarak ölümsüzleşiyoruz! Halk olarak ulusal ve siyasal kimliğimizi kazanarak, gerçek yaşamı yaratma yolunda destansı direnişler yaratarak geleceğe yürüyoruz!

Bizler, halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğü için onurluca ölmesini bileceğiz! Ve ölümde yaşamı yaratacağız! Çünkü, tarihin emrettiği yerde ölmesini biliyoruz! Bugün tarih, halkımızın kurtuluşunun bedeli olarak bizlere ölümü dayatıyorsa, bir an bile tereddüt etmeden şehitlerimizden, Partimizden, halkımızdan ve Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaştan aldığımız sarsılmaz inanç, onurumuz ve yüreğimizle kucaklamaya hazırız! Ve bu ölüm-kalım savaşında biz kazanacağız! Çünkü biz toplumsal gelişme yasasına göre hareket ediyor, onun gelişmesinin yolunu açıyoruz! Siz, gericileşmiş toplumsal ilişki ve iradenizle toplumsal gelişme yasasının önünde duramaz, yönünü değiştiremezsiniz! Biz, yeni bir toplumsal düzeni temsil ediyor ve onun haklı, onurlu kavgasını veriyoruz! Siz ise, gericileşmiş, tarihsel sürecini doldurmuş, köhnemiş düzeni temsil ediyorsunuz! Sizin bu uğurda verdiğiniz savaş, gerici ve haksızdır! Bizim verdiğimiz savaş ise, sınıfsız-sömürüsüz bir dünya yaratmak yolunda halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğünü hedeflediği için haklı ve meşrudur!

Biz kazanacağız; çünkü halkımız, yüzyılların parçalanmışlığını, dağınıklığını, öndersiz ve örgütsüz kaldığı yılları geride bırakmıştır! Halkımız bugün, PKK gibi, bilimsel sosyalizmle donanmış, doğru devrimci bir önderliğe, ERNK gibi, halkımızın ulusal ve siyasal birliğini ifade eden bir cepheye, ARGK gibi, doğru devrimci bir siyasal çizgi doğrultusunda yaratıcı bir şekilde modern savaş taktikleriyle baskı, sömürü ve zulüm sistemine karşı savaşan, sizin temel dayanağınız olan gerici zorunuzu parçalayıp dağıtan bir halk ordusuna sahiptir!

Biz kazanacağız; çünkü, halkımızın ulusal, siyasal ve toplumsal çıkarlarını en iyi temsil eden, bilimsel sosyalizm ilkeleri doğrultusunda bize yol gösteren, bize kişilik kazandıran, ayağa kaldırıp savaştıran, düşmanın her türlü saldırı ve imha planlarını boşa çıkaran, geleceğimizin yaratılması için güçlü bir inanç ve iradeye sahip olan Abdullah ÖCALAN gibi bir öndere sahibiz!

Biz kazanacağız; çünkü kavgamız dünya proletaryası ve ezilen halkların özgürlük kavgasıdır! Sizinle girdiğimiz bu savaşta, dünya proletaryası, ezilen halklar ve dünya ilerici insanlığı bizden yanadır! Halklar bize destek ve güç verecektir. Tarih bizi doğrulayacaktır!

Biz kazanacağız; çünkü, bugün Kürdistan halkı, bağrından ortaya çıkardığı öncü örgütü etrafında sımsıkı kenetlenerek ayağa kalkıyor. Sömürgeciliğin gerici toplumsal yapı ve ilişkilerini yıkıp özgür gelişmesinin yolunu açıyor. Ve halkımız artık sömürüyü, baskıyı, köleliği, sömürgeci düzeni ve her türden aşağılanmayı kabullenmiyor. Halkımız, kendi öz gücü, öz bilinci ve yüreğiyle savaşıyor. Halkımızın bu savaştaki hükmü; "Ya kazanacağız ya da kazanacağız" şiarında kesinleşmiştir. Bu düzeye ulaşmış bir halkın haklı savaşını boşa çıkarmaya ne sizin ve ne de emperyalist babalarınızın gücü yetecektir!

Bu bilinç ve inançla idam sehpasına giderken son nefesimize dek halkımızın haklı savaşına olan inancımızı ve bağlılığımızı haykırarak devrim ve savaş sloganlarıyla üzerinize yürüyecek, sizlere boyun eğmeyeceğiz!

Yiğit Kürdistan halkı, yoldaşlar, kahraman gerillalar!

Halkımız, tarihin en güçlü anını yaşıyorken, sömürgeci Türk devleti ise, tarihin en güçsüz, en zayıf, en bunalımlı ve kurtuluşun mümkün olmadığı bir anı yaşıyor. Bu nedenle düşman saldırganlaşıyor, yırtıcı bir hayvan gibi sağına-soluna saldırıyor. Bu vahşetiyle en ırkçı, şoven, faşist, katliamcı karakterini ve geleneğini daha açık bir şekilde pratiğe yansıtıyor. Tüm bunları nefes almak, ölümünü biraz daha uzatmak için yapıyor. İşte bizleri idam sehpalarına çıkarması da bunun bir sonucudur.

Bu nedenle diyoruz ki; düşmanın her türden vahşet ve saldırısına karşı ikircikliğe düşmeden, mücadeleyi bir an dahi kesintiye uğratmadan ulusal kurtuluş uğruna düşmana daha çok darbe indirin, daha yetkin örgütlülük ve ulusal birliklerle kavgayı daha da boyutlandırın!

Düşmana karşı yürüttüğünüz bağımsızlık savaşını, fabrikada, tarlada, köyde, kentte, dağda, ovada, yaşamın her alan ve cephesinde genişletin ve yükseltin! Düşman her yerde direnişlerle karşılaşmalı, sığınacak, saklanacak yer bulamamalıdır. PKK-ERNK ve ARGK'nin ulusal bağımsızlık ve özgürlük savaşında oynadığı ve oynayacağı rol belirleyicidir. Bu savaş örgütlerini tüm gücünüzle destekleyin, ERNK saflarında tek yumruk olun, ARGK gerillalarına öz evlatlarınız gibi sahip çıkın, orduyu besleyin, ona katılın ve bin yılların kin ve öfkesiyle kendi ellerinizle düşmandan intikamınızı, intikamımızı alın. Ülkemizin bağımsızlığına, halkımızın özgürlüğüne kavuşması için "her şey cephe için", "her şey ordu için" şiarlarına bağlı kalın, gereklerini yerine getirin!

Yoldaşlar!

Partimizin ulusal kurtuluş çizgisinin kitlelere taşınmasında, onları kavrayıp maddi güce dönüşmesinde, kitle gücüyle düşmana karşı ölümcül darbelerin indirilmesinde ve nihai zaferin sağlanmasında sizin öncülüğünüz ve pratiğiniz belirleyicidir. Bunun için, bünyenizde ve Parti içinde eski toplumsal yapının, yanlış anlayış ve alışkanlıklarına karşı amansız bir savaş yürütün, Partimizin militan kişiliğini en yüksek düzeyde temsil edebilmek için sınıfdışı anlayışlara, tasfiyeci, komplocu yönelimlere karşı militan kişilik ve pratiğimizi çıkarın! Partimizin mücadele tarihi, iç ve dış düşmanlara karşı acımasız bir savaşı vermenin gerekliliğini kanıtlamış ve bu mücadele anlayışıyla bugünlere gelmiştir. Çünkü, düşman halkımızı ve bizleri öndersiz bırakmak için en çok da içten saldırılarla bize vurmaya çalışmıştır, çalışmaktadır. Düşmanı ve Partimiz içindeki uzantılarını yok etmek, Partimizin proleter çelik disiplinini, çizgi devrimciliğini, dava adamı olmayı kişiliğinizde somutlaştırarak, Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaşın etrafında kenetlenmekten geçer. Kurtuluşun ışıklı yolu, şehitlere ve değerlere bağlılık ve Abdullah ÖCALAN'a sarsılmaz bir inanç, bilinç ve bağlılıkta yatmaktadır. Kim olursa olsun Partiye ve Başkan APO'ya uzanacak eller kırılmalıdır! Bu sınıf kavgasının acımasızlığı ve affedilmezliğin vazgeçilmez yasasıdır. Bu yasayı savaşın her cephesinde, yaşamın her alanında doğru devrimci bir tarzda işletin! Militan savaşınız, Parti ve önderliğe bağlılığınızla zaferi kucaklayın. Ve düşmanın kurduğu her darağacına, her idamına karşı duygusallığa kapılmadan düşmana karşı savaşı daha da yükseltin, düşmanın zindanlarındaki baskı, işkence ve katliamlarına partili birlik ve kitlesel coşkunlukla cevap verin! Savaşı kesintiye uğratmadan yürüyün!

İlerici insanlık!

Dünya proletaryası, ezilen ve sömürülen halklar!

Ulusal kurtuluş ve bağımsızlık için ayağa kalkan Kürdistan halkı!

Sevgili Partimiz!

ARGK'nin kahraman komutan ve neferleri!

Emekçi halkımızın biricik kurtuluş umudu sevgili Başkanımız Abdullah ÖCALAN yoldaş!

Sizlere söz veriyor ve diyoruz ki;

Sömürgecilerin darağaçlarına giderken büyük bir inanç ve iradeyle son nefesimiz, son haykırışımız, son sözümüz size bağlılık olacaktır! Darağacında sallanan bedenimizle düşmanı, bizim şahsımızda uyguladığı özel savaş yöntemlerini boşa çıkaracağız! İdam sehpalarının bizleri yolumuzdan alıkoyamayacağını sloganlarımızla haykıracağız! Ve darağaçlarında düşmana karşı PKK'nin militan kişiliğini en yetkin bir tarzda konuşturacağız!

Bizler bu kutsal davanın birer neferi olarak halkımızın bağım-

Devamı 22. sayfada

PKK 2. ULUSAL KONFERANSI BELGELERİNDEN...

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın cephe ve ittifaklar sorunu üzerine yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

CEPHE VE İTTİFAKLAR SORUNU ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

gerekir. Cephe; her ne kadar halk etkinliğini, bir yerde kalkışmasını varsayarsa da bununla sınırlandırılamaz. Daha örgütlü, giderek programa kavuşmuş, düzenli bir hareketliliği içerir.

Cephe türü gelişmeler; günümüzde halk savaşlarının, daha genel halk mücadelelerinin uzun vadeli olmasıyla da bağlantılıdır. İktidar sorunları eskiden, ya saray darbeleriyle, ya kısa süreli ihtilallerle çözümlendiği ve halk da etkin, uzun vadeli bir şekilde bu savaşın, bu ayaklanmaların içine girmediği için, cephe olgusuna fazla önem verilmezdi. Örneğin; Fransız İhtilali, Paris Komünü ve hatta Rus devrimi, cephesel hareketler diye adlandırılmıyor. Çünkü, bunlar ancak birkaç haftalığına vücut bulup sona eriyorlar.

Daha sonra, Ekim Devrimi temelinde cephe kavramları işlemeye başladı. Bunun nedenleri bilinir. Özellikle faşist diktatörlüklerin gelişimi, mücadelenin uzun vadeli olmasını beraberinde getiriyordu. Ki, buna anti-faşist halk cepheleri biçiminde karşılık verildi. Yine, sömürgeciliğe karşı geliştirilen uzun vadeli ulusal kurtuluş savaşımlarının ihtiyaçları kendisini gösterdi. Özellikle Vietnam deneyimiyle birlikte, buna da ulusal kurtuluş cephesi kavramıyla karşılık verilmeye çalışıldı. Bunun anlaşılır nedenleri vardır. Özellikle, Sosyalist Sovyetlerin desteği, yani proletarya devrimleri çağına girilmesi, halk hareketlerine uzun soluklu mücadele verme fırsatını tanıyordu. Tabii, bir de karşı-devrim cephesinin veya bir bütün olarak kapitalizmin girdiği bunalım -ki, buna evrensel çapta bunalım diyoruz- derin ve biraz da sürekli olduğu için, buna tepki olarak, işçi sınıfı önderlikli halk hareketlerinin uzun dönemli olma zorunluluğuyla karşı karşıya gelindi.

Dolayısıyla, kapitalizmin birinci evrensel bunalımıyla gelişen Ekim Devrimi, daha sonra gelişen cephesel olguya zemin teşkil etti. Ve daha çok da bu dönemle birlikte, birçok ülkede, irili ufaklı halk ve ulusal kurtuluş cepheleri geliştirildi. Özellikle iki dünya savaşı arasında anti-faşist cepheler ile klasik sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş cepheleri doğarken, II. Dünya Savaşından sonra, yeni sömürgeciliğe karşı olmayı da içeren ulusal kurtuluş cepheleri ile genelleşen faşist diktatörlüklere karşı halk cepheleri çok yaygınlık kazandı. Öyle ki, bu cepheler çok kısa sürede iktidarı ele alamadığı, yani iktidarın kısa sürede zaptı mümkün olmadığı; ama eski statüko altında yaşama da kabul edilmediği için, ara bir durum ortaya çıktı. Bu ara durum şudur: Ne tam devlet otoritesi ve düzen kabul ediliyor, ne de tam kurtulma gerçekleştiriliyor; ne kısa sürede halk iktidarı kurulabiliyor, ne de eski statüko altında bir durum yaşanabiliyor. İşte bu gelişmeye cephesel gelişme eşlik etti.

İkili iktidar kavramı; hatta demokratik kitle örgütlerinin etkinliği, bu çerçevede anlam bulur. Bir anlamda cephesel hareketler, gelişen demokrasi hareketleridir de. Hemen şunu söyleyeyim; karşı-devrimci hareketler de vardır. Özellikle devrimci iktidarlara karşı da, -nasıl ki mevcut iktidarlara karşı devrimci cephe hareketleri gelişmişse- karşı-devrimci cephe hareketleri de bu dönemde gelişmiştir. O da devrimci iktidarlara karşı, karşı-devrimciliğin uzun süreli hareketlerini içeriyor. Evrensel çapta böylesi bir dönemin yaşanması anlaşılırdır. Bir bütün olarak kapitalizmin aşılmaya başlandığı ve aynı zamanda sosyalist devrimlerin de gündeme girdiği bir dönemde, daha önce de düşünüldüğü gibi, dünya çapında devrimlerin mümkün olması, ancak parça parça, uzun süreye yayılmış bir iktidar savaşımının yaşanması, gerçekleşen biçim oluyor. Bu da halk hareketlerinin yaygın kitle örgütlenmeleriyle birlikte, içiçe, parça parça gelişmesini, ikili bir döneme yayılmış olarak ekonomik, demokratik, siyasal ve hatta askeri güç kazanmasını mümkün kılar bir gelişmeyi zorluyor. Ortaya çıkan durum budur.

Günümüze doğru geldiğimizde, bu en az yerleşik devlet düzenleri kadar, toplumların bünyesinde kendini gittikçe geliştiren bir olgu haline geliyor. Kısaca; yakın tarihsel gelişmeler içinde, cephesel olgulara böyle bir tanımlamayla karşılık vermek mümkündür.

Kürdistan somutuna bunu indirgediğimizde; ortaya çıkan tablo şudur: Kürdistan'da ani bir halk ayaklanmasıyla iktidarı alaşağı etmek mümkün olmadığına göre; nereden bakılırsa bakılsın ve hangi tür çabalar harcanırsa harcansın, faşist-sömürgeci boyunduruğun kırılmasının uzun vadeli bir mücadeleyi şart kıldığı açıktır. Bu gözönüne getirilirse, basitten karmaşığa, pasif biçimlerden şiddet biçimlerine; ekonomik amaçlardan en kapsamlı yoğunlukta olan askeri amaçlara kadarki mücadele biçimleri şarttır. Yine, çok gizli örgütlenmelerden çeşitli legal örgütlenmelere, gerilladan halk ayaklanmalarına kadar çok çeşitli biçimleri ve hatta dünyada hemen hemen denenmiş tüm cephe örgüt ve savaşım biçimlerini bağrında taşıması gereken Kürdistan'daki halk hareketi cephesel karakterde olmak zorundadır. Kürdistan'daki halk hareketi herhangi bir ülkeden daha fazla karmaşık, çok çeşitli örgüt ve mücadele biçimlerini sergilemekle karşı karşıyadır. Uzun, ama aynı zamanda çok hızlı sonuç almaları da içeren ve bu anlamda çok zengin kapsamda bir cephe olarak gelişmek durumunda olan bir devrimci harekettir. Kürdistan'daki devrimci halk hareketi, ulusal kurtuluş cephe hareketi diğer ülkelerdekilere benzeyecek tarzında düşünülemez ve hatta bunda ısrar edilirse, önemli zararların verileceği açıktır. Mevcut cephesel deneyimleri taklit etmek, yarardan çok zarar da getirebilir. Hele hele özellikle Türkiye sol literatüründen öğrendiğimiz cephe türü yaklaşımlar ve uygulamaların halk hareketini kösteklemekten öteye gidemediğini unutmazsak bunun ne kadar önemli olduğu anlaşılır. Örneğin ulusal demokratik cephe, halk ulusal cephesi, anti-faşist cephe deniliyor, bütün bunların şu veya bu ülke deneyiminin kopye edilmesi olduğunu biliyoruz. Sonuç; Türkiye'de hiç gelişmeyen halk hareketidir. Yani, Osmanlılara karşı Celali isyanlarının görkemliliğini, hatta yakın dönemlerde klasik mahkum hareketlerini bile gözönüne getirdiğimizde; sol önderlikli halk hareketlerinin çok cılız, bir derde deva olamayacak kadar zayıf olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bunun nedenleri çeşitli olmakla birlikte, en önemlisi de şematik, kopyeci yaklaşımdır. Başka ülke deneyimlerini, kendi gerçekliklerini fazla kavramadan ve de gerekli örgüt çabalarını sergilemeden lafta tekrarlayıp devrim yapacaklarını sanmalarındandır.

Bizim de yakın geçmişte ayaklanmalar deneyimimiz vardır. Bu ayaklanmaların parlamalı isyanlar biçiminde geliştiği ve en son Güney Kürdistan'daki de dahil, halk cephesi karakterinde gelişmediği bilinir. Hatta bunların halk hareketi karakterine bürünmediği, geleneksel aşiret örgütlenmesi çerçevesinde beylerin, aşiret reislerinin emriyle veya başkaldırılarıyla gelişen, içeriği daha çok kendi dar çıkarlarıyla sınırlı olan, halkın çıkarını gözetmeyen hareketler olduğu açıktır. Dolayısıyla yenilgiyi, çağdışılığı bağrında taşıyan bu tip ayaklanmaların halk cephesi veya ulusal kurtuluş cephesi türü sayılamayacaklarını; uzun vadeli, inatçı, çok çeşitli bir mücadele gücünden yoksun olduklarını; bu yeteneği yapıları gereği gösteremeyeceklerini, yaşamış oldukları ağır yenilgilerden ötürü bugün çok daha rahatlıkla belirleyebiliriz. Bunun için, yakın geçmişimizde yaşanan örneklerin eleştirisi önem taşıyor. Bunların özellikle kendilerine halk hareketi, hatta günümüze doğru ulusal kurtuluş cephesi gibi kimlikler yakıştırmalarını da ciddi bulmamak, bunun bir maskeleme olduğunu görmek gerekiyor. Bunlar özünde cephe olgusuyla çelişirler ve gerçekten bir cepheleşme sağlanmak isteniyorsa, bunların aşılmasını sıkı sıkıya gözetmek önemli bir görev olarak kendisini dayatmaktadır.

Demek ki; gerek ilkel-milliyetçiliğin yakın dönemlerde denediği, gerekse Türkiye solunun özellikle lafazanlıkta çok üzerinde durduğu cephe olgularına yaklaşımların şematik, içerikten yoksun, özgünlüğü olmayan ve dolayısıyla fazla gelişme ortaya çıkarmayan yaklaşımlar olduğunu bilmek, yine üzerimizdeki etkilerini iyi görerek bunu eleştirmek önem taşır. Eğer dünya deneyimlerinden yararlanacaksak; onları sadece bir deneyim olarak değerlendirmek, kopyeci tarzda değil, olumlu yönlerinden yararlanmak tarzında ele almak, bunu da bir teorik çerçeve olarak değerlendirmek, olduğu gibi kopyeci bir yaklaşım içinde olmamak büyük önem taşıyor.

Bizde de bu olguya kopyeci yaklaşmak isteyenler oldu. Gerillaya olduğu kadar, cephe olgusuna da şematik yaklaşımlar hayli uzun bir süre bazılarınca anlayış düzeyinde ve çarpık uygulamalar tarzında yaşanmak istendi. Türkiye'deki sol yapı kadar, ilkel-milliyetçilikten de etkilenenler bu konuda oldukça zarar da verdiler. Cephe olgusuna bunların yaklaşımı gerçekten içerikten yoksun, tamamen lafazanlık düzeyindeydi. İçerikleri ise; tarihi, toplumsal gerçeklerle, hele hele PKK'nin ideolojik-politik önderliğiyle ortaya çıkardığı program ve örgütlenmeyle bağdaşmıyordu. Dolayısıyla işlerin doğru ele alınması önünde bir engel olmuştur. Örneğin; kitle faaliyetlerinde ve hatta gerillada Parti öncülüğünü dıştalama, halk çıkarını bir tarafa itme ciddi bir durumdur. Bunlar hep kemalist etkiyi yansıttılar. Solcu oldukları halde bunu yansıttılar; kemalizm koşullandırmalı, onun ideolojik-politik çerçevesini aşmayan solculuk, TKP örneğinde olduğu gibi Türkiye'de 60-70 yıldır halk hareketlerinin başına büyük bir beladır. Bunun değişik tarzda da olsa bize taşırılması, bütünüyle kitleselleşmeye bir engel teşkil etti. Onunla içiçe, hatta onunla bağlantılı ilkel-milliyetçiliğin yaklaşımlarını da dayattılar. Kısaca bu noktada da Partinin öncülüğünü bir tarafa iten, kişilere ağırlık veren, bir nevi ağavari tavırları esas alan tutumlarla halkın cephesini geliştirmeleri şurda kalsın, önünde en ciddi engelleri oluşturdular. Bunun ne kadar yaygın örnekler biçiminde bizde yaşandığını az çok biliyoruz. Bunun anlaşılır nedenleri vardır. Halkın çıkarlarını esas almayan, Partinin halk için öngördüğü devrimci anlayışı ve bunun için zorunlu gördüğü öncülüğü esas almayan bir kişilik, ya kemalist etkili solcu ya da ilkel-milliyetçi etkili ağa olacaktır. Biri küçük-burjuva özelliğini, diğeri ağalık özelliğini konuşturur. Ve bunlar çoğunlukla da birbirleriyle uzlaşırlar. PKK içinde ve özellikle de kitleye yaklaşımda görünüşte birbirleriyle çok çelişkili olmalarına rağmen özünde anlaşırlar. Kemalizm Kürdistan'da belli oranda ağalarla çarpışmalı olmasına rağmen, esasta onlarla uzlaşır. Bugün Kürdistan'da feodalizmin bu kadar güçlü olmasında kemalizmin bu özelliğini görmek gerekir. Şahıslar düzeyinde çatışmalıdır; fakat sistem olarak feodalizm, onun yansıması olan ağalıkla uzlaşmalıdır. Ve günümüze doğru küçük-burjuva kişiliğin Kürdistan'da türemesi tamamen kemalist etkilidir, fakat ağalıkla da bir o kadar uzlaşmalıdır. Dikkat edilirse, Parti içinde bunlar birbirleriyle çok çelişkilidirler, fakat tavırda ve kişilikte neredeyse bir madalyonun iki yüzü gibidirler. Çelişki kadar birlikteliklerini veya aynı çıkar temelinde uzlaşır konumda olduklarını görmek önem taşıyor.

Bu temel gerçeği PKK yakalamıştır. Kürdistan somutu sözkonusu olduğunda, her iki tutumun da tehlikelerini, ortaya çıkış gerekçeleriyle birlikte manifestosunda, programında ve giderek şiddetli ideolojik-politik savaşımında sergilemiştir. Bu önemlidir. Halka doğru giderken biz, bizi halka gitmekten alıkoyan sosyal-şoven kemalist ve ilkel-milliyetçi ağalık etkilerini çok ciddi bir engel olarak yaşadık. Bu konuda büyük bir mücadele ve önemli kayıplar verdik. İlk şehitlerimizi bunlara karşı mücadelede verdiğimiz gibi, ilk önemli başarılarımızı da bunlara karşı mücadelede sağladık. Ve bunların ideolojik düzeyde aşılmaları oranında, halkı siyasi etkimiz altına almaya başladık. Dolayısıyla halk cephesine gidiş, bunların ideolojik aşılması kadar, halk üzerindeki etkinliklerinin kırılmasıyla atbaşı olmuştur. Bunu sıkı sıkıya bir PKK özelliği, yaklaşımı ve politikası olarak görmek gerekiyor. Bu tamamen bir ilkedir. Bir taktik değil, bir ilkedir. İdeolojik düzeyden askeri alana kadar, uygulanması gereken bir ilkedir. Başarı için bu şarttır.

PKK tecrübesi şunu gösteriyor ki, halk cephesine doğru giderken, adı geçen bu eğilimlerle mücadele vazgeçilmezdir. Günümüze doğru baktığımızda neler görüyoruz? Değişik biçimlerde de olsa, bugün her ne kadar eski gücü kalmamış da olsa ve eski ölçülerde gerçeklere düşmanlık etmeseler de, sosyal-şovenizmin etkileri vardır. Kemalizmin etkileri vardır. TKP şimdi hangi devrimiyle karşımızdadır? En son, büyük ihtimalle faşizm artık bunların tehlike olmaktan çıktığını gördüğünden, yeşil ışık yakmada herhangi bir sakınca görmedi. Bunların, "Batı sistemine evet, her türlü devrimci çabaya hayır, özellikle PKK önderlikli Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımına hayır, sonuna kadar düzene, teslimiyete evet" biçiminde yeterince uysallaşmaları, ehlileştirilmeleri sağlandıktan sonra faşizm bu ışığı yakmakta gecikmedi. Nitekim günümüzde faşizmin tamamen icazetiyle bırakılan ve adına TBKP dedikleri oluşum yeni biçimler alarak, hem de düzenin koruması altında, düzen içi bir partileşmeye doğru gitmeye çabalamaktadır. Biz şimdiden tümüne düzen içidir demiyoruz ama mevcut birçok belirti, sosyal-şovenizmin yeniden, hem de düzenin daha sıkı koruması ve denetimi altında devrimci değerlere engel teşkil edece-

ğini çok açık bir biçimde göstermektedir. Bu oluşumu yakından görmek gerekiyor.

Her ne kadar SHP sosyal-demokrasiyi bir maşa olarak kullansa da ve bazılarına son iki yıl içerisinde düzen değişikliğine gidecek bir oluşum olarak görünmek istese de, bu parti kesinlikle sosyal-faşisttir. Dikkat edelim; işbirlikçi de değil, çünkü işbirlikçilerin yeni oluşumları olabilir, fakat SHP bizzat sosyal-faşist bir oluşumdan başka bir şey değildir. Ve denilebilir ki, diğer sağ partilerden daha tehlikeli bir biçimde, Kürdistan'daki savaşa en faşist karşılığı vermek isteyecektir. Bunu bağrında taşıyan bir partidir. Diğer oluşumlar her ne kadar sosyal-şovenizmi önemli oranda aştıklarını iddia etseler de, bu konuda kısmi düzelmeler olmakla birlikte aşılmış değildir. Gerçi Kürdistan'ı ve PKK'yi inkar etmeye güçleri yoktur. Çünkü, dünyanın kabul ettiği bir mücadeleyi artık inkar etmeleri çıkarlarına değildir. Ama yine de gerçek bir dostluk dayanışmasını gösteremiyorlar. PKK'nin kendileri için, iktidara gitmelerinde alabildiğine açık tuttuğu yolda bile yürüyemiyorlar. Bırakalım PKK ve onun halk hareketine yardım ve destek sunmaları, kendileri için paha biçilmez iktidara gitme imkanlarını bile kullanamıyorlar. Onların zayıflıklarını bu temelde görmek gerekiyor. Sosyal-şovenizmin geleneksel zaaflarını, kendini örgütleyememede, kendi halkının kurtuluşuna doğru sahip çıkamamada, bunun için program ve taktik geliştirememede, geçmişin ağır olumsuz etkisini yaşamalarında görmek gerekir. Ama eskisi kadar bağnaz bir inkarcılık içinde olmadıklarını ve olamayacaklarını, hızla bir çözülmeyi, özellikle PKK'ye yönelik köklü bir ayrışmayı yaşadıklarını da eklemek gerekiyor. Dolayısıyla bunlara yaklaşımın esnek tutulması gereği de kendiliğinden anlaşılıyordur.

İlkel-milliyetçiliğin içinde yaşadığı durum daha çarpıcıdır. Özellikle klasik sömürgecilikte otonomi temelinde aradıklarını bulamadıkları için, emperyalizmle ilişki geliştirmek; hem de bunu çok patavatsızca ve aşağılık biçimlerde yapmak istediler. Ama yine fazla bir güçleri olmadığı ve özellikle yenilgili durumu yaşadıkları için ciddiye alınmadılar. Avrupa'da geliştirmek istedikleri bazı çabalar, yenilgiden sonra, özellikle birkaç yıldır sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Otonomi, kültürel özerklik planları çerçevesinde Kürdistan'ı istedikleri kadar pazarlamaya çalışsınlar; bu konuda özellikle de PKK'nin son bir-iki yıllık gelişmesini engellemede fazla başarılı olamadıklarını efendilerine gösterdikleri için, efendileri ve emrine girmeye çalıştıkları güçler bunlara fazla umut bağlamadı. Kendi çıkarlarını temsil edemeyeceklerini değerlendirdikleri için, fazla etkili olamadılar. Dolayısıyla özde halka ve PKK'ye karşı konumları güçlü olmasına karşın, çok güç kaybettiklerinden ötürü fazla etkili olamıyorlar. Bunların aldattıkları yurtsever kitle önemli oranda Parti etkisi, Partinin geliştirmek istediği cephesel etki altına girerken; bağnaz, feodal çıkarlara bağlı, savaş ağası pişmiş tipler de -klasik sömürgecilik de dahil- emperyalizmin sömürgeciliğini, bugün PKK'ye karşı açık savaş cephelerinde yürütecek kadar iflah olmaz olduklarını ortaya koydular. Ayrışma, yoksul kitlenin bize doğru kayışı, üst yönetici kesimin ise, açık düşman konumuna geçmesi biçiminde gerçekleşmektedir.

Bunun yanında, bunlarla mücadele, özellikle de 12 Eylül faşizmi altında bunların kendilerini yenileyememeleri, yine İran-Irak savaşının yıkıcı etkilerini kaldıramamalarından ötürü, PKK'yi kitleselleşen tek öncü güç haline getirdi. PKK'nin Kürdistan'da, Türkiye'de ve hatta Ortadoğu'da halkın çıkarlarını esas alan köklü yaklaşımları, ısrarlı çabaları bize günümüze doğru geldiğimizde daha etkin bir konum kazandırmıştır. Büyük hatalara rağmen ve daha çok kemalist etkili ögelerle feodal etkili yarı-ağa, yarı küçük-burjuva gerçeği aşamamış ögelerin bütün engelleme çabalarına rağmen, PKK politikasının halkı esas alması ve bunu az çok halkın da kavramaya başlamasıyla birlikte, bu gelişme sağlanabilmiştir. Aynı şekilde tüm provokasyonlara ve halk düşmanlıklarına, halkı bizden uzaklaştırmak için, Parti silahını halka karşı kullanacak kadar tehlikeli çabalara rağmen, PKK'nin halkçı, halkın çıkarlarını esas alan karakteri, halkın da bu özü iyi farketmesi, bizi oldukça kitleselleştirdi, halk temeline yaydı. Aslında son yılların en büyük gelişmelerinden birisi de bu ve bu temelde verilen savaşımdır.

Son bir-iki yıl içinde yürütülen bir diğer savaş da; halkı ulusal kurtuluş cephesi içine alacak mıyız, almayacak mıyız çekişmesidir. Türkiye solunun o, "Sol Birlik" deneyimi başta olmak üzere, PKK etrafında geliştirilmek istenen büyük tecrit çabaları kadar, Güney Kürdistan'da "CUD" ve daha sonraki sahte cepheleşme çabaları, yine diğer bazı partileşme ve cepheleşme çabaları hep PKK'nin 15 Ağustos Atılımı ile birlikte kitleselleşmesini önlemek içindi. Bir de İran-Irak savaşı sonuçları ile, 12 Eylül'ün teşhir ve tecritinin gelişmesi bunları da umutsuz çabalara yönelmeye zorladı. Ancak PKK'nin taktiğinin biraz daha kendini duyurması bizi kitleselleştirirken, bunları da tecrite doğru götürüyordu. Provokasyonları, arkadan vurmaları ve hatta faşist sömürgecilikle çeşitli ilişkileri, görüşmeleri devreye sokmalarına rağmen, amaçlarına ulaşamadılar. Fakat PKK'nin politikalarını uygulamada, Parti adına sekter ve bu anlamıyla da bastırmacı, halk karşıtı ve ısrarla kitleye yaklaşmama tarzında tavırlara da girildi. Kitleyi mücadele içine çekememe biçimindeki dar yaklaşım, oldukça engeller ortaya çıkardı. Etkimizi bile bile sınırlandırma girişimlerine girildi.

Bütün bunlara rağmen, Partinin doğrultusunu hakim kılmak ve taktiğe işlerlik kazandırmak için yapılan çalışmalar, 90'ların başındaki kitle hareketlerinde de görüldüğü gibi, kitlelerin sınırlı da olsa desteğini almayı başardı. Bu durum, bütün olumsuzluklara rağmen Kürdistan'daki halk yığınları üzerinde en etkili hareketin PKK olmasına yol açtı. Bu şu anlama gelir; günümüzde artık halkın ulusal cephesi için koşullar, her zamankinden daha fazla olgunlaşmıştır. Son halk hareketliliği, halkın cesaret ve fedakarlık düzeyinde gelişmiş olduğunu gösteriyor. Hem genişliğine, hem derinliğine bir katılım sözkonusudur. Kürdistan'ın hemen hemen bütün bölgeleri ve hatta parçalarında kültür ve lehçe farklılıklarına, hatta çok çeşitli halk tabakalarının, azınlıkların ve din-mezhep varlığına rağmen, hepsinin PKK önderlikli potada tanışmaları, birbirlerine güven duymaları ilk defa yaşanan bir deneyim oluyor. Feodal-aşiret çitlerinin, din-mezhep çelişkilerinin ve hatta tabaka ve cinsler arası çelişkilerin muazzam kuşattığı ve ördüğü duvarlar yıkılıyor. Sınırlı da olsa, istenilen yoğunlaşma tam yaşanmasa da ve tümü bir başlangıç biçiminde de olsa, böylesine tarihi bir halklaşma ve uluslaşma, denilebilir ki, ilk defa vücut buluyor.

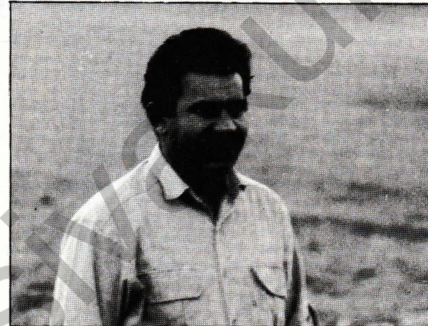
Türk sömürgeciliğinin ağır etkisi altında da olsa, kapitalist sömürgeciliğin ağır tahribatları ortamında da gelişse, aşiret çitlerinden sıyrılma, yine çeşitli bölgesel dar aile-kabile kültürlerinden ve birliklerinden sıyrılma, halklaşmadır. Bu halklaşma aynı zamanda bizde, kapitalist bir ekonomi çerçevesinde geliştiği için, uluslaşmadır da. Yani halklaşmayla uluslaşma içiçe ve de devrimci biçimler altında gelişmektedir. Bu orijinaliteyi iyi görmek gerekiyor. Birçok ülkede kapitalizmin gelişmesiyle birlikte pazar etrafında sağlanan uluslaşma sözkonusudur. Bizde bilakis, sömürgeci kapitalizme karşı yürütülen ve kapitalizmin her düzeyde hedeflenmesini esas alan bir devrimci mücadeleyle gerçekleşmektedir. Sömürgeci kapitalizmin temelinde, ona karşı uluslaşmadır bizde yaşanan. Yabancı kapitalizme karşı uluslaşma, -ki, bu aynı zamanda ulusal kurtuluş cephesi olma durumundadır- ailesel, kabilesel, mezhepsel ve hatta bölgesel farklılıkları, çitleri yırttığı için, halklaşmayla içiçedir.

Hem halklaşıyor, hem de uluslaşıyoruz. Bu, sömürgeci kapitalizme karşı uluslaşma, ortaçağdan kalma çitlere karşı da halklaşmadır. Bugün Kürdistan'da yaşanan; halk ulusal cephesinin özgünlüğü olmaktadır. Dolayısıyla, birçok ülkeden farklı bir orijinalitemizin oluşmasından bahsedilebilir. Birçok ülkedeki uluslaşmanın milli kapitalizm temelinde, barışçıl yanı ağır basan biçimlerde gerçekleştiği bilinmektedir. Hatta sömürgelerde de yabancı kapitalizmin; örneğin, İngiliz, Fransız ve hatta ABD'nin geliştirdiği kapitalizmin uluslaşmayı sağladığı bilinmektedir.

feodal komprador yapı için gözlemlenmiyor, aynı zamanda ezilen ve sömürülen yoksullara kadar Türk çerçevesi içerisinde bir uluslaşma vardır. Dolayısıyla işbirlikçiler de dahil, içerde Türklükle ve kemalizmle ilişkili çeşitli kesimlere karşı yürütülen savaş, sınıfsal olduğu kadar ulusaldır da. Çünkü, bunlar inkar temelinde yaşıyorlar. Yani anti-Kürt oluyorlar. Dolayısıyla bunlara karşı yürütülen savaş, Kürdistan ulusal kurtuluşu ve aynı zamanda da sınıfsal kurtuluşu oluyor.

Ulusal kurtuluşun anti-kapitalist karakteri, -Kürdistan'da güçlü bir kapitalizm olmasa bile- sosyalizmin öncülüğünü zorluyor. Milli bir kapitalizmin olmayışı da yine, kapitalizm seçeneğine başvurmaktan alıkoyuyor. Bu yönleriyle PKK önderliği; sosyalist ve anti-kapitalist olma gerçeğiyle yüzyüzedir. Kendini her zaman anti-kapitalist temelde ve sosyalist olarak yetkinleştirmek durumundadır. Bütün ortaçağ etkilenmelerine rağmen, bunu sağlamak zorundadır. Çünkü hem şartlar ve hem de maddi yapı buna zorluyor.

Diğer yandan çok yaygın olan aile ve kabile çerçevesindeki üretimin ayakta tutmaya çalıştığı, uzun tarihi bir geçmişi bulunan ve neredeyse toplumun artık tek ayakta kalan kurumu olan ailecilik, kabilecilik uluslaşmaya ve halklaşmaya engel teşkil etmektedir. Aile ve kabile bağları bugün tutuculuğun kaleleri durumundadır. Dolayısıyla, özellikle

Oralarda işbirlikçiler ulusal değerlerden kopmadıkları gibi önemli katkıları da sözkonusudur. Bizde ise durum bunun tam tersidir.

Bizdeki gelişme kemalizmin ideolojik, politik yaklaşımları içerisinde tümüyle inkarcı, asimilasyoncudur. Yani Türk gerçeğinden başka hiçbir ulus gerçeğini kabul etmez. Kürdistan'a giren kapitalizm eşittir Türk ulusçuluğudur ve her türlü azınlık ve farklı ulusal oluşumları dıştalar. Anti-Kürt dediğimiz karakterdedir. Bu, İngiliz, Fransız, hatta ABD emperyalizminin sömürgeciliğinde hiçbir zaman olmayan bir husustur. Dolayısıyla, kemalizmin ideolojik-politik örtüsü altında geliştirilen Türk kapitalizmine bütünüyle karşıt bir savaş aynı zamanda ulusal kurtuluştur. Yani anti-kapitalistlik, ulusal kurtuluşçuluk oluyor. Aynı zamanda bu sınıfsal kurtuluşçuluktur da, çünkü kapitalizm bir ulusun inkarı olmanın yanısıra, amansız bir biçimde sınıfsal baskının eşine ender rastlanan bir türüdür de.

O halde anti-sömürgeci savaşım bizde ulusal kurtuluşçu ve sonuna kadar sınıfsal kurtuluşçudur. Ve aynı zamanda mahalli işbirlikçi çevrelere karşıdır da. Bunlara karşı da yürütülen savaş, hem ulusaldır hem sınıfsaldır. Bunların Türk sömürgeciliği ile ilişkileri inkarcı temeldedir. Bilindiği gibi, tamamen bunlar Türklük değer yargıları içinde başkalaşıma uğruyorlar. Feodal kabuklardan sıyrılıp burjuvalaşıyorlar. Bu sadece ideolojik düzeyde bu kaleleri yıkma, önemli bir ulusal kurtuluş görevi oluyor. Bu da, diğer birçok ülkede olmayan, daha çok Kürdistan özgülünde ortaya çıkan ve sömürgeciliğin gelişim karakteri ile bağlantılı olan bir husustur. Dolayısıyla, bizim kendi öz temelimize karşı bir ulusal kurtuluş, hatta halklaşma görevimiz vardır. Kendi aile temellerimize karşı, bir devrimci savaşı yürütmek zorundayız. Çünkü; aile önyargıları çok güçlü ve düşmana en çok zemin sunan bir özellik oluyor. Diğer ülkelerde öyle olmamakla birlikte, bizde bu çok gelişmiştir ve olumsuz bir özelliktir.

Buna bir de, kişiliğin düşürülmüşlüğünü eklemek gerekir. Kişilik, geleneksel sömürgecilik ve feodalizmin ağır etkisiyle çok daraltılmıştır ve neredeyse aile çıkarı ötesinde bir çıkarı görmemektedir. Bırakalım ulusal ve sınıfsal çıkarları görmeyi; kendi aile çıkarlarını çok bağnazca savunmaktan öteye gidemeyen bir yapılanma içindedir. Buna ilaveten; kendini en ilkel tarzda savunma mekanizmalarıyla koruma zorunluluğunu yüzyıllardan beri duyduğu için -kişilik başta ordu olmak üzere eğitim kurumlarında ve yaşamda çok düşürülmüştür-, ulusal kurtuluş savaşımını aynı zamanda oluşturulan bu kişiliklere karşı da vermek zorundayız. Bu da Kürdistan özgünlüğünün önemli bir yanıdır. Diğer ülkelerde kişilikler, ulusal kurtuluşun bu kadar aleyhine değildirler. Fakat bizde oluşan kişiliklerin her birisi düzen tarafından ulusal kurtuluşun önünde en büyük engel olarak oluşturulmuştur. Buna yoksul kesim de dahildir. Bu, önemli bir Kürdistan özgünlüğüdür.

Daha da açalım bu yaklaşımı... Partinin özenle eğitip örgütleyerek yıllardır bağrında savaştırdığı kadroları bile, uluslaşma ve sınıfsallaşma mücadelemiz karşısında engel oluyorlar. Doğru dürüst kitlelere ulusal bilinci ve sınıfsal bilinci götürmemek ne anlama gelir? PKK adına, PKK kadrosu olarak -bugün bile tartışıyoruz- çok ciddi ve aciliyet kazanan bir örgütlenmeye gelmemek ne anlama gelir? Örgüt kurallarını işletmemek ne anlama gelir? Bizde mevcut kişilik gerek ulusal kurtuluş ve gerekse sınıfsal kurtuluşa karşı kendisini çok ciddi bir engel olarak gösteriyor. Bütün çabalarımıza rağmen, Parti içinde de bu engel konumunun objektif olarak çok güçlü yaşandığı görülüyor. Dolayısıyla Parti içindeki ulusal ve sınıfsal kurtuluşu bizim kadroya karşı da yürütmek ve en başta da tepede bir türlü örgütlenmeye gelmeyen, kolektivizme gelmeyen önderlerimize karşı da yürütmek zorundayız. Çok acı, ama bir gerçek. Neden özel tutumlar ısrarla yaşatılıyor? Neden kolektivizme gidilmiyor? Kolektivizme gelmemek; halklaşmaya, sınıfsallaşmaya, uluslaşmaya gelmemektir. Özerkliği sürekli savunmak; aile ve kabile etkilerini Parti içinde esas almak demektir. Aile ve kabile etkilerini Parti içinde esas almak demek; bitmiş-tükenmiş kişiliği savunmak demektir. Son tahlilde; düşmanın koşullandırdığı kişiliği hoyratça yaşamak demektir.

Çok iyi bilinir ki, örgütlenmeyen, kolektivizme çekilemeyen bir kişilik her an iflas etmeyle karşı karşıya olan bir kişiliktir. Bu konuda gösterdiğiniz direnç, tutuculuk anlamını tamamen düşman etkilerinde bulur. Bu konudaki ısrar, objektif anlamda düşman etkisinin direnmesi olarak karşımıza çıkar. Onun için, uluslaşmaya, sınıfsallaşmaya ihtiyacınız var. Ulus ve sınıf hakkında düşünmek, sizin için halen tam halledilmemiş bir sorundur. Ne yazık ki, bazılarınızın örgüt ilkesini ben, aile ilkesi olarak görüyorum. Sizler, bir sosyalist olarak PKK'ye katılmamış, bir aile değeri olarak katılmışsınız. Hatta kabile değeri olarak katılanlar var. Israrla bölge ve aile etkilerini içimizde yaşatmak isteyen anlayış ve tutum sahiplerine biz ne demeliyiz? İkide bir "şu bölge hoşuma gidiyor", "şu kişilik hoşuma gidiyor", "şununla samimiyim" demek, ahbap-çavuşluk ilişkisi, ailesine tapınma ne anlama geliyor? PKK'nin en çok birliğe, ulusal kurtuluşçuluğa, halk birliğine ihtiyaç hissettiği bir anda buna karşı direnme anlamına geliyor. Bu yaygındır ve ısrarla sürdürülüyor. Kişinin iyi niyetli olması yetmez, hatta tehlikeyi daha da büyütür. PKK'de başarı kazanacak tutum, ulusal kurtuluş ilkesine sıkı sıkıya bağlılıktır.

Ülkenin bütün insanlarına, ülkeye bağlılık temelinde yurtseverlik bilincini doğru vermek, baş görevdir. Yoksa, "bu bölge ne kadar iyidir" deyip ona aşırı bağlılık, diğer bölgelerden ise "bir an önce kaçıp kurtulayım" anlayışı yurtseverlik ilkesi ile çelişir. Yurtsever olmayan halksever olamaz. Halksever olmak, halkın bir bütününü, tüm kesimlerini, bölge ve kültür ayrımı yapmadan sevmeyi, onların kurtuluşuna koşmayı gerektirir. Hep kendine yakın aşiret, kabile ilişkileri içine çekilmek, halkın diğer kesimlerine ilgi göstermemek, halkseverlik ve halka özgürlük ile çelişir. Dolayısıyla halksever olamayanın, bırakalım sosyalist olması, bir özgürlükçü bile olamayacağı açıktır. Bu konuda ısrarla kendi ka-

buğuna çekilmek isteyenlerin, özgürlükçü olmalarına kuşku ile bakmak gerekir. Doğru temelde yurtsever, halksever olduktan sonra sıra, sınıf temelinde sosyalist bir yaklaşıma sahip olmaya gelir. Dolayısıyla, eğer yurtseverlik iyi tutturulmuşsa, halkın özgürlüğüne her alanda eşdeğer verilmişse, sosyalist olma olasılığı artar. Bu temelde kişi artık işlere bir de sınıfsal düzeyde bakar. Şu iyi bilinmelidir ki, en sınıfsal ve en proleter tutum, en yurtsever ve en halksever tutumdur. Dolayısıyla sosyalist olmak, Kürdistan için yegane yoldur.

Kürdistan orijinalitesi, en radikal sınıfsal bir tutum takınmaktan başka, hiçbir seçeneğe devrimci olma şansı vermiyor. Sosyalist ve devrimci olmak dışında hiçbir seçenek, tutarlı bir yurtseverliğe, halkseverliğe götürmüyor. Bu da özlü enternasyonalist olma anlamına geliyor. Kendi gerçekliğini devrimci bir tarzda yakalayan ve bunu en doğru yapan, gerçek enternasyonalist bir tutumun da sahibidir. O halde, cephe olgusuna yönelirken, Kürdistan orijinalitesini sıkı sıkıya gözönüne getirmek önemlidir. Bu konuda kavram karmaşasına ve basmakalıp yaklaşımlara düşmemek önemlidir. Dünya modellerini olduğu gibi kopye etmek tehlikelidir. Kesinlikle Kürdistan gerçeğinin oluşumuna bağlı bir yaklaşımı geliştirmek hayatidir.

Şimdiye kadar işlenen hatalar daha çok gerçeklerimize fazla adapte olamamaktan ileri gelmiştir. Önemli yanlış ve yanılgılı yaklaşımlar sözkonusudur. Bunlar şimdiye kadar, ulusal çapta halk çıkarlarına temelden bağlı, aile-kabile farklılıklarını bir yana iten dengeli bir tutum içinde olmaya elvermemiştir. Bu nedenle, eğer Parti içinde yer alınmak ve halkın içine derinlemesine girilmek isteniyorsa, bu mevcut yetmezliklerin hızla aşılması şarttır. Partileşmek, cepheleşmek için de çok önemli bir öncülüktür. Ordulaşmaktan daha önemlisi, cepheleşmek için, PKK'de doğru bir öncülüğü tutturmak gerekir. Bizde devrimci neden kitle içinde başarısızdır? Parti içinde henüz PKK'lileşmemiştir de ondan. PKK'nin sınıf ve yurtseverlik ölçüsünü tutturamadığı için, tabii ki, kitleye de doğru yaklaşamaz. Doğru yaklaşmadığı için de cepheleşmeyi yürütemez.

Bunlar çok iyi yaşadığınız örneklerdir. Halkımızla iyi birleşemiyorsunuz! Neden? Çünkü, halkımızın gerçeğini iyi tanımıyorsunuz. Tanısanız bile ilgi duymuyorsunuz. Çünkü sevmiyorsunuz. Sevdiğiniz, aile ve kabile ilişkileridir. Merkezimize kadar gelenlerin, bu konudaki zavallı durumlarını gözönüne getirmek gerekir. Yaklaşım ve ilgi düzeyinde bu kadar zayıf olduktan sonra, hangi halka yaklaşacaklar ve birliğini esas alacaklar? Hangi halkı ayağa kaldıracaklar? Yaklaşım ve ilgi yok, dolayısıyla gelişmeme durumu var. Hatta var olan etkileri de ağavari ve jandarmavari kullanma sözkonusudur. Bunu da Parti adına yapıyorlar. Bu durum, bırak bizi cepheleşmeye götürme, oldukça engel bir konuma getirmedir.

O halde, her şeyden önce sağlam bir partililik, cepheleşmek için vazgeçilmez koşuldur. Parti öncülüğü birçok dünya örneğinde görüldüğü gibi teorik olarak gerekli bir öncülük değildir. PKK'de kadrolaşmak, aynı zamanda uluslaşmak ve halklaşmaktır. Bu bize özgüdür; yani dar kabile, aile etkilerinden kurtulma anlamında halklaşmadır. PKK'de kadrolaşmak, bu etkilerle savaşım içerisinde sınıf gerçeğine ulaşmaktır Yine, sosyalizmin en yaratıcı biçimleriyle kaynaşmaktır. Bu özellikleri üzerinde barındıran kadro, cephenin sağlam garantörüdür. Böylesi bir kadronun partililiğinin, nerede ve hangi aşamada halkın içine giderse gitsin, halkı hem uluslaşmaya ve hem de ulusal kurtuluş ile birlikte halklaşmaya çekeceği, kendi özgünlüğünü konuşturarak sonuç alacağı açıktır. Tabii bu, aynı zamanda siyasal iktidar savaşımı anlamına da gelir.

Uluslaşma, ulusal kurtuluşla ve halklaşmayla birlikte yürüyor. Bu bizde, aynı zamanda siyasallaşmaktır. Nedir siyasallaşmak? Sömürgeci-faşist iktidarı geriletmek, bunun yanında halk iktidarını, halk otoritesini geliştirmektir. Faşist-sömürgeci iktidarın çok çeşitli etkilerinin aşılması sözkonusu olduğunda, ortaya çıkan halkın siyasal gelişmesi ve iktidarının gelişmesidir. Bu bizde birdenbire patlamalı da gelişmez. Parça-parça, hatta ikili iktidar biçiminde gelişir; bu, bazı bölgelerde %5, bazı bölgelerde %50, bazı bölgelerde %95 ve bazı bölgelerde de şu veya bu oranda etkisini, otoritesini geliştirerek derin siyasal karakter kazanır. Siyasallaşma, uluslaşma, ulusal kurtuluş ve halklaşma, hepsi içiçedir. Bu Kürdistan özgünlüğünden ötürüdür. İşe el attın mı, ulusal olacaksın, sınıfsal olacaksın, siyasal olacaksın. Tabii bunun için de sosyalist olacaksın. Bu da ideolojik mücadele, aynı zamanda adım adım politik mücadele gerektirir. Bu; feodal çitlerle, aile bağlarıyla, her türlü inkarcı kemalist bağlarla, giderek kapitalizmle savaşmaya kadar götürür.

Böylece, PKK kadrosunun birçok yönlü olması ve birçok etkiyi bağrında taşıması; yine, aynı zamanda mücadele biçimleriyle de çok yüklü olması gerektiği bilinmelidir. Bütün bu konularda sonuç almak için, tekdüze bir mücadele biçimi sözkonusu olamaz. Barışçıl ilk iki sözcükten tutalım, en şiddetli silahlı biçimi kullanmaya kadar, birçok biçimi baştan öngöreceksin. Fırsatına ve yerine göre, onu veya şunu kullanacaksın. Yerinde iki söz çok isabetlidir; onu sarfedeceksin. Yerinde bir hain anında cezalandırılmalıdır, onu şiddetle ezeceksin. Bir sömürgeci karakolu, fırsat bulduğun zaman imha edeceksin; bu da önemlidir. Kapitalist ekonomik hedefi, bir feodal çiti parçalarsın. Bir aşiret bağını gerektiğinde parçalarsın. Yani çok zengin bir eylem biçimiyle, bu halk hareketini geliştireceksin. Bu Kürdistan özgünlüğünün dayattığı bir mücadele ve biçim zenginliğidir. Başka ülkelerde bu zenginlik, bu kadar içiçe değildir; çünkü koşulları değişiktir. Bizde koşulların bu kadar içiçe girmesi, birçok devrimci görevin anında, birleşik olarak çözüm beklemesi, bizim de mücadele biçimlerimizi çok çeşitli, içiçe kullanmamızı zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla yaratıcılık, yoğun düşünmek, eylemin ve vuruş tarzının en doğrusunu belirlemek, bizde hayati değerdedir. Zaten PKK kadrosunun tıkanması ve pratikte fazla yol almamasının bir nedeni de, bizdeki ulusal kurtuluş savaşı olgusunun, kapsamının çok özgün olma gerçeğini kavrayamaması; kavrasa da, bu konuda güçlü bir yoğunlaşmaya gidememesidir. Özellikle eylemde nasıl bir karşılık verecek, onun için nasıl bir örgütlenmeye girişecek, örgütlenmeyi zamanında, yerine göre nasıl kullanacak vb... bunları kararlaştıramaması, bütün bu konularda kapsamlı bir devrimciliğe ulaşmayı becerememesi olumsuz sonuçlara yol açıyor. Dolayısıyla sıkça söylediğiniz "güç getiremiyor, yoğunlaşamıyor, kendini veremiyor, eksik ve tekyanlı veriyor" vb. durumlara düşmesi, kârdan çok zarar vererek darbe yemeye götürüyor.

O halde, PKK kadrosunun cephesel çalışması kapsamlı olmak zorundadır. Devrimin hedefleri; uluslaşmaya, ulusal kurtuluşa, sınıfsal kurtuluş ve sosyalizme en yaratıcı yaklaşımdır. Düşmanın dayattığı birçok engel var; onları barışçıl yöntemlerle, şiddetle, gizli-açık örgütle, bazen bir eleştiri, bazen fiili yok etmeyle, geçici örgüt veya kalıcı örgütle bertaraf etmek gerekir. Çünkü şartlarımız bizi buna zorluyor. Onun için kapsamlı bir yaklaşım tarzı, hiçbir zaman tartışılamaz. Bu nedenle yaratıcılık, komple devrimcilik ve bir de her zaman hazır PKK tarzı devrimcilik gerekiyor. Bu da düşman karakterinden ileri gelir; düşman her zaman pusudadır. Barışçıl çalışma imkanını, kendi kimliğine sahip çıkmanı bile kabul etmiyor. Dolayısıyla sen; başından itibaren bu işlere oldukça hazır, yetkin, her an bir emir-komuta sistemi içinde olmasını bilmelisin. Bir ideolog gibi çalışmaktan tutalım, bir propagandacı, bir iknacı olmaya kadar, bütün mücadele biçimlerini şahsında barındıran bir devrimciliğe ulaşacaksın. Halk kesimleri içinde kesinlikle böyle savaşmasını başaracaksın; özellikle bu şarttır. Bu da, cepheleşmeye Parti öncülüğüyle giderken nasıl bir yaklaşım, nasıl bir vuruş tarzı içinde olmamız gerektiğini ilkesel düzeyde belirleyen ve sonuna kadar bağlı kalınması gereken bir husus olmaktadır. Bu bir özgünlük oluyor ve daha somut uygulamaları da sözkonusu edebilir.

Genelde bir ulusal kurtuluş cephesi deyimi fazla yanlış değildir ve kullanılabilir. Ulusal kurtuluşçu tarzda örgütlenme, yani bir cephe örgütlenmesi deyim olarak uygundur. Yine kitle örgütlenmeleri, birlikleri kavramı kullanılabilir. Yani bu özgünlük esas olmakla birlikte Kürdistan özgülü bu temelde gözönüne getirilerek klasik kavramlar kullanılabilir. Çeşitli kesimlerin özgün örgütlenmesi gerçekleştirilirken, şematik olmamak gerekir. Bütün bunların bizim özgünlüğümüzle içiçe olmasına sıkı sıkıya bağlı kalmak gerekir. Mahalli koşullar bizde farklı olduğundan ve dinsel-mezhepsel, hatta etnik, aşiret özellikleri çok yaygın olduğundan dolayı cephede geçici de olsa, bu özgünlükleri dikkate alan bir örgütlenmeye ihtiyaç vardır.

Örneğin, aşiret örgütlenmesine karşıyız ama, bu hemen aşiretleri inkar edelim anlamına gelmez. Tam tersine, aşiretlere karşı olmak, aşiret örgütlenmesinden yararlanmak anlamına da gelir. Bazılarının bunu ne kadar kaba kullandıklarını ve başımıza ne kadar iş açtıklarını biliyoruz. Aşiretçi örgütlenmeye karşı olmak, onun bir örgütlü kurum olduğunu, dolayısıyla eğer iyi kullanılırsa, ulusal kurtuluşa hizmet edebileceğini yadsımaz. Aynı şekilde, bahsettiğimiz özgünlüklerden biri olan dinsel etkilere veya dinin bağnaz kullanımına karşıyız, ama bu demek değildir ki, dine inkarcı yaklaşalım ve onu tümüyle karşımıza alalım. Hayır, tam tersine din bizde çok etkili olduğu için, çeşitli mezhepleriyle onu dikkate alan bir yaklaşım içinde olmamız gerekiyor. Dinin doğal bir örgütlenmesi vardır ve o örgütlenmeyi kullanan bir yaklaşım içinde olmamız önemli bir tutumdur. Kürdistan'daki bütün dinsel, mezhepsel gerçekliği kendi içinde, ama Partinin önderliğinde örgütleyerek ulusal kurtuluşun bir biçimi haline getirmek şarttır. Bu amaçla gerekli çalışmaları yürütmemiz gerekir. Sadece müslümanlığı değil, diğer dinsel görünümleri de aynı biçimde ulusal etkinlik içine alabiliriz. Bu konuda, güçlü din kurumlaşmaları vardır; camilerden tutalım tekkelere, tarikatlara kadar. Bunlar, günümüzde devletin kullanmak istediği biçimi almışlardır; devlet oldukça imkanlar sunmuştur. Bunları yeniden ele alarak, özellikle MİT'in denetiminden çıkarmak için yaratıcı bir yaklaşım gösterelim. Bazı cephe görevlilerini bu kurumlar içinde mutlaka örgütlememiz gerekiyor. Unutmayalım ki, başlı başına bir örgütlenme olan cami teşkilatlanmasını cepheleşmeye çekersek, büyük bir başarı olur. Yaratılacak böyle bir örgütlenme sonucunda özellikle cuma toplantılarında önceden hazırlanmış ulusal kurtuluşu esas alan konuşmaları, hutbeleri geliştirdiğimizde birdenbire camiler ayaklanma merkezleri haline gelebilir. İran modeli bu konuda çok öğreticidir. Özellikle önümüzdeki dönemde cami politikamızı tamamen yaratıcı bir tarzda gözden geçirmek ve camileri bir propaganda merkezi olarak görmek gerekiyor ve hatta gerekirse cami ihtilallerini yapmak son derece mümkündür. Girilir içine, önceden hazırlanmış hutbeler okunur ve "din yolu da, Allah yolu da budur" deyip kitle, faşist sömürgeciliğin üzerine yürütülür. Bu Cizre örneğinde yaşandı; kaldı ki, Cizre'deki kendiliğinden ortaya çıkan bir gelişmedir. Bu potansiyeli doğru değerlendirmek büyük önem taşıyor. Aynı şey mezhepler için de geçerlidir. Varsa bir alevi etkinlik örgütlenmeli ve harekete geçirilmelidir. PKK yüzyılların baskısını iyi değerlendirmiştir. PKK'nin baştan beri mezheplere ideolojik-politik olarak dengeli yaklaşımı bu kesimleri çekebilmiştir. Bu açıdan rahatlıkla şu belirtilebilir ki, daha örgütlü bir yaklaşım mezhep kesimlerini bize daha iyi bağlayabilir. Ve hatta varsa hıristiyan din ve mezhebinden de yararlanılmalıdır. Örneğin; hıristiyanlık çok çekmiştir, azınlıktadır. PKK'ye daha şimdiden Süryani örneğinde olduğu gibi olumlu yaklaşıyorlar. Bu açıdan onları koruyabiliriz. Bunlar, yüzyılların baskı görmüş bir kesimi oluyor. Dolayısıyla ideolojik-politik yaklaşımımıza uygundur. Yezidi dini için de bu böyledir. Kürdistan'ın değerlerini halen canlı bir biçimde en güçlü yaşayan bir kesimdir. Aslında bu özelliklerini dinden ziyade, milli bir özellik olarak değerlendirmek gerekiyor. Milli karakterde bir örgütlenme içinde düşünüp ona göre değer biçmek olduğu gibi kazandıracaktır.

Demek ki, Kürdistan'ın orijinalitesinde önemli yer işgal eden aşiretsel ve dinsel olgulara; kemalist etkili solun, laiklik maskesi altındaki Batı işbirlikçisi yaklaşımlarını fazla ciddiye almamak gerekiyor. Bu yaklaşım inkarcıdır, kapitalizm amaçlıdır, halka karşıdır. İstediği kadar ilericilik savıyla kendini dayatsın, kesinlikle öyle değildir. PKK'nin bu konuda açtığı yaratıcı yaklaşımı özenle geliştirip uygulamak, kemalizmin bu yönde yürüttüğü tahribatı giderecektir. Kaldı ki, dini gerici temelde kullanmak isteyen de kemalizmdir. 12 Eylül faşizminin en bağnaz dinsel çevreleri, özellikle bazı tarikatları Nakşibendicilik adı altında özenle örgütlemesi buna açık bir örnektir. Bu tarikat Osmanlı egemen tarikat biçimidir. Kürdistan'da işbirlikçiliğin daha çok bu tarikat maskesi altında ve tamamen ajanlık temelinde, İdris-i Bitlisi'lerden Kamran İnan'lara, Turgut Özal'lara kadar nasıl örgütlü tutulduğunu ve devlette ne kadar etkili olduğunu çok iyi bilmekteyiz. Dini tarihte olduğu gibi bugün de kullanıyorlar. Açıkçası, dinle de Türk egemenlerinin fazla alakaları yoktur. Fakat önemli bir dinsel maskeleme açısından ustaca kullanmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla dini, bunların elindeki bir alet olmaktan çıkarmak ve bilakis devrime oldukça hizmet edebilecek bir işlerliğe kavuşturmak gerekiyor. Kaldı ki, Ortadoğu orijinalitesinde din inkar edilerek, bir tarafa itilerek halk devrimlerine gidilemez. Bu yaklaşım, bilakis karşı-devrimin gelişmesine götürür ki, bu da büyük yenilgilere rahatlıkla yol açabilir. Birçok ülke deneyimlerinde bunu görmek mümkündür. En bariz örnekleri; klasik komünist partilerinin tecriti ve hatta gericiliğin güçlenmesi bu yaklaşımla yakından bağlantılıdır. PKK'nin bu konudaki özgünlüğünü dikkate almak ve bu yaklaşımları gittikçe uygulamaya dönüştürerek cephesel çalışmaların bir kuvveti haline getirmek yerindedir; tarihi toplumsal gerçekliğe uygundur. Kaldı ki, din güçlenmeye götüren en temel kalelerden birisidir.

Aşiretler açısından da konuyu kısaca ele almak gerekir. Aşiret olgusu her ne kadar gittikçe siliniyorsa da, buna kabile, aile olgularını ilave etmek gerekir. Bunlara karşı olmamız demek tamamen dıştalamak demek değildir. Kurum olarak karşıyız fakat, içlerine girerek onları rahatlıkla dönüştürebiliriz. Gerekirse, uygun aile, kabile ve aşiret birliklerine bazı tavizler de verebiliriz. Onların somut örgütlenmesi bazı çıkarlar temelindedir. O çıkarlara dokunmayabiliriz. Ama ulusal kurtuluşla bağlarını ortaya koyarak, ulusal kurtuluşun kendi çıkarlarıyla çelişmediğini, bilakis daha ileri oluşumlara girmek, geniş bir dünya bakış açısına, daha gelişmiş bir kişiliğe ulaşmak için, bu bağların neden yetmez olduğunu iknayla gösterebiliriz. Öyle sanıyoruz ki, seve-seve bunu kabul ederler; çünkü, kabul etmemeleri için fazla bir neden yoktur. Kaldı ki, bugün hiç kimse ailesine, kabilesine, aşiretine dayanarak yaşamak istemiyor. Tam tersine hepsi belli bir ulusal kurumlaşma içine girmek istiyor. Hem de canla-başla bunu yapmak istiyorlar. Dolayısıyla bizim doğru yaklaşmamız, uygun ulusal kurtuluş kurumlarını önlerine koymamızla oldukça yararlanabileceğimiz olgulardır.

Bunlara şimdiye kadar çok ters yaklaşılmıştır. Ya aşiret kuyrukçuluğu ya da inkarcısı yaklaşımlarla sorun çözümlenmeye çalışılmıştır. Bu yaklaşımın ne kadar sakıncalı sonuçlar verdiğini biliyoruz. Bir aşiret reisliği Kürdistan'da çapı ne kadar büyük olursa olsun, kazanılmayacak bir kurum değildir. Elbette ki, işbirlikçidir, yüzyıllardan beri "gelene ağam, gidene paşam" demiştir; fakat senin de etkili olman oranında bu sana da "paşam" diyecektir. Yeter ki, sen onun çıkarını biraz kolla ve ona uygun yaklaşımı göster, rahatlıkla devrim adına yararlanabilirsin. Geçen yıllar ayağımıza kadar gelip bizimle uzlaşmak isteyenler vardı. Bunlar diğer bir elleriyle devletle uzlaşmak istiyorlardı. Hatırlatmak gerekir ki, doğal karakterleri böyledir. Fakat bu karakterlerini biz de rahatlıkla kullanabilirdik. "Devletle de alttan alta görüşüyor" diye hemen üzerine gitmek ve bir tane üyesini öldürmek yüz tanesini karşımıza çıkarmak demektir. Nitekim, başımıza gelen de bu oldu. Onları yanımıza çekmeseydik bile nötralize edebilirdik. Hatta bu düşmanla direkt görüşen biri de olabilir, şunu demeliydik: "Şu sahada sen bize dokunma, biz de sana dokunmayalım." Örneğin; bir Beytüşşebap birliğimizin imhasında denilebilir ki, bunların rolü büyüktür. Eğer geçen sene bunlara zamansız darbe indirilmeseydi, öngördüğümüz biçimde bir etkisizliği yaşayabilirlerdi. Düşmanla görüşmeleri de olsun, hain de olsunlar, fakat her zaman için şunu da gözetliyorlardır: "Siz bize dokunmayın, biz de size dokunmayalım, siz bizden adam öldürmeyin, biz de sizden öldürmeyelim"; varsın düşmanla da görüşsünler. Evet, genel otoritemizin etkisiyle bizden gözetledikleri yaklaşım esasında budur. Zaten düşman koruması altındadırlar ve

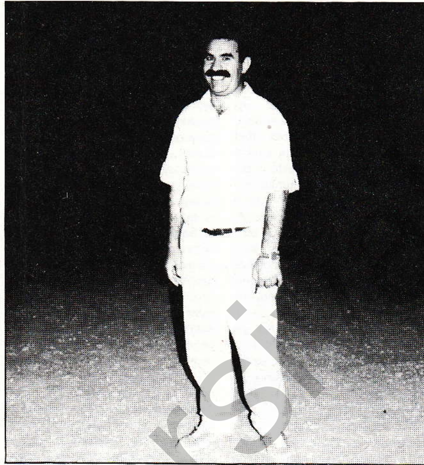
düşman habire onları karşımıza çıkarmak istiyor. Hatta yeniden konfederasyonlar da örgütlemek istiyor. Burada izlenmesi gereken en akıllı politika ne olmalıydı? Onları en esnek bir biçimde düşmanın kullanabileceği bir zemin olmaktan çıkarmak olmalıydı. Gerekirse, "üzerimize gelmeyin" denilmeliydi; adamlar zaten buna razıydılar. "Biz filan muhiti şöyle kullanacağız, hatta el altından ilişkilerimiz olsun, bize bazı yönleriyle destek olun, buna karşılık biz de şimdilik size dokunmayız" yaklaşımı esas alınsaydı, bugün bazı durumlar rahatlıkla çok farklı biçimlerde gelişebilirdi. Kaldı ki, bunlar yüzlerce silah veriyorlardı; hatta genç de verebilirlerdi. Ama diğer yandan bazıları devletle de ilişkilerini sürdürebilirlerdi. Onları kendi kontrolümüz altına aldıktan sonra, varsın sürdürsünler ilişkilerini. Zamanında teşhir-tecrit eder ve varsa bazı imha kararları zamanlamasını çok iyi yapardık. Böylelikle, kendi aşiretlerinin önemli bir kesimini biz bunlara karşı çıkartabilirdik, hatta içten-içe örgütleyerek tasfiye edebilirdik. Bu kadar yol, yöntem dururken, hiç de zamanı olmadığı halde aşiretten adam vurmak, ardından hepsini bize karşı düşmanlaştırmak, binlercesinin silahlandırılmasına yol açmak, aptalca bir politikadan başka bir şey değildir. Buna kesinlikle akıllı bir politikacılık denilemez.

Bu hatanın sonuçlarını biz bugün çok kötü çekiyoruz. Verdiğimiz son kayıplar tamıtamına bu politikanın ağır etkisini taşımaktadır. Demek ki, doğru olmayan, politik olmayan bir yaklaşım daha sonradan hesap edilemeyecek zararların oluşumuna yol açıyor. Dar yaklaşmayalım dedik, ama kuyrukçu da yaklaşmayalım. Daha önceleri bazıları o aşiretlerin gölgesinde iş yapmak istiyorlardı. Kaldı ki, vurduklarının evlerinde aylarca kalıyorlardı bizim bu savaşçılarımız; yani bu dar bir kuyrukçuluk oluyordu. Hayır, o da doğru değildir. Ne onların denetimine girerek, ne de hemen karşımıza zamansız alarak yaklaşmalıyız. Bu konuda ciddi hatalar vardır ve bu durum cepheleşmemizi oldukça zora sokmuştur. Bazı alanlarda daha önce de bu tür hatalar yapıldı.

Aşiretlere yönelik politikamızı kısaca değerlendirmek bundan sonrası için çok önemlidir. Belirttiğimiz gibi, gerekirse bazı küçük tavizler verilebilir. Hiç yanımıza çekemezsek bile, nötralize ederiz, ara yerde tutmaya çalışırız. Düşmanla ilişkilerini sürdürseler bile zamansız bir kapışma aleyhimize olabilir. Rahatlıkla girmeyebiliriz; bunun zamanlaması önemlidir. Ne acıdır ki, bu kadar basit gerçekleri, bizim en ileri düzeydeki bazı arkadaşlar bile bize söyletmeye zorluyorlar.

Genelde halkımızın diğer bazı özelliklerine dayalı olarak da çalışma yürütmek gerekir. Örneğin bir gençliğin özellikleri vardır; hangi çerçevede oluştuğunu bilirsiniz. Sömürgeciliğin uygulamaları; işsizlik, eğitimsizlik durumu dikkate alınmak zorundadır. Bir gençlik politikamız uygulanacaksa, gerek objektif, gerekse subjektif planda düşmanın bütün uygulamalarını gözönünde bulunduran bir yaklaşımla uygulanmak zorundadır. Gençliğin, sayısının oldukça kabarık ve PKK'ye en hızlı yaklaşmak isteyen bir kesim olduğu gözönüne getirilirse, yurtsever bir gençlik örgütlenmesinin pekala mümkün olduğu da anlaşılacaktır. Kaldı ki, biz PKK'leşmede önce yurtsever gençlik birliğini geliştirmek istedik. Bu açıdan şimdi bu görev kaçınılmaz ve acil bir görevdir diyoruz. Yurtsever gençlik birliği, diğer faaliyetlerden fazla kopmasa da, esas olarak kendi orijinalitesinin geliştirildiği kadar geliştirilmeli, örgütlendirilmeli ve hatta özgün eylemleriyle okullar, ulusal kurtuluş kurumlarına dönüştürülmelidir. Bunu yapmakla birlikte, çok sayıda genç kadro adayı da çıkabilir, gösteri yapabilir, kent hareketinin başını çekebilir. Bunu ciddi, dikkatli bir yaklaşımla uygulamak önem taşır.

Kadın kitlesi ise, toplumumuzun diğer önemli bir kesimidir. Özellikle gurbetçiliğin ağır basması ve daha çok da erkek nüfusun metropollere kayması, kadın kesiminin Kürdistan'da kalan nüfusun neredeyse dörtte üçüne yakın olması sonucunu doğuruyor. Aynı zamanda kapitalist ve feodal baskıyı en çok yaşayan kesim olması, onun devrime en hızlı ve yoğun olarak katılacak konumda olma gerçeğini beraberinde getirir. Diğer yandan en patlamalı, zincirlerden en çok boşalması gereken kesimdir. Dolayısıyla bu faaliyet gerçeğine uygun bir ağırlık vermek yerindedir. Kadın örgütlenmesi, Kürdistan'da ulusal kurtuluşun en başta gelen kuvvetlerinden birisidir. Bu konuda Partinin açmaya çalıştığı doğru temeldeki yaklaşım esas alınarak, Kürdistan orijinalitesi temelinde bir örgütlenmeye mutlaka gidilmelidir.

Kadına yaklaşımın geleneksel bazı ölçüleri de vardır. Bunları da dikkate alan bir yaklaşımla, ona çeşitli eylem biçimlerinde, özellikle kent eylemliliğinde geniş hareketlilik durumu sağlanabilmelidir. Ve hatta kırsal faaliyetler ve birçok örgütsel faaliyetler içine çekilebilir. Aslında Kürdistan'da kadın, büyük bir potansiyel olduğu için, gücü kullanılmadan güçlü bir ulusal kurtuluş cephesi geliştirilemez. Bunun için cephesel gelişmede bu kesime ağırlık vermek, önemli bir konu olmaktadır. Mevcut durumda var olan çalışmalar yetersizdir, zaaflıdır. Özellikle aile kurumunun çok olumsuz etkileri vardır. Genelde toplumsal çevrenin de kadın konusunda çarpık bir yaklaşımı vardır. Ve hatta saflarımızda da konuya çarpık yaklaşanlar vardır. Özellikle geleneksel yaklaşımların etkisi altında aileciliğin, kabileciliğin, namus anlayışının etkili olması sözkonusudur. Bunları dikkate alan, ama bununla yetinmeyen; bir yandan bu geri bağları aşındırırken, diğer yandan devrimci özgürlük ilişkilerini de öncü kılan ve bu temelde özgürlük hamlesine güçlü bir biçimde katılımı sağlayan uygulamaları, özellikle halk gösterilerinde özenle ortaya çıkarmakta yarar vardır. Bu önemli bir kalkış veya çıkış noktasıdır.

Çocukların örgütlenmesi de çok önemlidir. 15 yaşına kadarki çocukların büyük bir güç teşkil ettiklerini görmek gerekiyor. Çok çocuklu aile yapısı, çocukların evde kalışları eğitimsizlikleri, işsizlikleri dikkate alındığında onların büyük bir potansiyel oldukları anlaşılacaktır. Çocuklar aynı zamanda çok aktif ve savaşkan bir kesimdir. Çocuğun özellikle de kitle eylemliliğine sürülmesi önemlidir. Çünkü çocuk, kadınla birlikte Kürdistan'da ezici bir çoğunluğu oluşturmaktadır. Kadın ve çocuğun ittifakı sömürgeciliği devirebilecek en ciddi kuvvetlerden birisi olabilir. Çocuk örgütlenmesi en kolay gerçekleştirilecek bir örgütlenmedir. Hele hele Kürdistan'da sömürgeciliğin doğal karakterinin, gerek çok çocuklu ailelere yol açması ve gerekse de bu yapıyı işsiz, eğitimsiz bırakması çocuğu daha şimdiden bir çelişki yumağına, bir isyan konumuna getiriyor. Dolayısıyla kumandayı isabetli değerlendirmek, 15 yaşından aşağılar için özgün bir örgütlenmeyi, yurtsever çocuk örgütlenmesini gençlik örgütlenmesinden ayrı geliştirmek uygun olabilir. Bunları yaygın bir biçimde özellikle taşlı hareketlerde kullanmak kesin gereklidir ve oldukça anlamlı sonuçlara götürebilir.

Diğer bir kesim ise köylülüktür. Bizde köylü geleneksel olarak gerilla ve milis içine çekiliyor, fakat bu yetmez. Özellikle kırsal ve ovalık alandaki bütün köyler ulusal kurtuluş mücadelemizin belkemiğidirler şüphesiz. Bu köylerdeki nüfusun büyük bir kesimi kadın ve çocuktur. Köylerde kadın, çocuk ve ihtiyarlar köylünün yüzde doksanıdırlar. Bu nedenle bir yerde köy örgütlenmesi, köylü teşkilatlanması demek; çocuk, kadın, ihtiyar örgütlenmesi demektir. Ve bu da tamamen gerekli bir örgütlenmedir. Dolayısıyla köydeki cephe komitesi bileşim olarak ihtiyar, kadın ve çocukların örgütlenmesi anlamına geliyor. Erkek ya öğrencidir okuldadır, ya işçidir metropoldedir. Köylerde çok az, tek-tük erkek vardır. Varsa böyleleri de ya gerillaya katılırlar, ya da milis yapılırlar. Köylü nüfusa da bu biçimde yaklaşmak isabetlidir ve oldukça sonuç aldırtır.

Görülüyor ki, cephesel birliklere gitmek, özgünlüklerimize bağlı olarak oldukça kapsamlı ve ulusal kurtuluşta artık vazgeçilmez bir hareketliliğin esası temelinde yaklaşmak durumunda bırakıyor bizi. Burada bu genel olarak, bütün teşkilatlanmaların uygun eylemlilikleri içiçe geliştirildiğinde vücut bulacak olan ulusal halk cephesidir. Ulusal halk cephesini bu kadar kapsamlı ele alarak yaklaşmak gerekiyor. Böyle örgütlenme ve eylemlilik bir bütün olarak nereye götürür? Ulusal kurtuluşa, uluslaşmaya götürür. Uluslaşmadan da ulusal kurtuluşa, yani savaş örgütlenmesine, özellikle de daha çok siyasi yanı ağır basan bir örgütlenmeye götürür.

Cephe örgütlenmesinin temel eylemliliği siyasal boyutludur veya fazla şiddete başvurmayan bir güçtür. Şiddeti daha çok şu kapsamdadır: Devletin otoritesini, geleneksel korkusunu yürüyüşlerle, gösteri ve Filistin deneyiminde iyi ortaya çıktığı gibi taşlı-sopalı silahlarla yıkmayı esas almak. Ulusal kurtuluş cephesinin savaş biçimi ağırlıklı olarak siyasal savaş biçimi oluyor. Bunu özenle gerilladan ayırdetmek önemlidir. Ve hatta ayaklanmadan da biraz ayırdetmek gerekecektir. Ayaklanma daha özgün, daha dikkatli hazırlanacak bir savaş biçimidir. Bizim hem gerilla, hem ayaklanma ve hatta milis dışında -milis biraz gerillaya bağlıdır- düşündüğümüz halk cephesinin temel eylem biçimi farklıdır. Siyasal derken, belirttiğimiz gibi öğrenci, çocuk ve kadından oluşan gücü ağırlıklı olarak ateşli silahlara fazla başvurmadan, çok zorunlu olmadıkça -ki, bunu da gerilla ve milis yapar, ayrı teşkilatlanması vardır ve korumayı içerir- fazla örgütlenmeye de bulaştırmadan sömürgeci otorite ve uygulamalarına karşı eylemlilik halinde tutmayı kastediyoruz. Daha çok legal yanı ağır basan doğal örgütlenmedir; zaten fazla gizli biçimlere başvurma ne mümkündür, ne de gereği vardır. Daimi bir eylemlilik içinde tutmak gerekir. Bunları sık sık protestolara kaldırmalı ve fakat pasif protesto biçiminde tutmamalıdır; yavaş yavaş aktifleştirmek gerekecektir. Örneğin 90 Newroz'unda ortaya çıkan biçimleri daha sıklaştırmak, yaygınlaştırmak; böylece bir yandan da korku duvarını yıkmak ve doğal örgütlenmelerini geliştirmek Kürdistan için şart olan bir model oluyor. Bu yöne ağırlık vermeden, böylesine bir gelişme sağlanmadan, hem gerillanın güçlendirilmesi, hem de ayaklanmanın geliştirilmesi zordur. Bu biçimi özellikle cephe örgütlenmesi içinde yer alan partililerin önemle görmeleri, böyle bir örgütlenmeye ağırlık vermeleri, bunu özellikle gizli silahlı örgütlenmelerden ayrı yürütmeleri işin sağlığı bakımından gereklidir. Bu çalışmalar başarıyla yürütüldüğü ve gerilla kendini yaygınlaştırdığı oranda, şüphesiz gündeme daha gelişmiş halk hareketi girecektir. Nedir bu? Kısmi ve genel halk ayaklanmasıdır.

Halk ayaklanması en üst boyutta bir eylem biçimi oluyor. Özellikle, önemli dönemlerde siyasi çözüme doğru gitmeyi mümkün kılan aşamalarda devreye giren bir eylem biçimi değil, savaş biçimidir. Kürdistan'da kısmi ve genel biçimde gelişecektir. Özellikle bu biçim, kentsel alanı ilgilendirmektedir. Fakat, yarı-yarıya kent çevresinin ve kırsalın kentlere dökülüp şehir kitlesiyle birleşerek ayaklanmaları geliştirebileceğini öngörmeliyiz. Bu türden her ayaklanmaya biz, bir şehir devrimidir demeliyiz. Dolayısıyla Kürdistan'ın irili-ufaklı birçok şehri için "şehir devrimi" modelini planlamalıyız. Bu mümkün müdür? Evet, bu mümkündür. Kürdistan'ın her şehrinin bir devrime ihtiyacı vardır. Biz bir anda devrimi geliştiremeyiz. Yani, birdenbire bütün Kürdistan çapında bir ayaklanma ne mümkündür, ne de gereklidir. Fakat gerillanın genel yaygınlaşması ölçüsünde ve halk cephesinin pasif eylem biçimleriyle birlikte ve yine milisin de rolünü oynamasıyla, şehir devrimleri artık gündeme girer. Bu kuvvetlerin çalışmasıyla, birlikte öyle bir duruma gelinir ki; geriye bir planlama kalır. Zaten şehirler de gırtlağına kadar kin ve öfkeye boğulmuşlardır. Ayrıca kırsal alan, her an şehre hücüm etmekle yüzyüzedir. Bu durumda gerekli olan çok gizli bir planlamadır. Önem sırasına göre, ayaklanma planlarımızı hazırlarız. Daha şimdiden de Parti buna kendini hazırlayabilir. Ayaklanmalara bu temelde başlayabiliriz. Her ayaklanmanın aslında amaçsız, öyle kendiliğinden değil de, bir devrim değerinde olması gerekiyor. Biz köyler için de bu modeli düşündük. "Her köye gerillanın girişi, bir köy devrimidir" sloganı, bundan sonrası için de geçerli olmalıdır. Köye giriş, önceden hazırlanmalıdır. Köyde adamlarımız olmalı, komitesi, milisi çalışmalı, düşmana son öldürücü darbeler ise gerillanın köye girmesiyle vurulmalıdır. Yani gerilla birliği köye girdiğinde, köyün devrimi adeta tamamlanmalıdır. Böylece önemli bir aşamada o köy, devrimi yapmıştır. Bu ne devrimidir? Korkuyu ve sömürgeciliğin etkisini yıkmadır. Sonuna kadar alanın Parti faaliyetlerine açılmasıdır; bu anlamda bir köy devrimidir.

Şehirler için de bu geçerli olmalıdır. Özenle hazırlanacak bir şehir devrimi, bir-iki gün ayaklanmayı yaşadıktan sonra, o şehrin kaderini değiştirir ve artık istediğin kadar o şehri örgütle. Bir Cizre, şu anda kısmen devrimi yaşayan bir şehir durumundadır. Kitlesi yediden-yetmişe kadar Parti taraftarıdır. İstediğin kadar çalışma yap, güç çıkar. Kısmi ayaklanma yaptı ve devrime ulaştı. Halbuki, mücadelemizin genel etkisiyle ve biraz da kendiliğindendir. Evet, Partinin yüzdeyüz etkisindendi, ama fazla öyle hazırlıklı ve planlı değildi. Biz daha da hazırlıklı yapabiliriz. Daha fazla ön çalışmayla, çok daha önemli sonuçlara giden şehir devrimlerine geçilebilir. O halde önümüzdeki dönemin halk ayaklanmalarında en önemli mücadele noktamız, şehir devrimlerini geliştirmek biçiminde olacaktır. Şehir devrimlerinin çok yönlü hazırlıklarını basitten başlayarak geliştirmeliyiz. En uygun bir zamanlamayla, bu ayaklanmaları fazla ertelemeksizin başlatmalıyız. Ayaklanma ve şehir gerçeğine yaklaşımımız da böyledir.

Ovalık alanın da bir ayaklanma yaşatan ruhunu, anti-parantez belirtelim. Kırsal alandaki anti-feodal köylü ayaklanmaları zaten gelişmek durumundadır. Buna biraz daha örgütlü karakter verdirmeliyiz. Köylünün dayanılmaz baskıya karşı, işbirlikçilere karşı hareketini hızlandırmalıyız. Özellikle, bunların örgütlü, planlı yakma-yıkma, hainleri cezalandırma çabalarına yardımcı olmalıyız, katkı sağlamalıyız. Özellikle milisi geliştirmeli ve hatta bol bol köyler arası yürüyüşleri -ki, bunlar çok rahat yapılabilir ve yapılıyor da- geliştirmeliyiz. Yine köylerde cami hareketini, düğün, cenaze, bayram gösterilerini ve hatta çeşitli baskılara karşı direniş hareketini yaygınlaştırmayı; köylüyü böyle dinamik bir yapı içinde tutmayı becermeliyiz. Görülüyor ki, halk arasında ulusal kurtuluş cephesi faaliyetleri kapsamlıdır. Kürdistan somutunun özgüllüğü oldukça dikkate alınmak durumundadır, kesinlikle zengin mücadele biçimlerini gerekli kılıyor.

Bu çalışmaların, gerilla faaliyetleriyle de bağlantısı vardır. Çok açıktır ki, gerillanın koruması olmazsa, halkımız fazla güven duyup kendi cephesine çekilemez. Bu temelde Parti öncülüğü esastır. Olmayan ve geliştirilemeyen bir Parti öncülüğü halkı cepheleşmeye

götüremez. Kendiliğinden gelişecek bazı gösteriler de, yenilgiye mahkumdur. Onun için Parti öncülüğünü, ordulaşma ve daha çok da siyasal halk cepheleşmesi için kullanmak büyük önem taşıyor.

Bununla birlikte ele alınması gereken diğer bir konu, ulusal kongredir. Ulusal kongre, daha önce işlediğimiz bir husus olmakla birlikte, ulusal kurtuluş cephesinin örgütlenmesi biraz tamamlanırsa geliştirilebilecek ve anlam bulabilecek bir kurumlaşmadır. Ulusal kongre biraz da Kürdistan geneli için geliştirmek istediğimiz bir modeldir. Diğer parçalar, Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal kurtuluş cephesi geliştikten sonra, ona dayalı ve onu esas alan bir gelişmeyi yaşayacaklar. Dış alanlardaki halkımızın da belli bir örgütlenmesi sağlandıktan sonra, -daha çok da Kürdistan genelinde- çeşitli halk hareketleri birbirini destekleyecekler. Bunları aynı karara götürebilecek esaslara ve ilkelere bağlamak için düşünülmek, uygulanmak istenen bir kurumlaşma oluyor. Sadece PKK taraftarlarının geliştirdiği cepheleri değil, dışımızda kurulmuş olan yurtsever ve ulusal nitelikli diğer örgütleri de çağırmalıyız. Bu, bir türlü partileşemeyen, cepheleşemeyen çeşitli unsurları, grupları ve partileri de bağrında toplaması gereken bir kurumlaşma oluyor. Bu anlamıyla gerekli oluyor.

Herkes PKK'nin önderlik ettiği cepheye girmeyebilir, hatta kendini dışta tutmak isteyebilir. Hepsi düşman değildir. Bu nedenle de, biz bunları ulusal kongre çapında, fazla zararlı olmayan bir konumda, hatta düşmana fazla işbirlikçilik yapmayacak bir biçimde tutmaya özen göstermeliyiz. İşte ulusal kongre, biraz da bu ihtiyaçlardan kaynaklanıyor. Bu, parçalar arasındaki dengesizliği gidermek, parçaların birbirini dıştalamalarına ve birbirlerinin aleyhinde politika üretmelerine engel olmak için gereklidir. Parçaların geliştireceği politikaların, birbirlerini zayıflatmayı değil, güçlendirmeyi mümkün kılması için, ulusal kongre ve oradan geliştirilecek yasalar yararlıdır, gereklidir.

Ulusal kongreden çıkabilecek olan, bir ulusal devrimci yasalar meclisidir. Örneğin Filistin ulusal kongresi vardır. Ona benzer bir meclis, yani kongrenin vücut verdiği bir meclis çıkarılabilir. Bu da, daha çok Kürdistan genelini ilgilendiren, yurtseverliğin esas ilkelerine bağlı olan, çelişkileri azaltmayı amaçlayan ve bütün yurtsever kesimlerin çıkarları doğrultusunda kararları ve yasaları çıkaran bir meclis olacaktır. Vergilendirme ve askerlik yasalarını, giderek bütün Kürdistan'ı ilgilendiren yasalar ölçüsüne getirebilmesi için, bu gereklidir. Parti bu konuda şüphesiz öncülük yapıyor. Ama, bunu bir kongre ve yasalar meclisinden geçirmek, herkesi daha fazla vergi vermeye, daha fazla kendi kurtuluş ordusunda asker yapmaya götürebilir. Bunun yanında çeşitli dış politikalara yönelik kararlar da alınabilir. Yine parçaların birbirlerinin aleyhine kullanılmamasına yönelik kararlar alınabilir. Dengeli bir noktaya getirilebilirler. Bütün bunlar için de bir "yasama meclisi" yararlı olabilir. Ulusal kongre, bir kurum olarak devrime hizmet etme temelinde düşünülebilir ve geliştirilebilir.

Bu, çarpık bir anlayışla emperyalizmin denetimi altında, icazetli Kürt konferansları biçiminde geliştirilmek istendi. Bu konferanslar tamamen emperyalizmin ihtiyacına göre kültürel özerkliği, dolayısıyla sahte bazı reformları ön plana çıkarmak için yapıldı. Bunlar son tahlilde, PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan devrimine dayatılmak istenen tasfiyeci konferanslardır. Bu konferansların teşhiri ve tecriti, içine girilerek yapılmalıdır. Bunun yerine bizim modelimizi Kürdistan devrimine esas almak en doğrusudur. PKK'nin önderlik ettiği ve Kuzey-Batı Kürdistan'ın ulusal kurtuluş cephesi biçiminde somutlaşan ulusal kongre ve buna dayalı meclis fikri daha doğrudur. Buna yönelik politikamızı daha da derinleştirmek, propagandasını yapmak ve koşullar uygun olduğunda bazı girişimleri başlatmak ve takviye etmek yerinde olabilir.

Diğer bazı ittifak meselelerine geçersek; Türk soluyla ittifak meselesinde gereken yaklaşımı göstermek. Türkiye halkının devrimci-demokratik çabalarının güçlenmesi PKK'nin önderlik ettiği Kuzey-Batı Kürdistan devriminin gelişmesine çok yakından bağlıdır. Bu bağlılık, daha şimdiden somut bir hal almıştır. Türkiye rejiminin bütün demokratik çabalara karşı faşist nitelikli gelişmesinin Kürdistan sorunuyla yakından bağlı olduğunu bilmeyen yoktur. Bu temel bir mesele olarak, düzenin ve devrimci halk güçlerinin gündeminde olan bir sorundur. Bu artık gelinen somut bir aşamadır. Buna dayalı olarak yapılması gereken; artık bu gerçeği de biraz görerek eskiye nazaran daha doğru yaklaşmaktır; Türkiye devrimci-demokratik muhalefetini güçlendirmek veya buna PKK çıkışının hangi imkanlar sunduğunu objektif ve giderek subjektif planda göstermektir.

Bu konuda en önemlisi, bütün bu güçlerin -özde fazla değişmese de- gerçekler karşısında içine girmek zorunda kaldıkları olumlu yaklaşımlarını daha da geliştirmeleridir. İkili görüşmelere ve hatta toplu birliklere gitmek, bu konuda her türlü çabayı sergilemek gerekir. Yani burjuva, küçük-burjuva, reformist ve hatta devrimci ayrımını fazla öne çıkarmadan -fakat geliştireceğimiz ilişkide güçlerin niteliğini dikkate alacak şekilde- hepsiyle dostluk temelinde ilişki geliştirmek gerekir. Mevcut düzen içi güçler ve partilerle, onların düzenle olan çelişkilerini daha iyi açığa çıkarmak için ilişkileri dostluk çerçevesinde götürmek gerekir. Bu konuda içine girdiğimiz yönelimi, daha örgütlü ve planlı geliştirmek zorunludur. Yayın organıyla birlikte bunu daha da hızlandırmak ve mevcut birlikleri daha da geliştirmek önemlidir.

Türkiye'de uluslararası koşulların da zorladığı, somut ifadesini 141, 142. 163'üncü maddelerin kaldırılması veya değiştirilmesi talebinde bulan ve her ne kadar devrime karşı bir barajlama olarak da düşünülse çeşitli güçlerin muhalefetinden faydalanmak gerektiği açıktır. Legal demokratik, sosyalist partileşmenin gündeme gelebileceğini görmek gerekir. Bu, daha şimdiden PKK'nin özellikle Türkiye'de çok etkili olan kitle temelini ve de çok sayıda öğrenci ve diğer Kürdistanlı memur taraftarları da kucaklamayı esas almaktadır. Türkiyeli dostlarımız; devrimci-demokratların ve işçi sınıfının önemli derecede dostluğu vardır. Onların da ilgisini dikkate alan bir demokratik yasal partileşme içine girmek uygundur. Ya bloklaşma biçiminde bir partileşme olur, ya da direkt taraftarlarımızın partileşmesi olur. Her ikisine de açık olmak gerekir. Bir yandan kendi etkinliğimizi örgütlemek, bunu demokratik bir cephe bloku içinde gerçekleştirmek zor olmayacaktır. Buna reformisti de girebilir, devrimcisi de. Mümkünse hepsini bir araya getirerek, özellikle düzen partilerine karşı muhalif partiler topluluğunu geliştiren bir yaklaşım içinde olmak isabetlidir. Daha şimdiden bu doğrultuda hızlanan gelişmeleri dikkate alarak, bizim bir üst örgütlenmelere el atarak hızla etkinliğimizi legal örgütleyebilmek, önemli bir kol hareketimiz olarak düşünülmelidir.

Bu yaklaşım, sadece Türkiye kesimi için değildir. Kürdistan'ın kent ve hatta kır yapısının da legal örgütlenmesine doğru gitmede bunu önemli bir araç olarak düşünmek en doğrusudur. Bunu geçici bir taktik olarak ele almak gerekir, çünkü her an bu olanak kapatılabilir ve bu yönlü örgütlenme ağı her an dağıtılabilir. Dolayısıyla, bunun geçici taktik özelliğini de unutmamak gerekir. Bu araç, silahlı-gizli Parti ve gerilla örgütümüzün etkinliği altında ortaya çıkan, buna hizmet eden bir araç olarak düşünülmelidir. Buna göre işlenebildiği kadar işlemek, çalışabildiği kadar çalıştırmak, örgütlenebildiği kadar örgütlemek doğru bir yaklaşımdır. Üzerinde düşünülmeli, mümkünse ertelenmeksizin gerçekleşmesine çaba harcanmalıdır.

Kürdistan için, diğer güçlere kısaca değinirsek; -ki cephe ile ilgili olarak bazılarına değindik- bunda da ikili bir durumu, yani ayrışmayı görmek gerekiyor. Bir kesimi, zaten hızla etkinliğimizin altına ve cephemiz içine girmektedir. Özellikle, PKK'ye karşı konumunu sürdüren, ama yine de kendilerini yurtsever iddiası içinde tutanlara gelirsek; bunlara yaklaşımımız şöyle olacaktır: Faşizmin -özel savaşın- günümüzde bir ezme taktiği vardır. Bu ezmeye bağlı olarak, sahte reformculuğu geliştirmek istiyor. Bunlar bilinçli olarak, böyle sahte bir reformculuğun içindeyseler, bunları ezmek gerekir. Yok, eğer PKK'nin bu temelde ezilmesine özünde karşılarsa ve bunu da uygun bir biçimde ispatlamaya çalışıyorlarsa, bunlarla da benzer bir dostluğun -Türkiye soluyla olduğu gibi- ilgi içinde olmamız önemlidir. Yani iki şartımız vardır: Birincisi, özel savaşı özünde desteklemeyecekler ve umutlarını özel savaşın bizi ezmesine bağlayarak bunu fırsat bilip, işbirlikçi bir kol ve örtü olarak sahte bir Kürtçülüğü esas almayacaklardır. İkincisi, gerçekten özel savaşa karşı olduklarını ve PKK ile dostluk istediklerini kanıtlayacaklardır. Bunu sağladıkları oranda, bunlarla uygun dostluklar geliştirilebilir. Bu sadece Kuzey-Batı Kürdistan için değil, Güney Kürdistan'daki güçler için de geçerlidir. PKK'nin baş düşmanlarıyla, hem de bizi ezme temelinde işbirlikçilik, sahte Kürtçülük geliştirme yerine, gerçekten azgın düşmanlarımıza karşı olduklarını iddia ve ispat ederlerse, onlarla da ilişkimiz dostluk çerçevesinde gelişmelidir. Fakat, bunların her türlü işbirlikçiliğe geleneksel olarak yatkın olduklarını gözönünde bulundurarak ve emperyalizmin de işbirlikçiliğe yakın olduğunun bilinciyle hareket ederek bunlara karşı çok dikkatli olmak gerekmektedir. Bunların dostlukları, her an düşman tarafından kullanılabilir. Buna göre, biz de bunları, düşmana karşı kullanma ve nötralize etme politikalarımıza bağlı biçimde ele alıp yaklaşım gösterebilmeliyiz.

Diğer muhalif gruplar vardır. Bunlar, özellikle Türkiye'de güç kazanan dinsel muhalif gruplardır. Bunların yanında diğer bazı partiler vardır. Bunlar soldan değil, dinsel sayılırlar. Yine, burjuva, yeşilciler veya kadın hareketleri vb. isimler altında da hareketler olabilir. Özellikle dinsel hareketlerle -gerçekten düzen karşıtılarsa- dostluk uygundur. Özellikle, İran'a dayalı dinsel-ideolojik hareket bir dostluk yaklaşımı içinde tutulabilir. Bunlar, biraz daha radikaldir ve Batı yanlısı rejimleri devirmeyi amaçlıyorlar. Dolayısıyla, düşman olarak görmek yanlıştır. Bilakis, dine ilişkin politikamızı hayata geçirirken, bunlarla hep yarış içinde ve dayanışma içinde olacağız.

Uluslararası politikaya ilişkin bazı belirlemeler yaparsak; başta da belirttiğimiz gibi, ortaya çıkan yeni durumlar sözkonusu. Özellikle, o eski statükonun -NATO ve Varşova Paktı'na dayalı statükonun- aşılmasıyla birlikte, genel bir demokrasi akımının, -ister sağa savrulma biçiminde, ister sola açılma biçiminde gelişsin- ortaya çıktığını gözönüne getirerek, ılımlı ve yeni bir yaklaşımı geliştirebilmeliyiz. Bu yaklaşım sonucunda TC'nin tecrit olacağı açıktır. TC'nin genel statükosunun, NATO'ya ve soğuk savaşa dayalı anlayış veya politikalarının daha şimdiden işlemez hale geldiği görülmektedir. Özellikle, Avrupa'da tecrit olduğu ve bunun daha da hızlanacağı beklenmelidir. Böyle olduğuna göre, yapılması gereken de buna karşı hazırlıklı olmaktır. TC'nin insan haklarına ve demokrasiye karşıt konumunu, çok iyi dile getirmek gerekir. Özellikle Kürdistan'da o son geliştirdiği yasalarla dayattığı özel savaşın, dünyada hiçbir ülke tarafından -Amerika da dahil- olduğu gibi kabul edilemeyeceğini gözönüne getirmek gerekir. Bunun için, karşı çıkarılacak birçok çevre, kamuoyu olduğunu bilerek, yaygın bir propagandaya, ajitasyona geçmek yerinde olur. Çünkü, en çok kabul edilemeyecek koşulları yaşatıyor. Bu da bize inisiyatif ve hareket imkanını açıyor. Son gelişmeler bunu daha da hızlandırdı. Dolayısıyla, bizim özgüce dayalı yaklaşımlarımız uluslararası alanda şimdi daha iyi işliyor. Klasik komünist partileri gibi bir durumumuz yok. Bunların içine düştüğü tecriti biz zaten yaşamıyoruz. Aynı zamanda klasik komünist partileri de çeşitli biçimlerde kendilerini yeniliyorlar. Hangi biçimde olursa olsun bunu yapıyorlar. Dolayısıyla eski statükonun dar-sekter yaklaşımları aşılmaktadır. Bu açıdan çok yönlü olarak TC'yi tecrit etme temelinde Kürdistan ulusal kurtuluşunu alabildiğine dünyaya açan bir diplomatik faaliyet, hatta bunun taarruzu, atılımı içinde olmak gerekir. Bu, koşullarıyla birlikte düşünülerek gerçekleştirilebilir. İçine sınırlı olarak girilen doğrultuyu daha da örgütleyip, özellikle planlayıp yetkince yürütmek gerekiyor. Fakat yine de buna fazla bel bağlamamak da önem taşır.

Her şey Kürdistan içi cephenin gelişmesine bağlıdır. İç cephe gelişmeden, dış cepheden sonuç almak mümkün değildir. Bunu dikkate almayan bir yaklaşım, daha çok zararlara yol açar ve iç cepheden kopuk bir diplomatik faaliyet daha çok bürokrasi ve kendini yaşatmaya dayalı bir faaliyete dönüşür ki, bu bizim için tehlikelidir. Onun için, diplomatik faaliyeti kesinlikle içteki savaşıma bağlamak, tamamen ona hizmet eder halde tutmak, ilkesel bir yaklaşımımız olmalıdır. Bu temelde, uluslararası platformlara girilebilir; toplantılara, konferanslara, çeşitli kamuoyu oluşumlarına açılım yapılabilir. Dost grupları oluşturmada, Kürdistan komitelerini daha da yaygınlaştırmada ve enternasyonalist birliklere girmede bu temelde çeşitli biçimler denenerek Kürdistan'daki gelişmelere ilgileri ve destekleri artırılabilir. Kısaca ulusal kurtuluş cephesine ve ittifaklara ilişkin temel çözümlemeleri ve uygun araçları böyle belirtebiliriz.

Partimizin uzun geçmişi olan bu yönlü yaklaşımlarının daha somut ve uygulanabilir bir duruma bu biçimde geldiğini belirtebiliriz. Bizim tekrar da olsa bu hususları böyle özetlememiz, bundan sonrasını iyi kararlar biçiminde yansıtmak içindir. Özellikle geçmişte yaşanan çeşitli olumsuzluklar nedeniyle yerine getirilmeyen görevlere doğru yaklaşılabilir. Bu çözümlemeler ve perspektifler, bizi buna yakınlaştırır. Geliştirilecek kararlar her zamankinden daha fazla uygulama şansına sahiptir. Bu konferansımızla birlikte geliştirilecek bu çözümleme ve kararlar özellikle birçok alanda daha da somut toplantı ve diğer örgütsel faaliyetlerle yürütülürse, biraz daha legal-açık birimleri denemeyi imkan dahiline sokabilir. diğer birçok çalışmalarımızın ihtiyaç duyduğu gelişmelere yol açabilir. Yani daha fazla bir uygulama durumunu yaratmalıyız. Başta şehir faaliyetlerimiz olmak üzere, bu yönlü güçlü bir uygulamayı gerçekleştirmeliyiz. Partinin önemli bir gücü bu yönlü bir örgütlenme faaliyetine geçebilmelidir. Özellikle eğitilmiş ve bu konuda özel olarak biraz kendini hazırlamış Parti temsilcileri hızla ilgili alanlarda eğitimle kendilerini takviye etmelidirler. Çalışmaların ihtiyaç duyduğu kapsamda cevap veren örgütlenmeleri ortaya çıkarmalıdırlar. Bu zeminin zengin potansiyelini bir an önce aktif, yani örgütlü ve mücadele eder bir konuma getirebilmelidirler. Bunlar yeni ama, oldukça gerekleri yerine getirilecek görevler oluyor. Bundan sonraki Parti faaliyetlerimizde -kırsal alan ve gerilla da dahil-, savaşımızın ortaya çıkardığı etkiyi hızla böyle bir mücadele içinde de örgütlemek için çaba harcanmalıdır. Burada ortaya çıkan gelişmeleri toparlamak ve bilinçlenen halkı, kendi cephe örgütlenmesine bizzat çekebilmek ve halk içinden bazı insanları eğiterek halk örgütlenmelerine çekmek önemlidir; bu legal de olabilir. Onları oradan çekmek ve durumu elverişli olan bazılarını cephe örgütlenmesine yollamak; özellikle, Avrupa'yı bu konuda daha hızlı harekete geçirmek gerekecektir. Oranın geniş örgütsel olanaklarını, biraz da legalleşmeye uygun örgütleme kanallarını, birikimlerini bu çalışmaya seferber etmek acilen yerine getirilmesi gereken görevler olmaktadır.

Bu çalışmalara ilişkin de kısaca belirleyebileceklerimiz bunlardır. Konferansımızda bunları dile getirirken çok yeni şeyler söylemesek de, uygulamaya doğru gitmenin önemle yerine getirilmesi gereken görevlerini belirliyoruz. Çözümlemeler, düşünülen araçlar sadece teorik belirleme düzeyinde olmamalıdır diyoruz. Çünkü, uygulama olanakları oldukça gelişmiştir. Dolayısıyla konferansın belirleyici önemi, uygulamada etkili olabilmesindedir. Burada sizlerin de, özellikle bazılarınızın böylesine bir uygulamada etkin görevler alabilme şansı vardır. Bizim için burada böyle olduğu gibi, bütün partililer için de bu yönlü görevlere somut yaklaşmak temel görevlerden olmaktadır. Çokça sözü edilen, çok imkanı olan ama bir türlü uygulanamayan ve mutlaka gerekleri yerine getirilmesi gereken görevlere başarıyla yaklaşmak, sanıldığından daha fazla Partimizin kalıcı bir örgütlenmesine gitmenin temel bir şartıdır. Aynı zamanda, gerillanın da kırsalda, dağda soyutlanmaması, kolay ezilmemesi için, ülke genelinde oldukça yaygın bir kitle bağlarına sahip olabilmesi için bu çalışmada kesin başarı sağlamak gerekiyor. Ve başarı zannedildiğinden daha fazla az kayıpla sağlanabilir. İşte bu temelde görevleri görmek, yaklaşmak ve başarmak temel görevimizdir. Hepinize başarılar diliyoruz.

8 Mayıs 1990

PKK 2. ULUSAL KONFERANSI BELGELERİNDEN ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİLER...

Mah. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: ... eyaletimizde Mah. arkadaş bulunuyor. Merkezi bir rol içinde olan bir arkadaşımız da odur. Son raporları kapsamlı olmamakla birlikte bölgede tutunabildiler. Sınırlı da olsa bölgede gelişmeler muhtemelen olabilir. Daha önce eleştirilen bir arkadaşımızdır. Köylü yetmezlikleri, dar yönetim anlayışı içinde kalma durumu var. Parti resmiyetinin, Parti politikacılığının bitirici bir tarzda uygulanmasını fazla yaşamayan birisidir. Ve dürüst olmasına rağmen politik zayıflık yaşıyor. Halktan bir kişinin kendisini fazla eğitmemesine benzeyen bir durum rol oynasa da politik formasyona fazla güç getirmemesi onun dar pratiğine biraz damgasını vuruyor. Üzerinde hesap yapılmaya kadar götürebiliyor. Bu ne demektir? Başka sınıfların yaklaşımıdır. "Gidebiliriz, yönetebiliriz" biçiminde klasik yönetim anlayışının halen varlığının sürdüğünü ortaya koyuyor. Bağımsız, proleter bir yönetim sanatında yetişkin ve yaratıcı olmadığı ortaya çıkıyor. Geçmiş pratiğinde bu durumlar yaşandı. Fakat dürüst olması, kendi çapında çabalar sergileyebilmesi, direngen olması olumlu özellikler olarak karşımıza çıkıyor. Bu konumuyla daha fazla yaratıcılığa, tedbirleri peşisıra geliştirme ustalığına, çok yönlü bir yöneticiliğe ihtiyacı var. Bu eksiklikleri giderirse, ileri düzey sorumluluk içinde rol oynayabilir. Uzun bir tecrübeye, bir kararlılığa da sahiptir. Bunları böyle olumlu tarzda kendi eksikliklerini görerek tamamlarsa, merkezi bir konum içinde tutulabilir. Fakat bahsedilen, üzerinde oynanmaya müsait özelliklerini de aşarsa, böylesine bir yetkinleşmeyi sağlayarak bu konuma layık olabileceği açıktır. Geçmişte kapsamlı eleştirildi. Bu dönemde yine ilave edilecek bir şey yok. Avrupa pratiği de eleştirilmiştir. Özeleştirileri de verilmiştir. Onlar geçerliliğini korumaktadır. Pratikte, zaten bunu aşma çabası içindedir. Sonuçlarını görmek durumundayız. Ve bu temelde desteğimiz devam etmektedir. Böyle gerçekçi bir şekilde konumuna yaklaşıyoruz. Umutluyuz, başarıyla kendini günümüz devrimciliğine de adapte ederek, rolünü daha yetkin oynayabileceğine ilişkin belirteceklerimiz bunlardır. Kısaca arkadaşın durumu bu. Başka görüş belirtmek isteyen arkadaş var mı?

Se.: Arkadaş hakkındaki düşünceler belirtildi. Ülkede beraber kaldığımız süre içinde belirtilen hususlar tamamen yaşanıyordu. Özellikle savaşçıya ve kadroya yaklaşımda o feodal üslup etkiliydi. Eğitim olayından bir kaçış durumu var. Yine resmiyet konusunda da epey zayıflıklar yaşıyor. Bireyciliği, ağavari durumu da var. Bu feodal-köylü kişiliği o alanda konuşturması, yeni katılanların üzerinde büyük bir olumsuzluk da yaratıyor. Faaliyetlerde kolektif bir çalışma tarzını esas almıyor. Yalnızca bireyci bir dayatma içinde işleri yürütmeye çalışıyor. Alanda arkadaşların çalışmalara kolektif bir katılımını sağlayamıyor. Bu üslubun terkedilmemesi durumunda alanda zararlı olabilecek durumlara yol açabilir.

M.: Bence arkadaşın en ciddi sorunu politik darlıktır. Se. arkadaşın belirttiklerine ben de katılıyorum. Yeni katılan savaşçı adaylarına Parti politikasını dayatması sözkonusu. Bütün bunlar da politik darlıktan ileri gelmektedir.

G.: Arkadaşların belirtmiş oldukları şeylere katılmakla beraber, daha önce o alanda kaçan bazı kişilerin durumuna sebep olarak gösterilebilir.

K.: Arkadaşın o köylü özelliklerinden dolayı zaman zaman parlama durumları da sözkonusu. Yapıyı eğitmeme, bu yönlü kadroyu kendi başına bırakma durumu görülüyordu.

Parti Önderliği: Değerlendirme yapan arkadaşlar ülke pratiğine tanık olmuş arkadaşlardır. Eğer bu yönde kendini toparlama ve yetkinleştirme yerine; mevcut köylü özelliklerini ve dar politik yaklaşımlarını sürdürüyorsa bu sakıncalıdır. Bu kadar olmaması gerekiyor. Sanırım özellikle eğitici rolünü konuşturmaması ciddi bir yetmezliktir. Buraya gelen kadro ve kadro adaylarının durumlarından da anlaşılıyor ki; bir eğitim olayını fazla yaşamamışlar. Halbuki güçleri vardır. Daha çok sayıda ögeyi hızla eğitime almak mümkündür. Hareketin genişliğine, derinliğine biraz daha fazla açılım göstermesi mümkündür. Ama bunda bir tutuculuk görüyoruz. Hep "başaracağız" diye söz veriliyor. Fakat pratik çabalar, belirgin bir yetersizliği de dile getiriyor. Olgun ve politik bir üslupla kendini gelişmelerin öncüsü kılacağına, eski geleneksel köylü üslubunu, zorlandı mı ağavari tutumlara yönelme tehlikesini yaşayabiliyor. Arkadaşlar, "bu yönleri olabilir" diyorlar. Sanırım bunlar, eleştirilerle giderilmesine söz verilen yönler olmaktadır. Ve son toplantılarında bu durumlar bir daha tartışılacaktır.

Orada Ce. arkadaş da vardır. En çok eleştirilen ve olumlu yönde şans tanınan bir arkadaştır. Bu işlerin düzeltilmesinde iyi rol oynayabilirdi. Bu konuda oldukça bilinçli ve taktiğe de hükmedecek bir konumdaydı. Onun da özellikle eğitici ve örgütleyici rolünü bilgisi oranında konuşturması görülüyor. Bunu illahi Mah. arkadaşın yapmasının şartı yoktur. Gücü yeten militanın da, bunu yapması görevidir. Kısaca, kapasitesiyle orantılı bir pratik sergileyememesi sözkonusudur. Belli bir çekingenlik ve tutuculuk da vardır. Bütün katkılarımıza rağmen, bunun sürmesi kabul edilmezdir. Hele son katkılarla, takviyelerle birlikte bölgenin doğru taktik esaslarda oldukça açılabileceği ortaya çıkmıştır. Kendilerinden beklenen bu doğrultuda bir yetkinliğe ulaşmadır. Çok ciddi bir biçimde Parti karşıtı duruma düşmeseler de, belli bir yetersizliği yaşadıkları ve bunu gidermekle mükellef oldukları da bir o kadar açıktır. İnanıyoruz ki, olumlu yönde sorunlarını ve yetmezliklerini halledeceklerdir.

F. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: F. arkadaşın da çizgiye dirayetlice hakim olamama, bunu biraz da hep dıştan bekleme, kendisini salt pratikte koşturan bir militan konumunda görme ve daha sonra yöneticilik sorumluluğu geliştiğinde buna da hakeza amatörlükle karşılık verme, olgunlaşmayı hızlı sağlayamamadan kaynaklanan sorunları vardır. Tahmin ediyorum, sonradan olumlu yönde gelişme de sağlasa, geçmişte, özellikle 87-88 yılları boyunca yaygın bir yetersizliği yaşadı. O alandaki tüm kadro yapısının bunu yaşadığı anlaşılıyor. Çeteci anlayışın kırılamamasında oldukça yetersizlikleri sözkonusudur. Bütün desteklerimize rağmen, böyle sıradan kalmaları ciddi bir eksiklik olarak görülmeliydi. Ve hatta bazılarının bu konuda çok işlemez duruma gelmeleri ve bunu kabul etmeleri ciddi bir eksikliği, özellikle role yerinde sahip çıkmada bir noksanlığı açığa çıkarmaktadır. Şüphesiz olumlu yönden bir gelişme vardır. Son Serhed Eyalet toplantısında kapsamlı eleştiri-özeleştiriler de geliştirmişlerdir. Belli bir ilerlemenin olduğu görülmektedir. F. arkadaşın da çaba sahibi olmakla birlikte, daha bir ustalığa ihtiyacı vardır. Evet, politik ustalık dediğimiz ve biraz da olgunlaşmayla kendini gösterecek bir gelişmeye ihtiyaç duydu ve sanırım alan üzerinde rahatlıkla denetim, hakimiyet kurabilecek bir konumu sürdürebilir. Ne kadar bireysel kalmıştır, kolektivizmden ne kadar uzaktır? Buna pratiğine daha yakınen bakarak karşılık verebiliriz. Fakat sanırım olumlu yönde kendini görevlerine hazırlayabilecek bir konumdadır. Hepsinin hele bundan sonra, bu kadar destek ve çözümlemelerle birlikte, uygun yöntem geliştirmeleri, hızlı gelişme sağlamaları beklenebilir.

B.: Başkanım, arkadaş hakkında öz olarak düşüncelerin içeriği ortaya çıktı. Geçmişte ortaya çıkan bir durum, görev ve sorumluluk anlayışında kendisini gösterdi. Son gelen raporlarda bunu aştığı ortaya çıkıyor. Fakat geçmişte yaşadığı bir durum var. Yani görev ve sorumluluklara sahip çıkma olayında yaşanan bir zaaf sözkonusu. Kendisi yapmaktan ziyade başkalarına bırakma, kendisinin yerine getirebileceği görevlerde de kendisini sınırlama durumuna düşebilmektedir.

Parti Önderliği: Evet, geçmişte görevleri konusunda "alçakgönüllü olayım" adı altında yetkilerini kullanmaması ve özellikle tahribatın gelişmesinde, mesela Kongre'den giden biri olmasına rağmen, rahatlıkla Kör Cemal'in oyununa gelmesi bunu gösterir. "Alçakgönüllü olayım" adı altında, rollerine layıkıyla sahip çıkmama ve daha sonra sarsıntı geçirmesine, uzun süre bocalamasına, kendini toparlayamamasına yol açıyor. Tahmin ediyorum biraz bu yaşandı. Daha sonraki süreçte biraz kendine güven sözkonusu oldu. Ki birçok arkadaşımızın durumu da budur. Kendilerine güven olayını, kendi konumlarına güçlü yaklaşmayı uzun süre ihmal etmişler. Sanırım Doğu'daki yönetimin uygulaması da, yani ülkenin uygulamaları da herhalde bunda biraz etkili oluyor. Sanırım biraz bitirici, düşürücü karakterdedir ve kişiliği sarsıyor.

B.: Kişiliği rencide ediyor.

Parti Önderliği: Kişiliği rencide ediyor. Ben de burada bunları yaşadım. Bunun etkisi olsa da sanırım bir amatör gibi yaklaşması, profesyonel bir devrimci uyanıklığını sergileyememesi, başlangıçta etkiliydi. Sonradan aşıldığı anlaşılıyor. Herhalde olumlu yönde gelişim göstermesi, belli bir atılganlığa ulaşması sözkonusudur. Yakın dönemde o alandan gelenler vardır. Sizce durumu nasıl?

Sa.: 87'de Doğu Kürdistan'a geldiğinde ilk etapta bir çekimserlik vardı. Yani orada bir bütün olarak gelişmelere hakim olmada, çok yönlü bir sorumluluk anlayışıyla Kongre sonuçlarını yapıya aktarmada rolünü oynayamadı. Kör Cemal'in yaklaşım ve etkileri bunu önlediyse de, sonraki süreçte, özellikle müdahale sürecinde, bu tutumu aşamadı. 87 müdahale sürecinde liberallik ve hantallıktan çok kendini bütünüyle görevlere katmama durumunu faaliyetlere yansıttı. Belli bir çabası olsa da görülen durumu buydu. Fakat son bir-iki yıldır yoğun bir çabası vardır. Çalışmalara ve tüm faaliyetlere çok yönlü hükmedebilmektedir ve önderlik vasıfları gelişkindir.

Ce. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: Güney-Batı sahasında Ce... arkadaşımız vardı. Her ne kadar şimdi alanda görevli değilse de, uzun bir süre bu alanda görevliydi. Görevlerini yerine getirmeye çalışan bir arkadaştır. Pratik yönü ağır basan bir devrimcilik yaptı. Aslında grupların aktarılmasında fedakarca davrandı. Her ne kadar bazı yönleriyle eleştirildiyse de olumlu yönü ağır basan bir pratik içinde oldu, örgütlenme çabalarında da benzer bir durumu yaşadı, bu konuda özellikle yaratıcılıkta olsun, tüm çabasını bu işlere vermede olsun, ileri düzeyde bir tutum sahibidir. Öngörüde de fazla zayıf değildir. Sağlık koşullarından ötürü daha iyi rol oynaması sözkonusu olamadı. Bu, bilinen sağlık koşullarından ötürü, imkan dahiline giremedi. Ülkede de ileri düzeyde açılım sağlayabilirdi. Ama yine de pratiğiyle hudut boylarında en yaratıcı olabilen bir arkadaştı. Bu konudaki ustalığıyla, çok az bir kayıpla, oldukça yoğun ve yıllarca bir faaliyetin sürdürülmesi bunu gösterir. Pratiğe hükmetmede de oldukça gelişme kaydetti. Dolayısıyla merkezi bir konum içinde görülmesi uygundur. Buna sağlık nedenleri ciddi engel olmazsa rolünü başarıyla, büyük bir azimle, sonuna kadar dayanıklıkla sürdürebilecek bir arkadaş konumundadır. Kısaca bunları belirtiyorum.

M.: 89'un sonbaharında bir grubumuzun darbe yemesinde, bazı arkadaşların belirttiklerine göre, eksiklikleri olduğu belirtiliyor. Mesela grup gelirken akşam sınırda düşman askerini görmesi durumu oluyor. Yine de fazla tedbir almadan grubu gönderiyor. Bunun için bu bir eksikliktir.

Parti Önderliği: Bu binlerce faaliyet içinde çıkan bir durum oluyor. Zorunluydu da. Yani mutlaka ulaştırılması gereken bir grup olduğu için, başka çaresi olmadığı için içine girilen bir tutum oluyor. Bu eksiklikten ziyade, zorunlu gerçekleştirilmesi gereken bir tutum ifadesi oluyor.

Me.: Arkadaşı önceden tanıyorum. Sadece kendi görüşüyle yetinmektedir. Diğer arkadaşların görüşlerini fazla dikkate almıyor. M... arkadaşın belirtmiş olduğu olay da o arkadaşın bireysel hareket etme durumundan kaynaklanıyordu.

Parti Önderliği: Kolektivizme fazla gelmemesinden bahsediliyor. Bu biraz da tecrübenin verdiği bir sonuçtur. Daha teknik ve usta olabilirdi. Özellikle geçiş meselelerinde yeni taktikler devreye konulabilirdi. Kadroları çalıştırmak yerine, sıradan köylü çalışanların da eğitilmesi kayıpları telafi etmek açısından uygun olabilirdi.

A.: Bir süre birlikte çalıştığım bir arkadaştır. Görebildiklerim şunlardır: Kolektif çalışmaya gelmeyen ve bireysel üslubu dayatıcı bir tarzda sürdüren bir arkadaştır. Yani mantığına güveni dayatıcı bir tarzda sürdürür. Gözlemleyebildiğim kadarıyla pratikte tasarrufçu bir tavrı da vardır.

Parti Önderliği: Bu tasarrufçuluktan ziyade, yurtların kazandırdığı bir alışkanlık oluyor. Bütün işlerin peşinden koşuşturmasındandır ve bir de çok gergin işler içinde kalmıştır. Grup alıp götürme gibi son derece büyük hassasiyet ve hayli yürek isteyen, büyük sorumluluk isteyen bir işin, aşırı bir tasarrufçuluğa yol açması biçiminde ileri sürülebilir. Fazla tartışmaya gelir bir yanının olmaması yine bununla bağlantılıdır. Hep duyulan sorumluluk ve "buna mal olur" yaklaşımı diğer faaliyetlerinde de tek emir ve tek bir görüşte hemen işleri halletme isteği biçiminde karşımıza çıkıyor. Fakat bununla beraber, inançla ve bütün gücüyle çalışmalarının içinde olması yanında, bu durum her ne kadar bir zayıflıksa da, o kadar devrimci özü ikinci planda bırakacak bir eksiklik de değildir. Meseleleri kapsamlı bir tartışmayla kararlaştırmaya gelememesi noksanlıktır. İleride bu temelde yetkinleşmesi beklenebilir. Yeni görev sahasında bu yönde bir aşama yapması beklenebilir.

C. arkadaşın eleştirisi

Parti Önderliği: C. arkadaş, PKK içinde uzun boylu pratik tecrübesi olan, PKK'yi iyi tanıyan, ülkenin içini ve dışını iyi bilen bir konumdadır. Fakat geleneksel bir zaafı kendisini gösteriyor. Önderlik rolüne kapsamlı sahip çıkamama, neredeyse bir illet gibi sürdürüldü. En son, yetkisini rahatlıkla devredebilen bir konumu yaşadı. Halbuki ... gibi bir yerde, hatta nerede olursa olsun, kendi yetkisinin farkında olmamak, yetkisini rahatlıkla devretmek, hiç Partiye de danışmadan keyfi olarak bunu yapmak çok ciddi bir önderliksel zaaftır. Yetki namustur. Yetki; uğruna ölünmesi gereken ve çok büyük işlerin çevrilmesi gereken, bir devrimcinin hayatı pahasına da olsa koruması ve mutlaka yerine getirmesi gereken bir husustur. Yetki bu kadar kolay vazgeçilecek bir husus değildir. Hele hele devredilecek bir mal hiç değildir. Yetkiye sımsıkı sarılınır, gerekleri yerine getirilir. Arkadaş geleneksel olarak bu durumu yaşıyor ve birçok öğemizin yaşadığı bir durum da budur.

Bu tür devrimcilik zaten bizi götüreceği olumsuzluklara götürmüş, verdireceği kayıplara uğratmıştır. Halen bunda ısrarlı olmanın ne alçakgönüllülükle izahı mümkündür, ne de bilinç noksanlığıyla izah edilmesi mümkündür. "Önderlik olayına kendimizi layık görmedik" veya işte "başkaları da yapabilir, alçakgönüllü olalım" tarzındaki yaklaşımlar tehlikelidir ve anlamsızdır. Yetki, bir devrimcinin en sıkı muhafaza etmesi gereken ve gereklerine layıkıyla bağlı kalması gereken bir özelliktir. Buna ölümüne bağlı kalınması gerekir. Yetkinin devri, öyle kişinin kendi kanaatine göre olmaz. Parti resmiyeti içinde olur. Görev terki, görev istifası en azından Partinin bilgisi dahilinde olmak zorundadır. Fazla formalite istemese de, "bir resmiyete girmeyelim" endişesiyle de olsa, bu böyledir. Bu bir kural ihlalidir. Kısaca, resmi önderlik anlayışına gelmemenin ifadesi ve bu konuda çok iyi niyetli de olunsa gerçekten önderliğe yapılabilecek en önemli olumsuz yaklaşımlardan birisi de bu oluyor. Aslında "alçakgönüllülük" adı altında son derece keyfi bir tutum sergileniyor. Bütün iyi niyetli çabalarına ve tecrübesine rağmen toplantı sistemine, randevu sistemine, ilişki sistemine tümüyle bu keyfiliği hakim kılması, mutlaka aşılması gereken bir durumdur. Keyfilik, kolektivizme gidememe, toplantı sisteminde azami sonuç alamama, rol ve yetkinin ne anlama geldiğini pek ciddiye almama ve bununla kendiliğinden, fazla örgütleşmemiş, örgütlenme de bir grup örgütçülüğünden öteye gidemeyen bir örgüt anlayışı içinde kalma, bu konuda da herkesi kendisi gibi iyi niyetli görme, olmadı mı da sekter ve kestirmeci davranma, arkadaşın yapısında ortaya çıkan, hiç de kendisine yakışmayan ve çoktan aşmış olması gereken bazı olumsuz yönleri olmaktadır. Kısaca bunu belirteyim.

B.: Arkadaşta alçakgönüllü olma ve fedakarlık vardır. Esas itibarıyla Parti kaygılarıyla hareket etme vardır. Bu yönüyle denilebilir ki, kadro yapısının şekillenmesinde önemli oranda rol oynayabilecek bir arka-

Devamı 23. sayfada

PKK II. ULUSAL KONFERANSI KARARLARI...

SAVAŞ VE ORDU SORUNLARINA İLİŞKİN

Savaşta kitle politikasına ilişkin

Halk savaşı onun ruhuna, özüne uygun yürütülür. Buna en ufak bir ters yaklaşım ve davranış savaşı bir devrim olayından çıkarır, bir çete savaşına dönüştürür. Gerçekten devrimciysek, bunun ruhuna uygun hareket etmek namus ve onur sorunudur. Buna göre;

1 - Halka yaklaşım, parti ahlakı, alçakgönüllüğü, terbiyesi, üslubu esas alınarak, sevgi ve saygı esasına dayandırılmalıdır.

2 - Halka yaklaşımda eğitimle ulusal kurtuluşçu bilincin taşırılması esas alınmalıdır.

3 - Halk, göreve davet edilirken, demokratlık ve yurtseverlik temelinde bir bilinçlendirmeyle ikna esas alınmalıdır.

4 - Halka, toplumumuzun tarihsel şekillenişinin esası olan örf ve adetleri, gelenek-görenekleri, kısaca değer yargılarına ters düşülmeyerek yaklaşılmalı, bunlara dikkat edilmelidir. Yanlış ve yetersiz yaklaşım içinde olanlar ikna ve eğitimle sürece bırakılması gerekenler olarak ele alınmalı, yaklaşımda bu noktalara azami dikkat edilmelidir. Olumlu olanlar ise, güçlendirilip, geliştirilmelidir.

5 - Genel yaklaşımda, aile, kabile, aşiret, sosyal şekillenme özellikleri dikkate alınmalı, politik espriyle hareket edilmelidir.

6 - Yaklaşımda toplumsal yapının özellikleri ve kişilik ile yaşam tarzı yanında, iç çelişkili ve çatışmalı durumları da dikkate alınıp, politik ve dengeleyen yaklaşım ustalığı gösterilmelidir.

7 - Kitle ilişkilerinde, ilişki kurulan kesimlerin sınıfsal özellikleri dikkate alınmalı ve ilişkilerde; proletaryaya en yakın olan kesimle orta tabakanın üst kesimlerine kadar olan toplumsal zemin esas alınmalıdır.

8 - Kitle ilişkilerinde öncü güç olunduğu unutulmamalı, kuyrukçu yaklaşımlar reddedilmeli, doğru devrimci önderlik üslubu esas alınmalıdır.

9 - Kitlenin gücünü, konumunu ciddiye almayan, Parti temel ahlak ölçülerinden uzak "sol" sekter, bastırmacı, uzaklaştırıcı, dağıtıcı yaklaşımlar mahkum edilmeli, gerekleri yerine getirilmelidir.

10 - Feodal, küçük-burjuva sınıf ve egemen ulus üslubuyla yaklaşımlar terkedilmeli, Parti önderliği esasına dayanan cephe esprisiyle kitlelere yaklaşım gösterilmelidir.

11 - Herhangi bir savaş birimimizin el attığı ilişkileri, kişisel, dar-faydacı yaklaşımları doğrultusunda kullanması durumu görüldüğünde engel olunmalı, bu tarz mutlaka terkedilmelidir.

12 - Herhangi bir savaş birimimiz kitlelerle girdiği ilişkileri kendi öz örgütüne kavuşturmalı, örgütsüz bırakmamalı, sürekli denetlemeli ve korumalıdır.

13 - Kitlelerle girilen ilişkilerde, gizlilik kuralını ihlal edip kitleyi düşmanın saldırısına açık hale getiren yaklaşım ve çalışma tarzı tasfiye edilmelidir.

Askerlik yasasına ilişkin

1 - Askerlik Yasası'yla yapılan asker alımlarının uygulanacağı alanda, önceden belli bir siyasal zeminin oluşturulmuş olması, bunun için; yasaya tabi tutulacakların çevresinde (aile, köy, kabile vb.) ikircikli bir durumu yaşaması gerekmektedir.

2 - Bu zemin üzerinde ordulaşmanın sağlanması gereğinin, asgari bilinç oranında, propaganda ve iknayla, sözkonusu çevreye kavratılması gerekir.

3 - Askere alınacak kişilerde, en azından harekete katılıp-katılmama yönünde bir ikircikliğin olması; yani, katılma yönünde bir gönüllülük olmakla birlikte, değişik birtakım nedenlerden dolayı (aile bağı vb.) ikircikli bir durumu yaşaması gerekmektedir.

4 - Bu koşulların oluştuğu yerde, askere alınacak adayların önceden tespit edilip, katılımlarını teşvik edici bir hazırlığa tabi tutulmaları ve alımların bu hazırlıktan sonra yapılması gerekir.

5 - Askere alınanların, ikircikli ruh halini henüz üstlerinden atmadıkları ve yine, savaş koşullarına adaptasyonda zorluk çekebilecekleri -hatta, bu zorluğun tam gönüllü katılanlarda bile görüleceği- dikkate alınarak, fazla zorlanmamaları, onlara karşı itici davranmaktan özenle kaçınılması ve sıkıcı olmayan ciddi bir eğitime alınmaları gerekmektedir.

6 - Uyum sağlamayanların, kaçma durumu adeta kesin olanların kaçıp düşman bir faaliyet içine girmelerini engellemek için, belli görevlendirmeler temelinde eğitilip mücadeleye yardımcı olmaları sağlanarak bırakılmaları gerekir.

7 - Kaçma durumlarında, kaçanların ailelerinin cezalandırılmaması ve uygun koşullarda, yeniden alınmaları ve kaçanlarda bir düşman faaliyet görülmediği sürece, cezalandırılmamaları gerekir.

8 - Askere alınacakların uygun yaşta olmalarına, seçimin daha ziyade evli olmayanlar arasında yapılmasına dikkat edilmelidir.

Çeteciliğe karşı mücadeleye ilişkin

1 - Savaşımızın ana hedefinin açık düşman güçleri olduğu ve çetecilik dahil, her türlü kötülüğün kaynağında düşmanın bulunduğu unutulmadan, askeri eylemlilikte temel yönelimi düşmanın üzerinde yoğunlaştırarak, ona indireceğimiz darbelerle, kitleler nezdinde otoritemizi güçlendirmeyi ve çete ağı içinde yer alan kesimleri psikolojik bir güç dayanağından yoksun bırakmayı esas almalıyız.

2 - Çete ağı içinde, düşmanla birlikte, savaşımıza karşı açık hareket tarzı içine giren işbirlikçi ajan çete odaklarını, çeteciliğe karşı savaşımızda esas hedef haline getirip, tüm çetelere karşı aynı tavrı koymamalıyız.

3 - Çeteciliğe karşı eylem geliştirirken, "ne olursa-olsun eylem" anlayışıyla hareket etmemeliyiz. Geliştirilen eylemler, çeteyi çoğaltıcı, bütünleştirici değil, dağıtıcı, parçalayıcı, etkisizleştirici ve genel halk kitleleri tarafından kabul edilir olmalıdır.

4 - Genel olarak, herkese "teslim ol", "silah bırak" çağrısı yapılmalı ve bu çağrı üstünde de; kazanabileceğimizi kazanma, kazanamadığımızı tarafsızlaştırma, düşmanla birlikte kalmakta inat edenleri ise, açık hedef haline getirme tavrı içine girmeli ve bunda sabırlı, inatçı ve kararlı olmalıyız.

5 - Teslim olmak isteyenlere son bir şans verilmeli ve kazanımcı olunmalıdır.

6 - İşbirlikçi çetelere karşı, kitle gücümüzden faydalanmalı ve milisin geliştireceği içten darbeleme eylemlerini tercih etmeliyiz.

7 - Çete ağı içinde olanların bu çete ağı içindeki ajan odaklarıyla çelişkilerini derinleştirmek ve devrim lehinde kullanmak gerekir.

8 - Tarafsızlaştırma ve kazanmada yoğun bir propaganda faaliyeti ve çağrıları geliştirmek gerekir.

HEDEFLER ÜZERİNE

Siyasi hedefler

1 - Düşmanın özel savaşını sahte "demokratlık" maskesiyle yürüten sosyal-faşist partilerin, parlamento içinde yer alan ve Kürdistan'da tamamen özel savaşı temsil eden, yönlendiren, uygulayan tüm burjuva partilerinin etkilerinin kırılması, Kürdistan'da vücut bulmamaları doğrultusunda (içinde çeşitli yönelim biçimlerini taşıyan yaratıcılıkla) yönelmek; burjuva particiliğini öldürmek, yaşayamaz hale getirmek, tasfiye etmek veya teslim almak; cezalandırılması gerekenleri "Bağımsızlık Mahkemeleri"nin kararıyla cezalandırmak.

2 - Din vb. maskeler altında Kürdistan'ın hemen hemen tüm stratejik noktalarında geliştirilen özel savaşın kurumlarını, ajanlarını, düşüncelerini teşhir, tecrit ve tasfiye etmek. Özellikle bu burjuva partileri vasıtasıyla gerçekleştirilen ajan-işbirlikçi sızmaları yok etmek vb.

3 - Özel savaş veya devlet politikasını yürüten kurum, kuruluş vb. tasfiye etmek, ülkeden çıkarmak, tüm mal varlıklarına el koymak, yaşam hakkı tanımamak.

4 - Devletle bağlantısı olan veya tespit edilen sahte reformist çevreleri dağıtmak, yaşam zeminlerini kurutmak.

5 - Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlık temelinde faaliyet yürütenleri teşhir, tecrit ve tasfiye etmek, etkisiz kılmak.

6 - Düşmanla veya çeşitli emperyalist güçlerle Kürt programı doğrultusunda birleşen, onların politikalarını maskeli bir tarzda ulusal kurtuluş savaşımız karşısına çıkaran tüm oluşumları ortaya çıkarmak, etkisiz kılmak, tasfiye etmek.

7 - PKK'yi tasfiye etmek, onu ortadan kaldırmak amacıyla birlikler oluşturan, dernekler kuran kurumlaşmaları etkisiz kılmak veya onların tüm oyunlarını boşa çıkarmak doğrultusunda esnek politikalar ve durumlarına göre belirlenen yaklaşımlarla tasfiye etmek.

8 - Devletin özel savaş politikalarını her yönüyle boşa çıkarmak ve Kürdistan genelindeki taktiklerini felce uğratmak.

9 - İlkel milliyetçiliğin etkilerini, devrimi engelleyici tutumlarını teşhir etmek, düşmanla işbirliğine yönelenleri tasfiye etmek, emekçi kesimleri ulusal kurtuluş saflarında örgütlemek.

10 - Kültür-eğitim kurumlarının etkilerini sınırlamak, giderek etkisizleştirmek, bunları ulusal kurtuluşun araçları durumuna getirmek, örgütlemek, kontrol altına almak, ulusal kurtuluşla dürüst temelde birleşenlere, düşmanlık etmeyenlere gelişmeleri doğrultusunda imkan tanımak, bu konularda ilkeli davranmak.

11 - Kürdistan'da devlet çarkını işletmelerine rağmen, özel savaşa hizmet etmeyenler veya etmek isteyenlerle dost olmak, onları güvence içinde tutmak, bunun dışındakileri tasfiye etmek, etkisizleştirmek vb.

Askeri hedefler

1 - Kürdistan'da konumlanan özel savaş ordusuyla genelde yıpratma savaşına tutuşmak; düşmanın kırsal alandaki hareketliliğini sınırlamak.

2 - Düşmanı, konumlandığı her yerde rahat bırakmamak, sürekli biçimlerde saldırmak, en basit eylem biçimlerinden en planlı eylem saldırılarına kadar gerçekleştirmek, düşmanı sürekli savunma pozisyonunda tutmak, özellikle harekat kabiliyetimizin olduğu alanlarda düşmanı çekip pusuya düşürmek, düşmanı adım atamaz hale getirmek, bu yönlü yaratıcı yönelimleri geliştirmek.

3 - Düşmanın ordu birlikleriyle birlikte özel savaş harekat timlerine son derece yaratıcı yöntemlerle saldırarak pusuya düşürmek, beklemediği taktiklerle saldırı çemberi içerisine çekmek ve imha etmek, harekatını sınırlayan, son derece basit ama aynı zamanda en kurnazca savaş hileleriyle onu hareket edemez, savaşamaz duruma getirmek, sürekli saldırı pozisyonunda olmak.

4 - Sürekli harekat pozisyonunda olmak derken, bunu kalıpçı ve dogmatik ele almadan, zaman, yer, güç, gelişmelerin yönü, hedefin yok edilmesinin yaratacağı sonuçlar (burada sansasyonel eylemler geliştirme anlayışına düşmeden) ve özellikle düşmanı yıpratan, hareketsiz kılan, savaş psikolojini çökerten ve sürekli başaran ve kazanan konumda eylemlere yönelmek hayatidir.

5 - Özel ordu birliklerinin (eski ve yeni) harekat alanlarını sınırlamak, Botan'la sınırlamak istediği savaşı, ülke genelinde yaygınlaştırmak, Botan'a nefes aldırmak, özelden genele yayılma taktiğiyle yaygın savaşı oturtmak.

6 - Düşmanın özel savaşımına hizmet eden tüm kurum ve kuruluşlara yönelmek, onları ortadan kaldırmak, işlemez hale getirmek, bunun için gerillayla aynı zamanda veya ayrı ayrı hareket eden milisleri harekete geçirmek, düşmana saldırıyı sürekli-leştirmek.

7 - İşbirlikçi-ajan, feodal-komprador vb. düşman kesimlere aman tanımamak, bunları tasfiye etmek.

8 - Düşmanın bugün en çok bel bağladığı koruculuk sistemini bir yönüyle tasfiye ederken, bir yönüyle de etkisiz kılıcı taktikler geliştirmek, teslim almak, etkisiz kılmak, nötralize etmek, durumlarında ısrarlı olanları tasfiye etmek.

9 - Halk ayaklanmasını, protestolarını, gösterilerini bastıran, katliamları örgütleyen, hizmet eden veya yerine getirenlere misillemelerde bulunarak, kesinlikle cezalandırmak.

10 - Botan'daki savaşı desteklemek amacıyla, genelde yeni savaş odakları oluşturmak, yaygın gerilla eylemliliğiyle düşman dikkatlerini çekmek.

11 - Karakollara, devriye birliklerine, düşmanın gaflette olduğu ve gerilla saldırısını beklemediği noktalardan saldırmak, sonuç almak.

12 - Düşman ordusunun savaş moralini bozmak, sürekli hücum ruhuyla koparmayı esas almak.

13 - Hainlerin, feodal-kompradorların mallarını, mülklerini yakmak, dağılımının mümkün olduğu yerlerde halka dağıtmak, makinalarını kırmak, yakmak, acentalarını yıkmak vb.

14 - Şehirlerde, kırsal kesimlerde sabotajlar, suikastlar, pusular, tuzaklarla saldırı halinde bulunmak.

15 - Düşman birliklerinin ulaşımını engellemek için yolları, köprüleri, tren raylarını vb. bozmak, mayınlamak, yıkmak vb.

16 - Düşmanın lojistik takviyelerini engellemek, iletişim hatlarını kesmek, tecrit halinde bırakmak.

17 - Kırsal alanın önemli stratejik noktalarındaki düşman güçlerini tecrit etmek, stratejik saldırı bekler pozisyonunda tutarak, çekilmeye zorlamak.

18 - Dönemin gelişim seyrine ve gerilla savaşının yükselişine denk düşen geçici askeri bölgeler ilan etmek, bunu giderek kalıcılaştırmak.

19 - Önümüzdeki dönemde geneli kapsayan fakat bölgesel açıdan geliştirilebilecek olan "bölgesel ayaklanmalar" gelişmelere denk düşecek tarzda yapılmalı, bununla düşmanın geriletilmesine, taktiklerinin boşa çıkartılmasına ve Botan'daki gerilla savaşına destek sağlanmasına yol açacak şekilde yakın hedefler amaçlanırken, ülke genelini kapsayacak olan genel ayaklanmaya da hazırlıklar oluşturulmalıdır.

Ekonomik hedefler

1 - Devletin, ekonomik hedeflerinin tümüne saldırı konumunda olma; el koyma, gaspetme, işlemez duruma getirme; bunları kısmen de olsa mücadelemize gelir getirecek kaynaklara dönüştürmek.

2 - İmkanların elverdiği ölçülerde, bazı işletmeleri, taraftar kitlelerimizi besleyen bir duruma getirmek ve bu temelde, tamamen kontrol altına almak.

3 - Ajan kurumlaşmasına yol açacak olan bütün ekonomik tesis ve sahaları hedeflemek; ajan kurumlaşmasını işlevsiz duruma getirmek ve gerektiğinde dağıtmak.

4 - Ajanlık amacıyla rüşvet temelinde dağıtılan paralara el koymak, olanaklar ölçüsünde bankaları hedeflemek.

5 - Devletin acentalarına ve mağazalarına saldırmak, mal varlıklarını gaspederek halka dağıtmak veya yakmak-yıkmak.

6 - İşbirlikçilerin tümünü haraca bağlamak, buna yanaşmayanları teslim almak, mallarına el koymak, yok etmek.

7 - Vergiye bağlanan işbirlikçilerin, halk üzerindeki baskı ve sömürülerini hafifletmek; siyasi etkinliğimizin gelişmesine bağlı olarak, geçici olarak idare etmek.

8 - Zozanlarda kamulaştırmayı yapmak; zozanları kullanmayı bir reform olarak görmek; eski mülkiyet yerine, kendimizin kontrolünde geçici de olsa dağıtmak; olanaklarımızın elverdiği ölçüde kendi ekonomik gücümüze dayanarak, bu alanları kullanmak.

9 - Kendi ekonomik gücümüze dayanarak ticarete, hayvancılığa ve gümrüğe el koymak.

10 - Kürdistan'da işletilen bütün maden işletmeleri üzerinde denetim kurmak, kamyonlarla taşınan madenleri yok etmek veya bunların geçişini, çalıştırılmasını engellemek.

11 - Toprak Mahsulleri Ofisi, Sümerbank, çiftlikler gibi kuruluşları hedeflemek; mal varlıklarına el koymak, halk kitlelerine dağıtmak veya yakıp-yıkmak.

12 - Kompradorlara ait acentaları, mağaza, dükkan vb. iş ve mal saha-

larını hedeflemek, mal varlıklarına el koymak, mümkünse halka dağıtmak.

13 - Düşmana gelir getiren turistik tesislere, otellere ve bu amaçla kurulan çeşitli dinlenme sahalarına yönelmek, işlevsiz duruma getirmek vb.

14 - Kürdistan'daki ticaret yollarını denetim altına almak. Bunun için;

a- Kürdistan'daki demir ve devlet yollarını tamamen işlemez duruma getirmek; yaygın siyasal sonuçlara yol açabilecek büyük tren soygunlarını gerçekleştirmek, trenleri çalışamaz hale getirmek.

b- Devlete ve emperyalist tekellere hizmet eden, Kürdistan'ın değerlerini metropollere aktaran büyük şirketlerin arabalarını imha etmek veya işlevsiz kılmak.

c- Kürdistan'daki otobüs, TIR vb. nakliyat şirketlerini vergiye bağlamak; vergilerini verdikleri oranda Kürdistan yollarını kullanmalarına müsaade etmek, vergilerini vermedikleri taktirde bunları yaratıcı yöntemlerle yola getirmek veya araçlarını hedeflemek.

d- Kürdistan'daki yolları kullanan tüm araçlara karşı gümrük oluşturmak.

YURTDIŞININ KULLANILMASINA İLİŞKİN

Ülkede mücadeleyi yükseltmede yurtdışının doğru bir şekilde ele alınması, kullanılması ve sağlam bir cephe gerisi mevzi haline getirilmesi büyük önem taşımaktadır. İçine girmiş olduğumuz yeni süreçte, özellikle savaşın alacağı boyut ve uluslararası yeni durum, yurtdışının önemini ve doğru bir tarzda kullanılması gereğini bir kez daha hatırlatmaktadır.

Yurtdışının mücadelemizdeki önemi geriye çekiliş sürecinde belirgin olarak kendisini hissettirmiştir. Ortadoğu'yu bu çerçevede, bir geri çekilme üssü haline getirip, burada güçlerimizi yeniden toparlayıp, eğitip savaş hazırlığı yaparak, ülkede savaşı yükselttiğimiz gerçeği sözkonusudur. Öyle ki, bugün hala alanı bir kader tayin edici üs olarak kullanmaya devam etmekteyiz.

Yurtdışının bizim açımızdan bir diğer anlamı ise, halkımızdan milyonlarca insanı barındırması özelliğidir. Bugün, özellikle, Avrupa'ya iş göçü yapan yüzbinlerce insanımız bulunmaktadır. Bunun dışında, Ortadoğu ülkelerinde aynı durumda bulunan onbinlerce vatandaşımız vardır. Ayrıyeten, diğer parçalardaki halkımızla ilişkilerin de ancak, Kuzey-Batı Kürdistan'ın dışından sağlanması olanağı bulunmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, yurtdışındaki bütün vatandaşlarımızla ilişki kurup, geliştirme ve onları mücadele saflarına katma temel görevini yurtdışında yürütmüş olduğu çalışmayla sağlamak zorundaydı. Yurtdışındaki vatandaşlarımızın sorunu, ulusal sorunumuzun en önemli halkalarından biriydi. Bundan dolayı, bu kesimi ulusal kurtuluş siyasetimizin etkisiyle eğitmek ve mücadeleye çekmek ve bu şekilde, halkımızı kendi sorunlarına sahip çıkmaya ve çözmeye sevketmek gerekiyordu.

Yurtdışının bir diğer anlamı ise, mücadelemizi uluslararası kamuoyuna, dünya insanlığına tanıtmak ve dışımızdaki halklarla, ilerici demokrat, devrimci kesimlerle ilişki kurmak, dostluk geliştirmek görevlerini yerine getirdiğimiz alanlar olmasıdır. Özellikle Avrupa alanı, bütün dünya politikasının tayin edildiği merkezi bir rolü oynamaktadır. Bu temelde, dünya politikasına güçlü bir giriş yapmak isteyen halkımız için, bu alana önemli bir rol atfetmek ve alanı özgün bir yaklaşımla ele almak kaçılmazdı.

Partimiz yurtdışından nasıl faydalanmak gerektiğini, politik düzeyde oldukça isabetli bir değerlendirmeye tabi tutmuş ve bunu temel alan kararlara gitmiştir. Ne var ki, Ortadoğu dışındaki alanlarda, pratik uygulamada yeterli verimliliğe çıkan, hedeflere varan bir düzey tutturulmuş değildir.

Dünyanın içine girmiş olduğu yeni süreç ve savaşımızın kazanmış olduğu boyutlar, her alanda olduğu gibi, yurtdışında da çalışmalarda güçlü bir hamle yapmayı gerekli kılmaktadır. Ülke içindeki mücadelenin belirgin olarak ön plana çıktığı ve böyle de olması gereği; yurtdışının tali bir alan durumuna düşmesi, dünün görevlerinde bir gevşemeyi birlikte getiremez. Aksine, savaşımızın temposuna ulaşmak, ona gerekli maddi ve manevi güç aktarımında bulunmak; savaşımızı yurtdışında geliştirilen emperyalist çemberlerden kurtarmak; dünya halklarının özgün iradelerini gittikçe daha bir gür sesle konuşturdukları ortamda, dünyaya dağılmış Kürt ulusunun sesi olmak ve onu bir blok şeklinde ulusal kurtuluş savaşımızın çevresinde bütünleştirmek için, yurtdışındaki çalışmaların önemi ve görevleri eksiksiz yerine getirmenin aciliyeti daha bir canalıcı duruma ulaşmış bulunmaktadır.

Buna göre, yurtdışı bütün Parti ve cephe örgütlerimiz açısından yeni dönemde, Partimizin, II. Ulusal Konferansı kararları gereği;

1- Ulusal kurtuluş savaşımızı kitlelere mal etmek ve savaşımız etrafında kenetlenmemiş, ona güç vermemiş tek bir insanımızı bırakmamak ve bu çerçevede, yükselen savaşımızla birlikte artan mali sorunlarımızı ve kadro ihtiyacımızı gidermede, bu alanları daha güçlü bir kaynak haline getirmek ve bütün bunları, derinleştirilmiş bir yurtserverlik ve Parti bilinci ve ruhu üstüne oturtmak,

2- Bulunulan alanda, özellikle gelişmiş Batı metropollerinde, halkımızın ulusal varlığını sürdürmesi, doğal asimilasyona karşı direnmesi ve bir birleşik güç esprisiyle sosyal ve siyasal yaşama katılması için, gerekli tedbirlerin geliştirilmesi; bu çerçevede ulusal kurtuluş savaşımızın dirilttiği ulusal varoluş umutlarını ana tema yaparak, ulusal değerlerimizi koruyan dil, kültür çalışmalarını geliştirmek, halka mal etmek ve buna uygun çeşitli etkinliklerde bulunarak, halkımızın ulusal dayanışmasını güçlendirmek ve giderek, Parti ve cephe önderliğinde yurtdışındaki bütün alanlarda vatandaşlarımızın birliğini sağlamak,

3- Başta bulunulan ülkelerin halklarıyla olmak üzere, tüm ilerici, demokratik kesimleriyle iyi ilişkiler içinde olmak ve bunlara ulusal kurtuluş savaşımızın haklılığını kavratmak, ulusal kurtuluş savaşımız için destekçi konuma yükseltmek ve üstte merkezi düzeyde, II. Ulusal Konferansı'mızın uluslararası ilişkiler açısından varmış olduğu kararları etkin bir tarzda yaşama geçirmek ertelenmez görevler oluyor.

Bunun dışında, yurtdışındaki alanların özgül görevleri de vardır. Buna göre;

A- ORTADOĞU: Hareketimizin merkezi komuta sistemi buraya oturmuştur ve bugüne kadar, alabildiğine dar olanaklar içinde en verimli düzeyde bir çalışma temposu tutturulmuş ve bir yerde ulusal kurtuluş savaşımızın sağlıklı gelişiminin sigortası olmuştur.

Alan bizim açımızdan önemli bir mevzi konumunu sürdürmekle birlikte, hareketin merkezileşmesinde bu alanı yedek duruma düşürüp, ülkeyi esas karar merkezleri için hazırlamak, merkezileşme ve yürütmeyi ülkede konumlandırmak gerekmektedir. Ki bu da esas olarak, ülkede yürütülen mücadelenin omuzlarına düşen görevdir.

Tüm bunlara göre;

I- İçinde bulunduğumuz bölgenin politik yaşamına ulusal kurtuluş savaşımız temelinde yapmış olduğumuz katılımda, bölgenin anti-emperyalist, anti-siyonist, anti-faşist ilerici, demokratik güçleriyle dayanışmayı sürdürmenin, savaşımız ve bölge halklarının çıkarı için, içinde bulunduğumuz taktik ilişkileri sürdürmenin ve bölge politikasına hakimiyetle, aktif bir katılımı sağlamanın gereği olarak, konumlandığımız Ortadoğu alanını Partimizin bağımsız, ideolojik ve politik çizgisi doğrultusunda geliştirdiği dostluk ve dayanışma ilişkileri doğrultusunda korumak;

II- Hareketin merkezi komutasının yürütülmesinde gerek savaşımızın varmış olduğu aşamada savaşa komuta etmenin daha elverişli koşullarını yakalamak için ve gerekse, ilişkiler ne kadar dost ve bölge ne kadar güvenilir olursa olsun, uzun süre yurtdışında konumlanmanın sakıncalarının giderilmesi için, mevcut alanı giderek tali plana düşürmek ve bunun tedbirlerini geliştirmek gerekmektedir.

B- AVRUPA: Bu alandaki çalışmalarımızın ağırlık yönünün ülkeye dönük olduğu bilinmektedir. Yeni dönemde, II. Konferansı'mızın yurt içinde, savaşımıza dönük almış olduğu kararların yetkin bir tarzda yaşama geçirilmesi için, Avrupa'dan ülkeye dönük çalışmaların geliştirilmesi ve güçlendirilmesi daha bir önem kazanmaktadır.

Özellikle, şehir devrimlerini önümüze koyduğumuz ve Türkiye'deki metropol kentlerde mücadeleyi yükseltme ihtiyacının yükseldiği aşamada, Avrupa'nın sözkonusu çalışmalarıyla buna cevap vermesi gerekmektedir. Buna göre;

I- Savaşımızın bir dönüm noktasını yaşadığı günümüzde, düşmanın özel savaş taktiğiyle yurdu boşaltma, yurtdışına göçertme politikasını boşa çıkarmak ve halkımızı topraklarına sahip çıkmaya, bunun için, savaşa ülke zemininde güç verme ve bizzat içinde yer almaya sevkedecek çalışmalar içine girmek;

II- Avrupa'daki yurtsever çevremizin yurtiçi ilişkilerini, özellikle şehir alanları için çalışmaya elverişli hale getirmek, ilişki geliştirmek, yeni ilişkiler yaratmak;

III- Parti ve cephe yayınlarını yurtiçinde en yaygın bir biçimde dağıtmanın tedbirlerini almak, olanaklarını yaratmak;

IV- Savaşımızın ve örgütümüzün teknik ihtiyaçlarını sağlamada gerekli yaratıcılık ve çabada bulunmak ertelenmez görevler olmaktadır.

C- ÜLKEMİZİN DİĞER PARÇALARI: Parçalanarak sömürgeleştirilmiş halkımızın Birleşik, Demokratik Kürdistan'da yaşama istemi ulusumuzun en temel, ana istemidir. Ne var ki, bugüne kadar, bu istemine cevap verecek bir öncülüğe ulaşması ve kendisine öncülük edenlerin kendisine daha fazla acı ve keder getirmesinden başka bir şeyle karşılaşmamıştır.

Kurtuluş umutlarının alabildiğine darbelendiği bir ortamda, halkımız bir bütün olarak, Partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşımıza ve onun sürekli yükselen seviyesine gün geçtikçe artan bir kurtuluş umuduyla, ilgiyle yaklaşmaktadır.

Bu, ulusal kurtuluş siyasetimizin bütün halkımız nezdinde, doğruluğunun ispatlanması anlamına gelmektedir. Ve gerçekten de, gün geçtikçe ulusal kurtuluş siyasetimiz kitlelere nüfuz etmekte, halkımız diğer parçalarda da, bu siyaset doğrultusunda harekete geçmenin istemi içinde bulunmaktadır. Yaşanan bu gerçekliği gözönünde bulundurarak, ülkemizin diğer parçalarındaki çalışmalarımızı bu çerçevede ele almak, buna göre;

I- Ülkemizin diğer parçalarındaki halkımız arasında, ulusal kurtuluş siyasetimizin propagandasını yapmak ve halk kitlelerini bu doğrultuda örgütlemek, mücadeleye sevketmek, Kuzey-Batı Kürdistan'daki savaşla dayanışmaya girmelerini sağlamak;

II- Buralarda yer alan ve samimi bir tarzda mücadele etmek isteyen yurtsever güçlerle karşılıklı dayanışma içine girmek, ilişkileri güçlendirerek daha anlamlı üst ittifakların oluşmasına doğru gerekli çabaları sağlamak;

III- Ülkemizin bir parçası olmasa da, Sovyetlerde yerleşik tarihi bir yaşantı içinde bulunan Kürt azınlığıyla ilişkileri geliştirmek, ulusal kurtuluş siyasetimizi bunlara mal ederek, savaşımıza destek bir güç konumuna girmelerini ve sahip oldukları olanakları savaşımıza sunmalarını sağlamak ertelenmez görevlerimiz oluyorlar.

BASIN-YAYIN-PROPAGANDA ÇALIŞMALARINA İLİŞKİN

Ulusal kurtuluş mücadelemizin diğer önemli bir alanı da, basın-yayın-propaganda çalışmaları olmaktadır. Bu alandaki çalışmalarımızın savaşımızın ve bir bütün olarak, mücadelemizin varmış olduğu aşamada ihtiyaca cevap verecek düzeyde olmadığını belirtmek gerekir. Özellikle, maddi ve teknik olanaklarımızın düzeyi düşünüldüğünde, bu alandaki çalışmaların yetersizliği daha bir göze çarpmaktadır.

Belirtmek gerekir ki, habercilik ve propaganda doğru ve yetkin bir tarzda uygulandı mı, bazı durumlarda tayin edici rolü oynamaktadırlar. Sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarında, özellikle egemen güçler sahip oldukları olanakları sonuna kadar kullanarak, kitlelerin geliştirmiş olduğu mücadeleleri saptırmak ve hedef şaşırtmak, kitleleri demoralize etmek ve bunun sonucunda da, mücadeleyi boşa çıkartmak için, ellerinden geleni yapmışlardır.

Devrimci güçler de, mücadeleyi geliştirmede halk kitlelerini aydınlatma, sorunları halk nezdinde çözüme uğratma çabaları içinde bulunarak, hem egemenlerin oyunlarını ve sahtekarlıklarını açığa çıkarmış, hem de mücadeleyi yükseltmişlerdir.

Bu durum günümüzde en çok bizi ilgilendiren bir durum olmaktadır. Sömürgecilerin, Kürdistan'da yaratmış oldukları özel savaşta en fazla önem verdikleri konuların başında propaganda gelmektedir. Temel aldıkları ilke, doğru bir haber akışının engellenmesi için, ağır sansür ve kitleleri demoralize etmek için yalan haber. Bu, tam bir psikolojik savaştır ve uygun tedbirlerle boşa çıkarılmadı mı, oldukça da etkili olmaktadır.

Kaldı ki, savaşımız açısından, sorun salt bir sansür olayı da değildir. Günlük basın-yayın organlarının tamamen devletçi olan konumu bilinmektedir. Bunlar kendi kendilerine oto-sansürü uygularken, uluslararası haber ajansları ve radyoların da emperyalist karakteri bilinmektedir. Doğal olarak, savaşımız karşısındaki tutumları kendi karakterlerini yansıtır biçimde olacaktır ve doğru bir haberciliği geliştirmeyeceklerdir. Sözümona, dünyada tarafsızlığıyla ad yapan BBC bile Türkiye'nin sesi radyosuna dönmüş bulunmaktadır.

Özcesi, hem halkımız ve hem de uluslararası kamuoyu, Kürdistan'da yürüttüğümüz savaştan doğru bilgilenmemektedirler. Düşmanın vahşeti, yürütmüş olduğu pis savaş ve buna karşın yükselttiğimiz mücadelenin görkemliliği hakkettiği değeri bulmamaktadır bu bağlamda.

Bunun dışında, kitleleri ulusal kurtuluş siyasetimiz doğrultusunda aydınlatma ve mücadeleye katılımdaki seviyeyi yükseltmeye hizmet eden propaganda ve ajitasyon çalışmalarında da yeterli düzey tutturulamadığından, yükselttiğimiz mücadelenin görkemliliğinin oldukça gerisinde kalma durumunu yaşayarak, devrimde aşırı bir kuvvet israfının doğal nedeni olmaktayız. Oysa, devrimlerde propaganda ve ajistasyon çalışmalarının nasıl bir yaşamsallıkta olduğu ispatlanmış bir gerçektir. İran devriminin kaset olayını nasıl kullandığı çok iyi bilinmektedir.

Yazılı basının imkanlarının oldukça kısıtlı ve yasaklı olduğu bir ortamda, değişik propaganda tekniklerinin kullanılmasının etkinliği tartışılmazdır. Hangi araçla olursa olsun kitleler nezdinde yeterli bir propaganda ve ajistasyon düzeyi tutturan güçlerin devrimi alabildiğine besledikleri gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Dolayısıyla, düşmanın savaşımızı tecrit ve saptırma çabalarını layıkıyla boşa çıkartacak ve kitleleri ulusal kurtuluş siyasetimizde aydınlatacak ve mücadeleye daha güçlü sevkedecek bir düzeyi basın-yayın-propaganda alanında da tutturmak zorunlu olmaktadır. Buna göre;

I- Gerek halkımızı ve gerekse dünya kamuoyunu mücadelemiz hakkında doğru ve zamanında haberdar edecek olan ve uygun bir muhabir ağıyla başta savaş alanlarına olmak üzere, Kürdistan, Türkiye ve bölgeye oturacak olan Kürdistan Haber Ajansı'nın kurulması çalışmalarına derhal başlamak;

II- Ülkeye dönük radyo yayınlarının başlaması için, gerekli çalışmalara başlamak ve bunun için, olanakları zorlamak;

III- Basın çalışmalarını mücadelemizin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde düzenlemek, legal ve illegal gazete çalışmalarını güçlendirmek, bunun için;

a) Legal alanda; gerek dost güçlerle ve gerekse bağımsız olarak, geniş kitlelere ulaşabilecek genel, bölgesel ve yerel gazete çalışmalarında bulunmak; dost güçlerin yayın organlarına yazılar yazmak, haber geçmek;

b) İllegal alanda; mevcut yayınlarımızı, halkın ilgiyle izleyeceği ve anlayarak okuyacağı şekilde düzenlemek, ülkede yaygın dağıtımına ulaşmak ve eyalet, bölge ve yerel düzeyde ülke içinde gazete çalışmalarını güçlendirmek ve başlatmak;

IV- Video ve teyp kasetini propaganda ve kültür çalışmalarında etkin olarak kullanmak, bunun için;

a) Başkan APO'nun çeşitli halk kesimlerine dönük konuşmalarını içeren;

b) Savaşı ve gerilla yaşamını görüntüleyen ve seslendiren;

c) Savaş alanındaki halkın yaşamını tanıtan ve düşmanın uygulamalarını deşifre eden;

d) Protesto, gösteri ve çeşitli halk eyemliliklerini propaganda eden;

e) Ulusal kurtuluş ve halk kültürümüzün folklorik etkinliklerini içeren ve tanıtan;

f) Diğer sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerinin deneyimlerinin konu edildiği video ve teyp kasetlerinin yurtiçi ve yurtdışında yaygın dağıtımını gerçekleştirmek;

g) Afişleme, pullama, kuşlama çalışmalarında kullanılırlığı, yaygınlığı ve zamanlamayı esas alarak güçlü bir etkinliğe ulaşmak ve bunda ülke ve Türkiye metropollerinde birincil derecede önem biçmek ertelenmez, en acil görevlerimizdirler.

Bilim adamı İsmail Beşikçi'nin "Österreichishes für Friedens Forschung" adlı kuruluş için hazırladığı yazı gazetemize de ulaştırıldı. Yazıyı güncelliğini dikkate alarak yayınlıyoruz.

KÖRFEZ BUNALIMI VE KÜRTLER

Irak, 2 Ağustos 1990 tarihinde, Kuveyt'i işgal etti. Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin, Kuveyt'in Irak'ın doğal bir uzantısı olduğunu, Kuveyt'te Irak'ın milli hakları olduğunu iddia ediyordu.

Kuveyt'in Irak tarafından işgal ve ilhak edilmesi Batı'da, ekonomik ve politik ilişkiler yönünden Batı'ya bağlı Arap toplumlarında çok büyük bir panik yarattı. Suudi Arabistan'a ve Körfez'deki öteki Arap emirliklerine de saldırı olabilirdi. Saddam Hüseyin'in ordusu ve sahip olduğu kimyasal silahlar, Avrupa devletlerini, Amerika Birleşik Devletleri'ni ve Arap krallarını korkutuyordu. Bu durumda başta ABD olmak üzere, birçok devlet Saddam Hüseyin'in ilerlemesini kesmek için harekete geçti. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplandı. Irak'a karşı ambargo kararı alındı. Ambargo yürürlüğe konuldu ve ambargonun etkili bir şekilde uygulanması için yeni yeni önlemler alındı. Batı basınında ve Türk basınında Saddam Hüseyin'i eleştiren ve onun diktatörlüğünü ve acımasızlığını anlatan haberler ve yazılar yayınlanmaya başladı. Saddam Hüseyin'i Hitler'e benzeten resimlere, karikatürlere, yazılara sık sık rastlanılır oldu. Güney Kürdistan'da 1988 yılında, Halepçe'de, Doçeyla'da ve başka bölgelerde Kürtlere karşı kullanılan kimyasal silahlar, soykırım gündeme getirildi... 1988 yılı Mart ayı ve Ağustos ayında, Kürtlere karşı yoğun bir şekilde uygulanan kimyasal silahları ve soykırımı görmezden gelen Batı basını, Kuveyt'in işgal edilmesinden sonra, artık bunları da gündeme getirmeye başladı. Bu soykırımlarla ilgili görüntüler veren programlar yayınlanmaya başladı.

Kuveyt'in Irak tarafından işgaliyle birlikte, Ortadoğu'daki Kürt sorunu da çeşitli platformlarda ele alınmaya, bu konuda senaryolar geliştirilmeye çalışıldı. Bu yazıda, Körfez bunalımının Kürtlerle ilgili boyutlarını açıklayıcı bazı düşüncelerimi açıklamaya çalışacağım. Konuya Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Devlet Başkanı Gorbaçov'un bir demeciyle girmek istiyorum.

Uluslararası sorunlara yaklaşımda çifte standart

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Devlet Başkanı Mihail Gorbaçov, Kuveyt'in Irak tarafından işgal edilmesi dolayısıyla, Irak'ı ve Saddam Hüseyin'i eleştiren ve kınayan bir mesaj yayınladı. Mesajda Saddam Hüseyin'in düşüncesine ve eylemine karşı bir öfke ve sitem belirtiliyor. Kısaca şöyle söyleniyor: *"1972 tarihinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'yle Irak arasında Savunma İşbirliği Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma gereğince Irak'a ihtiyacı olan silahları veriyoruz. Fakat Irak, Saddam Hüseyin bu Sovyet silahlarıyla Kuveyt'i işgal etti. Körfez bölgesinde uluslararası barışı bozdu. Biz bunu kabul edemeyiz. Saddam Hüseyin'in, Irak'ın Kuveyt'ten geri çekilmesi gerekir. Sovyet silahlarının kullanılarak Kuveyt'in işgal ve ilhak edilmesini onaylayamayız."*

Görüldüğü gibi, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Devlet Başkanı Gorbaçov, petrol şeyhlerinin korunması konusunda çok hassas. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Gorbaçov, Arap toplumunun bu en çürümüş kesimlerinin varlıklarını sürdürmeleri konusunda yoğun bir hassasiyet içindedir. Halbuki Gorbaçov, Saddam Hüseyin'in kimyasal silahlarla Kürtleri soykırıma uğratması karşısında hiçbir şey söylememişti. Çocuk, kadın, genç, ihtiyar... binlerce Kürt insanının zehirli gazlarla soykırıma uğratılması karşısında hiç sesini çıkarmamıştı. Kürdistan'dan yükselen çığlıkları görmezden, duymazdan gelmişti. Adeta, bu soykırımı onaylar, hatta teşvik eder bir duruma düşmüştü. Avrupa'da, ABD'de, Saddam Hüseyin yarım ağızla da olsa kınanmıştı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Gorbaçov ise, Saddam Hüseyin yönetimini en ufak bir şekilde kınamamıştı.

> ***"Gorbaçov, Saddam Hüseyin'in kimyasal silahlarla Kürtleri soykırıma uğratması karşısında hiçbir şey söylememişti. Çocuk, kadın, genç, ihtiyar... binlerce Kürt insanının zehirli gazlarla soykırıma uğratılması karşısında hiç sesini çıkarmamıştı. Kürdistan'dan yükselen çığlıkları görmezden, duymazdan gelmişti. Adeta, bu soykırımı onaylar, hatta teşvik eder bir duruma düşmüştü. Avrupa'da, ABD'de, Saddam Hüseyin yarım ağızla da olsa kınanmıştı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Gorbaçov ise, Saddam Hüseyin yönetimini en ufak bir şekilde kınamamıştı..."***

Sovyetler Birliği; sosyalist olduğu söylenen, emperyalist olmayan, en azından pek çok siyasal hareket için emperyalist olarak değerlendirilmeyen bir ülke. Kürtlere karşı bakış tarzı ise böyle. Hep statükodan yana, hep Kürtleri ezen, Kürtlere karşı ırkçı ve sömürgeci politikalar uygulayan devletlerden yana. Irak ordusunda hala yüzlerce Sovyet teknisyeninin olduğu herkes tarafından bilinen bir gerçek. Sovyet teknisyenleri Araplara, kimyasal silahların en öldürücü, en etkili bir şekilde nasıl kullanılacağını öğretiyorlar.

Kimyasal silahların hammaddelerinin temin edilmesinde, yapılmasında ve kullanılmasında Batılı devletlerin ve Batılı şirketlerin de rolü çok büyük. Kürtlere uygulanan soykırım karşısında bunlar da Saddam Hüseyin'i ancak yarım ağızla kınadılar. Daha doğrusu kendi ülkelerindeki demokratik kamuoyunun baskıları karşısında, Saddam Hüseyin yönetimini kınamak zorunluluğunu duydular.

Kuveyt'in işgali karşısında çok duyarlı, çok hassas olan Birleşmiş Milletler'in de Kürtlere karşı kimyasal silahlar kullanılması karşısında vurdumduymaz bir tavır içinde olduğu henüz belleklerdedir. Birleşmiş Milletler, Kürtler, yoğun ve yaygın bir şekilde kimyasal silahların saldırısına uğrarken; çocuklar, kadınlar, ihtiyarlar kitleler halinde soykırıma uğratılırken sessiz kalmıştır. Kürdistan'ı altüst eden bu büyük soykırımları görmezden, duymazdan gelmiştir. Hem de bunlar, İran-Irak savaşı sırasında cereyan ettiği gibi, ateşkesten sonra da cereyan etmiştir. Ateşkesten sonra, Birleşmiş Milletler Gözlemciler Heyeti'nin İran-Irak sınırında mevzilenmesi sırasında cereyan etmiştir.

Gerek kapitalist devletler, gerek sosyalist devletler, Saddam Hüseyin'i elbirliğiyle ortaya çıkardılar. Onun silahlanmasına azami derecede yardım ettiler. Onun, ırkçı-sömürgeci ve faşist politikalarını ve uygulamalarını desteklediler. Kürtlere uygulanan soykırımı görmezden geldiler. İran-Irak savaşında 1 milyondan fazla insanın ölümünde Saddam Hüseyin'in rolünü görmezden geldiler. Çünkü o zaman politikaları öyle gerektiriyordu. Kuveyt'in işgaliyle, tehlikenin giderek büyüdüğünü, kapılarına kadar dayandığını farkederek tedbirler almaya çalışıyorlar. Şu, açık bir şekilde görülüyor: Dünya politikasına hakim olan temel prensip hala, güç prensibi. "Güçlü olan haklıdır." Adalet düşüncesi, insan hakları anlayışı vb. henüz uluslararası ilişkilere, uluslararası politikaya yön veren prensipler değil... Kürtlere karşı yoğun ve yaygın bir şekilde uygulanan soykırım karşısında sergilenen tutum ve davranışlar, Kuveyt'in işgali ve sonrasında sergilenen tutum ve davranışlar bunun açık bir örneği. Kürtler 70 yılı aşkın bir zamandır, en meşru hakları için çarpıştıkları, yüzbinlerce şehit verdikleri halde, seslerini duyuramamaktadırlar. Ulusal ve demokratik haklarını elde edebilmek için binbir türlü güçlükle karşılaşıyorlar. Saddam Hüseyin ise, bunca haksızlığına, bunca zulümkarlığına rağmen, borusunu öttürebiliyor. Çünkü, elinde en öldürücü silahlar var. Kimyasal silahlar, zehirli gazlar var. Dünyanın önde gelen kapitalist ve sosyalist devletleri, onun bu en öldürücü silahlara sahip olmasını onaylamışlar, teşvik etmişler.

Ortadoğu'da emperyalizm kendini nasıl üretiyor?

Ortadoğu'da emperyalizm etkenini esas olarak Kürdistan'ın bölünmesinde, parçalanmasında ve paylaşılmasında aramak gerekir. Arap dünyasının bölünmesinde ve Filistin sorununda da emperyalizm etkeni elbette vardır. Fakat Araplar, ayrı ayrı manda (sömürge) devletler olarak ortaya çıkmışlar, giderek bağımsızlıklarını kazanmışlardır. "Bu sadece siyasal bakımdan bağımsızlıktır" diyerek bunu küçümsememek gerekir. Bir ulusun kendi devletine sahip olması son derece önemli bir olaydır. Kürtleri devletsiz bırakmak hesaplı kitaplı bir olaydır. Kaldı ki Kürtler, tarihten ve yeryüzünden silinmek üzere bölünmüş, parçalanmış ve paylaşılmıştır. Bu emperyalist ve sömürgeci bölüşümün amacı, Kürt adını ve Kürdistan adını dillerden ve tarihlerden silmektir. Bölünme, parçalanma ve paylaşılma Kürtlerin dostlarını azaltmış, düşmanlarını çoğaltmıştır. Düşmanlarını saldırgan, dostlarını çekingen yapmıştır. Filistinlilerin ise bir tane düşmanı vardır, o da İsrail'dir. Fakat 22 tane Arap devleti de ayrı ayrı İsrail'e düşmandır. Ayrıca 42 tane müslüman devlet de İsrail'e dost değildir. Arap devletlerinin veya müslüman devletlerinin yönetici kadroları sınıfsal çıkarları ne olursa olsun, Filistin Kurtuluş Hareketi'ni desteklemek durumundadırlar. Bunun zorunluluğunu hissediyorlar. En azından kendi kamuoyunu, Arap kamuoyunu tatmin etmek için bunu yapmak zorunluluğunu hissediyorlar. Bunun için Filistin Kurtuluş Hareketi'ni hem siyasal hem de maddi olarak destekliyorlar. Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması ise, Kürtleri dostsuz bırakmıştır. Kürtlerin de dostları kuşkusuz vardır. Fakat onlar çok uzaktadırlar ve çoğu zaman insancıl yardımlarını bile gizli gizli yapabilmektedirler.

Şu ilişkiyi vurgulamak son derece önemlidir: Hiçbir emperyalist güç, hiçbir emperyalist yönetim, Kürdistan'da, Türk sömürgeci yönetiminin, Saddam Hüseyin yönetiminin ve benzeri yönetimlerin gerçekleştirdiği yıkımı, tahribatı gerçekleştiremezdi. Ne 1920'lerde İngiliz emperyalizmi, ne de günümüzde Amerikan emperyalizmi... Burada amacımız emperyalizmi onaylamak veya onu tehlikesiz göstermek değildir. Kendileri emperyalizme bağımlı veya emperyalist olmayan devletlerle, sosyalist devletlerle ilişkiler kuran devletlerin, Kürtler için çok daha tehlikeli yönetimler olduklarını belirtmeye çalışıyorum. Kaldı ki, örneğin kemalistler, Kürdistan'daki en büyük zulümlerini, soykırımları, Türk devletinin emperyalizme en az bağımlı olduğu ifade edilen Mustafa Kemal Atatürk döneminde gerçekleştirdiler.

Türkiye ve Irak gibi devletler, Kürt insanının en değerli varlığına, kişiliğine saldırmışlardır. Kürt insanını aşağılamışlardır, düşürmüşlerdir. Kürt insanının kişiliğini parçalamışlardır. Bunun için çok daha tehlikeli, olumsuz yönetimlerdir. ABD Vietnam'da kimyasal silahlar kullanamamıştır. 1960'lı yıllarda, 1970'li yılların başlarında, amansız bir şekilde devam eden Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesi sırasında ABD bu tür silahları kullanamamıştır. Hiçbir emperyalist güç sömürgesinde, bu silahları rahatça ve sürekli olarak kullanamamıştır. Kendi kamuoyundan çekindiği için, dünya kamuoyundan çekindiği için, vs. Fakat Ortadoğu'da Kürdistan üzerinde sömürgecilik yapan devletler demokratik bir yapıya sahip değildirler. Bunlar otoriter ve totaliter devletlerdir. Ne kendi kamuoylarından, ne de dünya kamuoyundan çekinmektedirler. Zaten bu devletlerde kamuoyu etkinliği ya yoktur ya da son derece cılızdır. Bu bakımdan birbirleriyle de işbirliği ve güçbirliği yaparak Kürdistan'daki sömürgeci politikalarını rahatça uygulayabiliyorlar. Bütün bunlardan dolayı, klasik sömürgelerdeki "böl-yönet" uygulamaları, Kürdistan'da "böl-yönet ve yok et" biçimini almaktadır. Yok edilmeye çalışılan Kürt kimliğidir, Kürdistan kimliğidir; bir ulusun direnme gücüdür, onurudur.

Bu ilişkileri hiçbir zaman gözlerden ve dikkatlerden uzak tutmamak gerekir. Kürdistan eğer 1920'li yıllarda, İngiltere'ye bağlı bir sömürge olsaydı, şimdiye kadar çoktan bağımsız bir devlet olarak ortaya çıkmıştı. Fakat, Kürdistan emperyalist devletlerce ve onların Ortadoğu'daki yerli işbirlikçi yönetimlerince işbirliği ve güçbirliği yapılarak bölündü, parçalandı ve paylaşıldı. Ondan sonra Kürt insanı aşağılanarak, direnme gücü ve onuru kırılarak, yok edilmeye çalışıldı. Bunlar da emperyalizmin düşünce ve eyleminden çok, bölgedeki yerli hükümetler tarafından gündeme getirilen ve uygulanan bir politika oldu.

Saddam Hüseyin'in Kürdistan'ı nasıl yönettiğini anlamak için, Kuveyt'in işgaliyle ortaya çıkan olayları izlemek gerekir. İşgalin başlarında, başta ABD olmak üzere Batılı devletler, Irak'a karşı bir müdahaleyi düşündüler. Bunun üzerine Saddam Hüseyin gerek Irak'taki, gerek Kuveyt'teki bütün Batılıları rehin aldığını açıkladı. Ve bu binlerce rehineyi hava saldırılarına ilk hedef olacak tesislere yerleştirdi. Böyle bir tavır ve davranış uluslararası politikada, Birleşmiş Milletler Sözleşmelerinde elbette yok. Bunun adı tam anlamıyla şantaj. Fakat bu şantaj politikası Ortadoğu'da çok geçerli bir politika. 1979 yılı sonlarında, İran da ABD'li diplomatlara karşı aynı politikayı izlemiş, onları rehin almıştı. Bugün Saddam Hüseyin, Batılı devletleri, çok daha büyük kitleleri, işçileri, diplomatları, diplomatların ve işçilerin eşlerini, çocuklarını vs. rehin tutmakla tehdit ediyor. Buradan elbette, bazı sonuçlar çıkarmak gerekir. Uluslararası meşru kurallara, dünya demokratik kamuoyuna böylesine aykırı davranabilen bir yönetim, kendi yönetimindeki Kürtlere karşı neler yapmaz neler... Kaldı ki Kürtlere ilişkin politikaları, komşu devletler tarafından da onaylanıyor, destekleniyor... Yine Kürtlere ilişkin politikaları ve uygulamaları dünya kamuoyundan gizlenebiliyor. Kürtlere yapılan zulümler, işkenceler uzun müddet gizli kalabiliyor. Çoğu zaman dünya kamuoyu bu ırkçı ve sömürgeci uygulamaları öğrenemiyor. Veya ırkçı ve sömürgeci yönetim, bunları dünyaya kendi kavramlarıyla, kendi istediği gibi duyurmaya çalışıyor.

Kürtlere karşı soykırım uygulayan bir katil "anti-emperyalist" olabilir mi?

Gerek Türkiye'de, gerekse Arap dünyasında faaliyet gösteren bazı siyasal akımlar ve örgütler Saddam Hüseyin'in düşüncesine ve eylemine anti-emperyalist bir değer biçiyorlar. Bunlar, Irak yönetiminin, Saddam Hüseyin yönetiminin, Kürdistan'daki ırkçı ve sömürgeci politikalarını, uygulamalarını unutmuş görünüyorlar. 1988 yılı Mart ayında, Kürt şehirleri Halepçe ve Doçeyla'da kimyasal silahlarla binlerce Kürt insanını katlettiğini, Kürdistan'da soykırım yaptığını unutmuş görünüyorlar. Yine aynı yılın Ağustos ayında, İmadiye ve Baxdinan bölgelerinde Kürtlere karşı soykırım sürdürülmüş, yüzbinlerce insan yerini-yurdunu terketmek zorunda kalmıştır. Sığınmak zorunda kaldığı devletlerde, o devletler tarafından dikenli teller arasına kapatılmış, esir muamelesi görmüştür. Örneğin, Türkiye'de kamplara kapatılmış, hiçbir temel gereksinimleri karşılanmamıştır. Soğuktan, açlık-

tan, insanlar ölüme terkedilmiştir. Bugünlerde "Arap bebelerinin mamaları" için çok hassas olan Türk basını, Kürt çocuklarının açlıktan ve soğuktan ölmeleri karşısında hiç sesini çıkarmamıştır. Kendi hükümetine bazı insanlık görevlerini hatırlatmamıştır. Güney Kürdistan'da kimyasal silahların kullanılması sonunda sığınmak zorunda kalan Kürtlere, Kuzeydeki Kürtlerin, akrabalarının yardımını yasaklamıştır. Hem bu tür yardımlar yasaklanmış, hem de Türk devleti bu Kürtlere karşı insanlık görevlerini yerine getirmemiştir. Bu insanlara uluslararası insan hakları kurumları tarafından yapılan gıda ve giyecek yardımları da Türk hükümeti tarafından kabul edilmemiş, bu yardımların Kürt mültecilere ulaşmasına engel olunmuştur. Yardım kolileri geldikleri yere iade edilmiştir. Amaç Kürtleri mağdur etmek, Güney Kürdistan'a geri dönmelerini sağlamaktır. Güney Kürdistan'da ise katliam ve zulüm vardır. Kurşuna dizilme vardır.

Yüzbinlerce Kürt insanı, Güney Kürdistan'dan Arap çöllerine sürgün edilmiştir. Binlerce köy yakılmış, yıkılmış, yerle bir edilmiştir. Bu köylerin insanları büyük şehirlerin çevrelerinde kamplarda toplanmıştır. Elleri böylesine kana bulanmış bir diktatöre, şantajı temel politika aracı yapan bir diktatöre, anti-emperyalist diye payeler vermek son derece yanlıştır. Bu, ırkçılığı, sömürgeciliği ve faşizmi onaylamak anlamına gelir. Türkiye'de ve Ortadoğu'nun çeşitli bölgelerinde faaliyet gösteren bazı siyasal akımlar ve örgütler, anti-emperyalist bir tavır koymaya çalışırken ırkçılığı, sömürgeciliği ve faşizmi onaylıyorlar. Bu, aslında, resmi ideolojinin tekrarından başka bir şey değildir. Resmi ideoloji, "Amerikan emperyalizmine karşıyız", "haksız savaşlara karşıyız", "emperyalist savaşlara, gerici savaşlara karşıyız" denerek, devrimci ve demokratik kavramlar kullanılarak yeniden üretilmektedir. Bu kavrayış farklılığı Türk solunun ve Kürt solunun taleplerinin ne kadar değişik olduğunu da ortaya koymaktadır. Zira hiçbir Kürt, Saddam Hüseyin'i ona bu şekilde payeler vererek onurlandıramaz.

Bu ifadelerle emperyalizmin onaylanmadığı, niyetimizin bu olmadığı açık bir gerçektir. Fakat kendileri emperyalist devletlere veya emperyalist olmayan devletlere bağımlı olan, onlarla ekonomik ilişki kuran devletlerin Kürdistan'da çok daha ağır zulümler meydana getirdiğini vurgulamaya çalışıyoruz. Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması, bu sonuçları, benzer sonuçları ortaya çıkarıyor. Eğer Saddam Hüseyin'in elinde yüz adet silah varsa, bunun seksen adetini Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nden sağlamıştır. Bu Sovyet silahlarının, bu sosyalist ülke silahlarının, durmadan, sürekli olarak, en etkili bir biçimde dünyanın en mazlum uluslarından birine karşı kullanılması, günümüz dünyasının en dramatik çelişkilerinden biridir. Bir sosyalist devletin, sosyalist işçilerin ürettiği en son model silahlar, en öldürücü silahlar, bombalar, zehirli gazlar, biyolojik silahlar, dünyanın en mazlum uluslarından birinin tepesinde patlıyor... Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı düşüncesi ne kadar aşınmış! Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı düşüncesi ne kadar çarpıtılmış!.. Irak, İngiliz sömürgesiyken Kürdistan'ı nasıl yönetiyorsa, Sovyetler Birliği'yle kurduğu ilişkiler sürecinde de aynı şekilde yönetiyor. Hatta sahip olduğu en son model ve en öldürücü silahlardan dolayı Kürtlere karşı baskısını ve zulmünü iyice artırıyor. Irkçı ve sömürgeci düşüncelerini, emperyalist emellerini daha iyi bir şekilde yürürlüğe koyabiliyor.

Bazı siyasal hareketler de diyorlar ki, "emperyalizmin kirli ayaklarını ülkemize bastırmayacağız, emperyalistlerin ülkemizi kirletmesine izin vermeyeceğiz..." Bu ifadeler karşısında insan hafiften gülümsüyor. Kürdistan sözkonusu olduğu zaman insan ister istemez soruyor: Ta 1920'li yıllardan beri, emperyalist ve sömürgeci devletlerle işbirliği yapılarak bölünen, parçalanan ve paylaşılan Kürdistan değil mi? Emperyalistler ve sömürgeciler tarafından en küçük hücrelerine kadar işgal edilen Kürdistan değil mi? Kürdistan'da temiz olan neresi kalmış ki?

"Haksız savaş" Kürdistan'da 70 yıldır sürüyor

Kürdistan'da zaten bir savaş var. Bu haksız bir savaştır. Gerici bir savaştır: Statükoyu koruma, emperyalist ve sömürgeci ilişkileri pekiştirme savaşı. Bu savaş Kürdistan'ın her yerinde sürüyor. Sömürgeci devletler kararnameler düzenleyerek, önlemler alarak, bu savaşları kendi halklarından gizlemeye çalışıyorlar. Türk basını, Kürdistan konusunda, sözü edilen savaşlar konusunda ciddi haberler veremiyor. Bu arada Türk soluna mensup yayın organlarının önemli bir kısmı da kararnameye titizlikle riayet ediyor. Gazeteler ve dergiler Kürtlerle, Kürdistan'la ilgili haberler ve yazılar yayınlamadıkları sürece rahatça basılabiliyorlar. Kürt ve Kürdistan adları kullanılamıyor. Fakat sol ile, sosyalizm ile, komünizm ile ilgili her şey rahatça yazılabiliyor.

Kürt ve Kürdistan adlarını bile kullanamayan Türk soluna mensup bazı yayın organlarının, yakındaki emperyalizmi, sömürgeciliği ve ırkçılığı görmezden gelerek, hatta bunları onaylayarak, uzaktaki emperyalizme karşı aslan kesilmesi, ilgi çekici bir durum ortaya çıkarmaktadır. Kısaca şunu ifade edebiliriz: Eğer Saddam Hüseyin rejimine karşı bir dış müdahale sözkonusu olursa, Kürtler de o müdahalenin içinde yer almalıdırlar. Saddam Hüseyin rejiminin düşüşü, Ortadoğu'da otoriter ve totaliter rejimlerin, krallıkların, şeyhliklerin, emirliklerin ve benzerlerinin de birer birer düşüşünü getirebilecektir. Domino teorisinde olduğu gibi. Buysa, Ortadoğu'da da demokratik rejimlerin belirmesi anlamına gelmektedir.

"Ortadoğu barışı" Kürtlere ne getirdi?

Öte yandan Kürtler, tarihe, günümüzün toplumsal ve politik olaylarına farklı gözlüklerle bakmak durumundadırlar. Kürtler, tarihe, toplumsal ve politik olaylara Türkler gibi, Araplar gibi, Farslar gibi bakamazlar. Bu olayları onlar gibi algılayamazlar. Örneğin bugünlerde sık sık kullanılan "Ortadoğu barışı" kavramını ele alalım. "Barış" anlayışı, barış uygulamaları Kürtlere ne getirdi? Şurası çok açık: "Ortadoğu barışı" denen durum, Kürtlerin bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması üzerine kurulmuştur. Böyle bir "barış" anlayışının Kürtlere dayattığı şey köleliktir, esarettir. "Barış"ın korunması, statükonun sürmesi anlamına gelmektedir. Kürtler eğer gaspedilmiş ulusal ve demokratik haklarını istemiyorlarsa, bu haklarını kullanmıyorlarsa, "barış" sürüyor, "barış" korunuyor demektir. Fakat Kürtler bu haklarını kullanmaya, bu hakları için mücadele etmeye başladıkları, bunları devletten talep etmeye başladıkları andan itibaren "kutsal Ortadoğu barışı" bozulmuş olmaktadır. Kürdistan devletlerarası bir sömürgedir. "Ortadoğu barışı" anlayışı Kürdistan'daki bu statükonun ko-

" Kuveyt işgal ve ilhak edildi diye arka arkaya toplantılar yapan Birleşmiş Milletler, Kürdistan'daki devletlerarası sömürge sistemini koruyan ve sürdürmeye çalışan en önemli jandarmalardan biridir. Kürdistan'ı devletlerarası sömürge sistemi altında tutan devletlerin en önemli yardımcısıdır. Gerek kapitalist, gerek sosyalist devletler, bu bölünmeye, parçalanmaya ve paylaşılmaya karşı durmak şöyle dursun, kendilerini 'kutsal statüko'yu korumakla görevli hissetmektedirler. Bugün, Arap şeyhleri tahtlarından uzaklaştırıldı diye ağıt yakan bu devletler ve Birleşmiş Milletler onbine yakın Kürt köyü yakılırken, yıkılırken, yerle bir edilirken, köyler arka arkaya bombardımana uğrarken, bu kitlesel faciaları, görmezden, duymazdan gelmişlerdir..."

runması ve sürdürülmesi anlamına gelmektedir. Zira "barış"ın, 20 yüzyılın ilk çeyreğindeki uluslararası sistemin, Kürtlere layık gördüğü statü budur. Bu elbette, Türke göre, Araba göre, Farsa göre bir "barış"tır. Sovyetler Birliği'ne ve ABD'ye göre bir "barış"tır. Benzeri devletlere göre ve benzeri devletler için bir "barış"tır. Fakat böyle bir "barış" anlayışının Kürtler için en ufak bir yararı yoktur. Zaten bu Kürtlere göre ve Kürtler için bir "barış" değildir. Onun için, Kürtlere karşı Halepçe'de kimyasal silahlar kullanıldığı zaman gerek sosyalist, gerek kapitalist hiçbir devlet, Irak'ı, Saddam Hüseyin'i ciddi bir şekilde uyarmamıştır. Kürtlerin aylarca süren çığlıklarını görmezden, duymazdan gelmiştir. Bundan cesaret alan ırkçı, sömürgeci ve faşist Saddam Hüseyin yönetimi, Kürdistan'da bu silahı kullanmaya devam etmiştir. Bugün, Kuveyt işgal ve ilhak edildi diye Körfez bölgesine asker yığan devletler, binlerce Kürt insanının soykırıma uğraması karşısında tavırsız kalmayı yeğlemişlerdir. Birleşmiş Milletler Teşkilatı da bu tavırsızların başında gelmektedir. Kuveyt işgal ve ilhak edildi diye arka arkaya toplantılar yapan Birleşmiş Milletler, Kürdistan'daki devletlerarası sömürge sistemini koruyan ve sürdürmeye çalışan en önemli jandarmalardan biridir. Kürdistan'ı devletlerarası sömürge sistemi altında tutan devletlerin en önemli yardımcısıdır. Gerek kapitalist, gerek sosyalist devletler, bu bölünmeye, parçalanmaya ve paylaşılmaya karşı durmak şöyle dursun, kendilerini "kutsal statüko"yu korumakla görevli hissetmektedirler. Bugün, Arap şeyhleri tahtlarından uzaklaştırıldı diye ağıt yakan bu devletler ve Birleşmiş Milletler onbine yakın Kürt köyü yakılırken, yıkılırken, yerle bir edilirken, köyler arka arkaya bombardımana uğrarken, bu kitlesel faciaları, görmezden, duymazdan gelmişlerdir. Bunu temel bir politika haline getirmişlerdir. Bu yıkımlar karşısında Kürt insanları sığınacak yer bulamazlarken, Birleşmiş Milletler tavırsız kalma politikasını en önemli politika olarak benimsemiştir.

Bütün bunlardan dolayı, Kürtlerin de Türkler gibi, Araplar gibi, Farslar gibi, "barışı korumak gerek", "barış için mücadele etmek gerekir" gibi bir çaba içinde olmaları, tarihi ve toplumsal ve politik ilişkileri çok yanlış kavramalarından başka bir şey değildir. Zira, içeriği böyle olan bir "barış" anlayışının Kürtler için hiçbir yararı yoktur. Öyleyse Kürtler tarihsel ve toplumsal olaylara, toplumsal ve politik ilişkilere daha farklı bir gözlükle bakmak durumundadırlar. Bugünlerde en çok kullanılan "Ortadoğu barışı" kavramının kendilerine kölelikten ve esaretten başka bir şey dayatmadığının bilincine varmak durumundadırlar. Ortadoğu'da gerçek barış Kürdistan'daki devletlerarası sömürge sisteminin parçalanmasıyla doğar. 30 milyonu aşkın nüfusuyla Kürt ulusu kendi devletine sahip olmadığı sürece Ortadoğu'da gerçek bir barışı kurmak ve geliştirmek olası değildir. Filistin sorununun da var olduğunu elbette unutmuyoruz.

Ayrıca şunu da düşünmek gerekiyor: Kürt sorununun Kürtlerin de arzu ettiği bir biçimde çözüme kavuşturulamamış olması, Ortadoğu'da, istikrarsızlığın en temel nedenlerinden biridir. Emperyalizmin "böl-yönet" politikasının amacı zaten istikrarsız yapılar oluşturulmasını sağlamaktır; bölgeyi istikrarsız bir hale getirmektir. Kuşkusuz, bu durumun Körfez kriziyle ilgili çok önemli bir ilişkisi vardır. Eğer Güney Kürdistan'da güçlü bir Kürt hareketi olsaydı, Saddam Hüseyin Kuveyt'in işgaline kolay kolay girişemezdi. Hele hele bölünmemiş, birleşik, bağımsız, demokratik bir Kürdistan olsaydı, Ortadoğu'da uluslararası ilişkiler çok daha sağlıklı bir şekilde kurulabilirdi. Şimdiki ilişkiler, şimdiki işbirlikleri hep Kürtleri ezme yönünde gerçekleştiriliyor. O da Kürtlerin direnci karşısında uzun ömürlü ve sağlıklı olmuyor. Uzun ömürlü olsa bile sağlıklı olmuyor.

Körfez bunalımında Türkiye neden ABD'nin yanında yer aldı?

Türkiye, Körfez bunalımı sırasında, genel olarak ABD'nin yanında yer almıştır. Türkiye'nin ABD'nin yanında yer almasının en önemli nedeni Kürdistan sorunudur. Bugün Kürt sorunu, dünyada çeşitli kurumlarda görüşülmekte ve tartışılmaktadır. Kürtler, artık Ortadoğu'da askeri ve siyasi olarak dikkate alınması gereken önemli güçlerden biri olmuştur. Türk basınına yansıyan haberlerden de öğrenildiğine göre, artık "Kürt devleti" kavramı konuşulur ve tartışılır ve yazılır bir hale gelmiştir. Bu kavram, sık sık kullanılmaktadır. Türk yöneticileri kendileriyle yapılan röportajlarda, verdikleri demeçlerde, yaptıkları konuşmalarda sık sık "Kürt devleti" olasılığı karşısındaki düşüncelerini açıklıyorlar. Kürt devletinin kurulmasının hayal olduğunu, buna kesin olarak izin vermeyeceklerini belirtiyorlar. Türk basını da aynı doğrultuda hükümeti sık sık uyarıyor. Ortadoğu'daki gelişmelere karşı çok dikkatli olunması, gelişmeleri büyük bir dikkatle izlemesi gerektiğini vurguluyorlar.

Milliyet gazetesi muhabiri Nur Batur'un dışişleri eski bakanlarından Vahit Halefoğlu'yla yaptığı röportaj bu bakımdan irdelenmeye değer niteliktedir. Bu konuyla ilgili sorular ve cevaplar şöyle:

"***Soru:*** *Harita çizilirken masada yerimizi alırız dediniz... Kürt devletinin kurulmasını önleyebilir miyiz?*

Cevap: *Bugünkü şartlarda, Kürt devleti kurulması mümkün değil. Kürtleri Batı hep kullanmaya çalıştı. İran, Irak ve Türkiye'nin ön şartsız anlaşabildikleri tek konu, belki de tek konu Kürt devletini kurdurmamaktır. Bu üç ülkeye rağmen Kürt devletini kurup yaşatmak mümkün olsaydı, Sevr'le sağladıkları gibi sonuna kadar devam ettirebilirlerdi. O zaman Türkiye güçsüzken kabul etmedi, şimdi etmesi mümkün değil.*

Soru: *Amerika ve Batı bu halden vazgeçmeli diyorsunuz.*

Cevap: *Sovyetler zaten kendi cumhuriyetleriyle uğraşıyor. Ayrıca, Türkiye'ye yönelik dostluk ağacı giderek filizleniyor Sovyetlerde... Eğer Batı, petrol yataklarını kontrol etmek için böyle bir devlet kurmak istiyorsa, bu hatalıdır. Sıkışmış bir Kürdistan ne yapabilir? Onun için, bu insanların Türkiye'de olduğu gibi, bütün haklardan yararlanıp, Kürt ama Türk vatandaşı olarak kalmalarında yarar var."* (Milliyet, 1 Eylül 1990)

Bu neyi gösterir? Bu şu demektir: Demek ki, "Kürt devleti" düşüncesi etrafında tartışmalar yapılmaktadır. Kürt devletinin olabilirliği veya nasıl olması gerektiği konusunda tartışmalar yapılmaktadır. İşte Türkiye, bu muhtemel gelişmeleri önlemek, bozmak için, ABD ile sıkı bir işbirliği içinde bulunmaya çalışıyor. İleride yapılacak görüşmelerde ağırlığını koyup Kürtlerin lehine olabilecek gelişmeleri önlemeye, bozmaya çalışıyor.

Dışişleri eski bakanlarından Vahit Halefoğlu'nun beyanlarını eleştirmeden önce, eski başbakanlardan Bülent Ecevit'in konuya ilişkin düşüncelerine de değinmekte yarar vardır. Tempo dergisinin, Türkiye'nin güneyinde olası olarak kurulabilecek bir Kürt devleti konusunda sorularını cevaplayan Bülent Ecevit, şu görüşleri açıkladı:

"...Böyle bir devlet Kürtler açısından çok zararlı olur. Çünkü daha çok Batı emperyalizminin, İsrail'in çıkarlarını korumak ve kollamak için böyle bir devletin kurulmuş olacağı bellidir. Ve Ortadoğu'da yeni bir huzursuzluk olacaktır. Türkiye'deki Kürt kökenli yurttaşlarımızı da çok tedirgin eder." (Cumhuriyet, 2 Eylül 1990)

Gerek eski başbakanlardan Bülent Ecevit, gerekse dışişleri eski bakanlarından Vahit Halefoğlu, Kürtlerin Batı emperyalizmi tarafından kullanıldıklarını vurguluyorlar. Halbuki temel olgu, kemalistlerin İngiliz ve Fransız emperyalizmiyle işbirliği ve güçbirliği yaparak Kürdistan'ı böldükleri, parçaladıkları ve paylaştıklarıdır. Eski başbakan da, dışişleri eski bakanı da Kürdistan üzerindeki bu emperyalist bölüşümü dikkatlerden uzak tutmaya çalışıyor. Hem Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun bölünmesinde, parçalanmasında ve paylaşılmasında emperyalistlerle işbirliği ve güçbirliği yapıyorlar, hem de Kürtlerin Batı emperyalizmi tarafından kullanıldığını söylüyorlar. Bu büyük bir ikiyüzlülük... Emperyalizmin, sömürgeciliğin ve ırkçılığın bu derecesi ancak Türklerde, kemalistlerde görülebilir.

Dışişleri eski bakanı Vahit Halefoğlu, Irak'ın, İran'ın ve Türkiye'nin, Kürt devletinin kurulmasına hiçbir zaman izin vermeyeceklerini vurguluyor. Bu çok doğaldır. Çünkü bunlar Kürdistan'ı ortaklaşa bir şekilde sömürgeleştirmişlerdir. Kürdistan'ın doğal kaynaklarını ortaklaşa bir şekilde yağma etmektedirler. Kürdistan devletlerarası bir sömürgedir. Bu devletlerin bağımsız bir Kürt devleti-

nin oluşumuna engel olmak için işbirliği ve güçbirliği yapmaları doğaldır. Zaten, Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması da bu güçler tarafından gerçekleştirilmiştir. Eski başbakanlardan ve günümüzde Demokratik Sol Parti Genel Başkanı Bülent Ecevit, kurulacak Kürt devletinin, en çok Kürtler için zararlı olacağını, Kürtleri tedirgin edeceğini söylüyor. Bu tavır ve davranışlar Bülent Ecevit'in ırkçı, sömürgeci ve halkların özgürlüğüne düşman olan yüzünü iyice ortaya çıkarmaktadır. Kürt devletinin Kürtler için zararlı olacağı düşüncesi, Filistinliler için bağımsız bir devlet zorunludur düşüncesi dile getirilirken ifade edilmektedir. Ne derin bir çelişki!.. Ne derin bir çifte standart! Kürt insanlarına bok yedirilirken susan, Kürtler devlet güvenlik örgütleri tarafından Setê köyünde ve Gerê köyünde soykırıma uğratılırken görmezden-duymazdan gelen bu ırkçı, sömürgeci, ikiyüzlü ve Kürt düşmanı politikacının Kürt devleti olasılığı karşısında paniğe kapılması doğaldır. "Kürt devleti Kürtler için iyi değildir, Kürt devleti Kürtleri tedirgin eder" demektedir.

Burada, şu konunun hatırlatılmasında da yarar vardır: Önceleri bu tür konular gizli gizli konuşulurdu. Kapalı kapılar ardında görüşülürdü. Günümüzde daha açık, daha rahat konuşulması, Kürdistan'ın dinamikleriyle ilgilidir. Kürdistan'da gelişen yeni süreç, toplumsal ve siyasal dinamizm, Türk ırkçılığını ve sömürgeciliğini iyice deşifre etmiştir. "Solcu"ları, "sosyal demokrat"ları, "demokrat"ları iyice deşifre etmiştir. Bunların çirkin yüzlerini bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Onlar da artık, Kürdistan sorununu konuşurken isimleri yerli yerinde kullanmanın zorunluluğunu hissetmektedirler.

Türk siyaseti, Kürtleri hep bölünmüş, parçalanmış ve paylaşılmış olarak görmek istemektedir. Türk devleti, Türkiye'nin, Irak'ın, İran'ın ve Suriye'nin; Türklerin, Arapların ve Farsların çıkarlarını da burada görmektedir. Bunlar kuşkusuz Türklerin, Arapların ve Farsların çıkarlarıdır. Bu bölünmüş, parçalanmış ve paylaşılmış durumdan Kürtlerin çıkarı elbette yoktur. Kürtlerin çıkarı, elbette Birleşik, Bağımsız ve Demokratik bir Kürdistan'dadır. Türk, Arap ve Fars sömürgeciliğinin böyle bir oluşumu engellemek için her şeyi yapması, her önlemi alması da doğaldır. Bunlar sömürgeciliğin doğasındandır.

Dışişleri eski bakanlarından Vahit Halefoğlu, Kürtler için, "Türkiye'de bütün haklardan yararlanmaktadırlar" demektedir. Bu elbette korkunç bir yalandır. Türk siyaseti, Türk resmi ideolojisi böyle bir yalan üzerine bina edilmiştir. Türk resmi ideolojisi yalana dayalı bir ideolojidir. Türkiye'de Türklerle Kürtlerin, herkesin eşit olduğu kocaman bir yalandır. Yalan konusu üzerinde biraz sonra daha etraflı bir şekilde duracağız.

Bülent Ecevit Kürt devletinin Kürtler için çok kötü olacağını, hiç istenmemesi gerektiğini vurguluyor. Kürtlerin emperyalizme alet olacağını belirtiyor. Bu konu üzerinde de durmakta yarar vardır. Aslında her ulus kendi devletine sahip olmalıdır. Hiçbir ulusu başka bir ulus yönetmemelidir. Deniyor ki, "...Kürtler geri bir halktır, kendi kendisini yönetme becerisine sahip değildir. Şimdiye kadar zaten Kürtler hiçbir devlet kuramamışlardır. Hep başkaları tarafından yönetilmişlerdir" vs.

Kürtlerin kendilerini kötü yöneteceklerı anlayışı doğru değildir. Bu ırkçıların, sömürgecilerin ve emperyalistlerin anlayışıdır. Irkçılar, sömürgeciler ve emperyalistler sömürü ve yağma düzenlerine ancak bu şekilde meşruluk sağlayabilirler. Kürtlerin kendi kendilerini en kötü yönetimi, Türklerin, Arapların ve Farsların en iyi yönetiminden daha iyidir. Kaldı ki Kürtlere kendi kendilerini "kötü" yönetme hakkını da tanımak gerekir.

Söylenen başka bir şey de, kurulacak Kürt devletinin emperyalizme bağımlı olacağıdır. Kurulacak Kürt devletinin, ağaların, beylerin, kapitalistlerin devleti olacağıdır. Bu anlayış da doğru değildir. Kürt devleti elbette emekçilerin çabalarıyla kurulacaktır. Devlet yönetiminde emekçilerin ağırlığı elbette egemen olacaktır. Bütün bunlara rağmen, Türk solu, Türk basını, Türk üniversitesi vs. Kürtlerin de böyle bir devlete sahip olma hakkını kabul etmelidirler. Bu düşünceyi biraz daha geliştirmek gerekir kanısındayım. Türk solu, 70 yıla yakın bir zamandır mücadelesini şu temeller üzerinde yürütüyor; devlete karşı siyasal ve ideolojik propagandasını şu temeller üzerinde geliştiriyor: "Türkiye'de devlet, ağaların, beylerin devletidir. Sermayedarların, kapitalistlerin devletidir. Türk devleti emperyalizme bağımlı bir devlettir. Biz Türk devletinin emperyalizmle olan bağını koparacağız. Devlet yönetiminde emekçi sınıflar söz ve karar sahibi yapacağız" vs. Burada ifade etmeye çalıştığımız konu, Türk solunun bu çabalarının somut başarılar elde edip etmediğini tartışmak değildir. Kürtlerin de böyle bir devlete sahip olmalarından rahatsızlık duymamak gerektiğini belirtmeye çalışıyorum. Türk solu, kendi devletinin, hep ağalar, beyler, sermayedarlar, kapitalistler tarafından yönetildiğini söylüyor. Türk devletinin "kötü" yönetildiğini söylüyor. Emekçi sınıfların yönetimine ağırlıklarını koydukları zaman, devleti, daha iyi yöneteceklerini söylüyor. O zaman biz de şunu ifade etmeye çalışıyoruz: Kürtlerin de böyle bir devleti olmalıdır. Ağalara, beylere, sermayedarlara vs. dayanan bir devleti olmalıdır. Kürt solu da kendi ağalarına, beylerine, sermayedarlarına karşı, sınıf mücadelesi yürütmelidir. Türk solu Kürtlere bu hakkı tanımalıdır.

Yukarıda vurgulamaya çalıştığımız gibi bunlar elbette faraziyelerdir. Kurulacak Kürt devletinde emekçilerin ağırlığı vazgeçilmez olacaktır. Kürtler kendilerini Türklerden, Araplardan ve Farslardan daha iyi yöneteceklerdir. Böyle bir siyasal aşamanın, bir devletin, Kürtler için çok büyük bir kazanım olacağı açıktır. Fakat Türkler böyle bir kazanımı küçümsüyorlar. Sağcısıyla, solcusuyla böyle bir kazanıma dudak kıvırıyorlar. Kanımca bu küçümseme de ırkçı ve sömürgeci bir düşüncenin, tavır ve davranışın sonucudur.

Kürt ulusunun aşağılanması, düşürülmesi

Körfez krizi sırasında, Türk basını, Kürtlere kişilik vermemek, Kürtleri aşağılamak için özel bir çaba harcamıştır.

"ABD Kürtleri kullanacak mı?" (Milliyet, 17 Ağustos 1990, Mehmet Ali Birand)

"Amerika 'Bağımsız devlet' şantajı yapıyor." (Günaydın, 3 Eylül 1990)

Kürtler siyasal bir özne olarak, yani siyasal iradesi ve siyasal istekleri olan bir toplum olarak alınmamaktadır. Hep başkaları tarafından kullanılan, hep başkaları tarafından yönlendirilen bir "şey" olarak değerlendirilmektedir. Düşünelim ki, Kürtlerin Ortadoğu'daki nüfusları 30 milyonun üzerindedir. Fakat, Kürtler çok büyük nüfuslarına rağmen, çok geniş topraklara, yani çok geniş bir yüzölçümüne rağmen, en ufak bir siyasal statüye sahip değildir.

Şu ifadelere bakalım:

"... iki liderin görüşmesi sırasında, Türkiye ve Irak'taki Kürtler konusunun da gündeme gelmesi beklentiler arasında.

Bazı çevrelere göre, konuyu ABD tarafı gündeme getirecek ve Irak lideri Saddam Hüseyin'in devrilmesi konusunda ABD'nin, bilhassa CIA'nın bölgede Kürtleri kullanacağını Cumhurbaşkanı Özal'a bildirecek. Güvenilir kaynaklara göre Bush'un bu konuyu Özal'a açtığında şu mesajı vermesi bekleniyor:

'Biz Kürtler ile Saddam Hüseyin'i devirmek için sıkı bir işbirliğine gidebiliriz. Siz bunu lütfen, ABD Kürt sorununu hortlatıyor ve Türkiye'ye karşı Kürt kartını oynuyor gibi görmeyin. Biz onların sizin ülkenizdeki toprak taleplerini kabul etmiyoruz, sadece Saddam'ı devirmek için kullanacağız.'

Bu arada bazı çevreler Cumhurbaşkanı Özal'ın da konuya değineceğini ve başta CIA olmak üzere, ABD yönetiminin Kürtlerle Saddam'ı devirme konusunda 'içli-dışlı' olmasından duyulan kaygı ve endişeleri dile getireceğini belirtiyorlar.

Edinilen bilgiye göre, bu konuda Ankara'da Dışişleri Bakanlığı tarafından ABD Büyükelçiliğinin Irak'taki Kürt potansiyelini harekete geçirme yönündeki çalışmalarından duyulan rahatsızlık konusunda dikkati çekildi." (Milliyet, 22 Eylül 1990, "Özal Beyaz Saray'a yüklü bir gündem götürüyor, Ankara güvence istiyor" başlıklı haber)

Görüldüğü gibi Kürtler, kullanılacak bir şey olarak değerlendiriliyor. Çekiç gibi bir şey; kullanıldıktan sonra bir kenara atılıverecek bir şey. Ama her zaman gerekli olabilecek bir şey. ABD tarafının "kullanma" sözünü kullanıp kullanmadığını araştırmak elbette önemli. Fakat Türk basınının, Kürtler için sık sık bu tabiri kullandığı açık bir gerçek. Bu, Kürtler hakkında resmi ideolojinin düşüncesine, Türk Milli İstihbarat Teşkilatı'nın görüşüne uygun bir kavramdır. Zaten Türk basını "Dördüncü Kuvvet" falan değildir. Türk basını, Türk Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bir şubesi gibi çalışmaktadır. Türk basını Türk polisinin itibarsız bir yardımcısıdır; cop gibi, değnek gibi...

Milliyet gazetesi, bu tür haberleri, ırkçı ve sömürgeci uygulamalarıyla Kürtleri soykırıma uğratan, Kürtler için bir kasaptan başka bir şey olmayan Saddam Hüseyin'i "haksızlığa uğramış bir lider", "mağdur edilmiş bir halkın lideri", "emperyalizme karşı direnen bir önder" olarak göstermeye çalıştığı yayınları sırasında vermektedir. Bunun için eski başbakanlardan ve Türk ırkçılığının ve sömürgeciliğinin en has isimlerinden Bülent Ecevit'i "gazeteci" sıfatıyla Irak'a göndermiştir. Kürdistan'daki Türk ırkçılığının ve sömürgeciliğinin en has isimlerinden biri olan Bülent Ecevit, Kürt kasabı Saddam Hüseyin'i övüp durmaktadır. Bu gezinin, Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bilgisi ve teşvikiyle gerçekleştirilmiş bir gezi olduğu açıktır. Bu bakımdan Bülent Ecevit, Halepçe'de binlerce Kürt insanının soykırıma uğratılmasını görmezden gelmiştir. Binlerce köyün yakılıp yıkılmasını, yüzbinlerce Kürt insanının yersiz-yurtsuz bırakılmasını görmezden gelmiştir. Kürt insanlarının sürgün edilmelerini, sığınacak yer bulamayan insanları görmezden gelmiştir. Henüz günümüzde Şırnak taraflarında, Türk sömürge yönetimi tarafından yakılan ve yıkılan köyleri, içindeki eşyalarıyla birlikte yakılan köyleri, evleri, yersiz-yurtsuz, aşsız-ekmeksiz kalan Kürt halk kitlelerini hiç görmemektedir. Bu insanların feryatlarını hiç duymamaktadır. Kürt kasabı Saddam Hüseyin'i övmeye, onu, Türk kamuoyuna "güzel" bir insan olarak göstermeye çalışmaktadır.

Türkiye tam da bu sırada, Avrupa Konseyi'ne "Doğu"da insan haklarını askıya aldığını bildiren açıklamasını yapmıştır. Türkiye'nin Avrupa Konseyi'ne gönderdiği bu "gizli mektup" Avrupa Konseyi Sekreterliği tarafından açıklanmıştır. Türk basınında yer almamıştır. Zaten hiç olmayan insan hakları, artık Kürdistan'da bu "gizli mektup"tan sonra daha da olmayacaktır. Hiç olmayacaktır. Olmaması resmiyet kazanacaktır. (Bk. Güneş, 20-21 Eylül 1990)

Bu süreçlerin, Türk siyasetinin ikiyüzlü bir siyaset olmasıyla da ilişkisi vardır. Bunu, Cumhurbaşkanı Turgut Özal veya hükümetle, Bülent Ecevit arasında oluşan bir farklı düşünce, tavır ve davranış olarak değerlendirmemek gerekir. Bu tavır ve davranışlar arasında organik bir bağ vardır. Organik bir işbölümü vardır. Eğer Saddam Hüseyin kaybederse, cumhurbaşkanı ve hükümetin dosyası, eğer Saddam Hüseyin varlığını sürdürmeye devam ederse, o zaman da Bülent Ecevit'in dosyası ön plana çıkarılacaktır. Avrupa Konseyi İnsan Hakları Sözleşmesi'ni kabul etmek ama Kürdistan'da bu hak ve özgürlükleri askıya almak, ikiyüzlülüğün başka bir örneğidir.

Şunu da iyi değerlendirmek gerekir: Türk siyasetinin, Türk basınının Kürdistan'a dönük politikası hep tehdit üzerine kuruludur. Gerek Vahit Halefoğlu'nun, gerek Bülent Ecevit'in, gerekse gazetecilerin konuşmalarında ve yazılarında hep bu unsura ağırlık verilmektedir. Örneğin, "Kürt devletinin kurulmasına İran, Irak, Türkiye kati surette izin vermez" denilmektedir. Fakat, "Kürdistan'ın bir kısmını yönetmekte, öteki devletlerle işbirliği yapmakta haklıyız" denememektedir. Her ne kadar, bugün dünyada, uluslararası ilişkilerde geçerli olan prensip hala insan hakları, adalet gibi evrensel ilkeler değil, kuvvet ve güç prensibiyse de bu saptamanın yapılması da önemlidir. Bu hususların da gözden uzak tutulmaması gerekir.

20 Ağustos 1990 tarihli Hürriyet gazetesinde Ertuğrul Özkök'ün; 17 Ağustos 1990 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Cüneyt Arcayürek'in; 23 Ağustos 1990 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Uğur Mumcu'nun ve 3 Eylül 1990 tarihli Güneş gazetesinde Uluç Gürkan'ın yazılarını yine bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Bütün bu aşağılamalara rağmen Kürt kimliği elbette gelişmektedir. Hatta Kürt kimliğinin tartışılmasında, araştırılmasında, irdelenmesinde bu tür aşağılamaların ve horlamaların payı büyüktür.

Musul ve Kerkük sorunu

Bütün sömürge yönetimleri gibi Türk sömürge yönetimi de son derece fırsatçıdır. Irak'ta herhangi bir nedenle otorite boşluğu doğduğu zaman, Musul ve Kerkük üzerinde hak iddia etmeyi, buraları işgal etmeyi düşünmektedir. Kuveyt'in işgali ve ilhakıyla birlikte, bunca kıyametin koptuğu bir anda bile, Musul'un, Kerkük'ün işgali düşünülebilmektedir. Bu elbette, Güney Kürdistan'da Kürtlerin muhtemel bir kazanımına karşı düşünülen bir operasyon olarak gündeme gelmektedir.

Türkiye'nin bu konularda uygulamaya koyacağı temel niyeti ise, şu olabilir: Irak'la şu veya bu doğrultuda, şu veya bu oranda işbirliğine girişip, Kürt sorunuyla ilgili olarak birbirlerinin işlerini kolaylaştırmak... Türkiye ile Irak, "birbirimizle savaşıyoruz" görüntüsü altında, hem kendi Kürtlerini, hem de karşı taraftaki Kürtleri vurabilirler.

Kürdistan'daki devlet terörünün niteliği

Türkiye'de devletin Kürdistan'la ilgili tek politikası vardır. O da devlet terörüdür. Kürtlerin inkarına ve yok sayılmasına dayanan politika devlet terörü aracılığıyla yürütülür. Bunu bir örnekle anlatmakta yarar vardır. Türk Başbakanı Yıldırım Akbulut, Kürtlerin ulusal varlığını ısrarla inkar ediyor. "Kürt yok, Türk var" diyor. Başbakan Yıldırım Akbulut, SHP'nin Kürtlerle ilgili olarak hazırladığı rapor üzerine şunları söylüyor:

"... SHP bir rapor hazırlıyor. Buradan ilan ediyorum. Türkiye'de Kürt yok, Türk vardır. Kimi kastediyorlar bilmem. Bu topraklar üzerinde yaşayanların hepsi Türktür. Türk olmak mecburiyetindedir. Biz bunun mücadelesini veriyoruz. Biz bunları görmezlikten gelemeyiz. Yoksa millet olma vasfını yitiririz. Politika, bakın insanları ne hale getiriyor. Gözünü nasıl kapatıyor. Bir sandalye, birey uğruna neler yapılıyor? Bunlara geçit vermeyeceğiz. Biz bir yüce milletiz. Bu yüceliğimize kimse gölge düşüremez. Bu bir savaşsa, biz de bu savaşta varız." (Milliyet, 31 Temmuz 1990)

Görüldüğü gibi Türk Başbakanı Yıldırım Akbulut, Türkiye'de yaşayan herkesin Türk olduğunu, Türk olmaya mecbur olduğunu söylüyor. Türk olmadıklarını söyleyenlere karşı mücadele edeceklerini, "yüce millet"in bunlara izin vermeyeceğini söylüyor. "Kürdüm" diyenlerin, Türk milletinin yüceliğine halel getirdiklerini ifade ediyor. Bu da bir terördür. Devlet terörünü göstermenin başka bir yoludur. Çünkü, Kürt olduklarını söyleyenlerle yoğun ve kapsamlı bir şekilde mücadele edileceği Türk Başbakanı Yıldırım Akbulut tarafından ısrarla ifade edilmektedir.

Fakat Türk Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın bu konudaki düşünceleri, Başbakan Yıldırım Akbulut'un düşüncelerinden farklıdır. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ABD Gannet News Service'e verdiği demeçler bu bakımdan önemlidir. Türk Cumhurbaşkanı Turgut Özal'a sorulan soru ve bu soruya verilen cevap şöyledir:

"Soru: ABD, Kürt konusunda bir yandan Irak'ı destabilize etmek için bir alternatif olarak aklının bir köşesinde tutuyor. Diğer yandan, Türkiye'nin bundan zarar görebileceği gerçeği var. Siz durumu nasıl görüyorsunuz?

Cevap: Bu önemli bir konu. Türkiye diğer ülkelerden daha çok Kürt nüfusa sahip. Osmanlılar döneminde bu insanlar barış içinde yaşadılar. Ama Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Kürtler de birkaç ülke arasında bölündü. O yüzden kritik bir konu. Türkiye bölgedeki tek demokrasi. Kürtlerin Türklerden hiçbir farkı yok. Evlenmeler çok yaygındır. Valiler, yargıçlar, generaller arasında Kürtler vardır. Hatta başbakanlarda bile vardır. Türkiye'nin bu konuda bir problemi yok. Ama Irak'ta başka gelişmeler olursa, bu gelişmelerin Türkiye ve diğer komşular üzerinde kalıcı kötü bir etkisi olur. Biz bunu kabul edemeyiz." (Cumhuriyet, 10 Eylül 1990)

Kürtlerin Türklerle eşitliğinin temel koşulu

Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın Kürtlerle ilgili düşünceleri, Başbakan Yıldırım Akbulut'unkinden önemli bir farklılık göstermektedir. Bir kere, Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Kürtlerin varlığını inkar etmiyor. Kürtleri Kürt olarak kabulleniyor. İkinci olarak, Kürtlerin bölündüğünü de ifade ediyor. Bunlara rağmen konuşmanın geriye kalan kısımları elbette, gerçeği aksettirmiyor. Kürtlerin Türklerden hiçbir farkı olmadığı elbette doğru değil. Kürtler ancak, Kürt kimliklerini inkar ediyorlarsa Türklerle eşit oluyorlar. Kendi kimliğini, ulusal kimliğini inkar eden, Türkleşen, Kürt-

lüğünü reddeden, Kürt olduklarını söyleyenlere zulüm yapmayı kabul eden bir kişi elbette bir şey olabilir. Vali, yargıç, general, başbakan... her şey. Fakat, Kürt olarak, Kürt kalarak, Kürtlerin haklarını ve özgürlüklerini savunarak hiçbir şey olamaz. Değil, vali, yargıç, general, kapıcı bile olamaz. "Kürdüm" diyen bir kişi öğrenciyse okuldan atılır, öğretmense görevden uzaklaştırılır, tüccarsa kredisi kesilir, çiftçiyse tohumluk verilmez, askerse ordudan atılır, rütbeleri sökülür vs. Türkiye'de Kürdüm diyenlerin olabileceği tek şey vardır: Mahkum olmak, sanık olmak... Böylesine özbenliğin inkarı koşuluna dayalı bir eşitlik, elbette eşitlik değildir. Bu koşullarda eşitlik prensibi onarılamaz bir yara almıştır. Bu süreci de gözlerden uzak tutmak mümkün değildir. Zaten Türk yöneticileri de, böyle bir açıklamadan sonra ikinci bir soru sorduğunuzda, hiçbir şey söylemiyorlar. Kem-küm ediyorlar. Aslında söylediklerine kendileri de inanmıyorlar.

İhsan Sabri Çağlayangil, "Doğu Sorunu" başlıklı bir yazısında "söylediklerine kendileri de inanmıyorlar" konusunda şunları söylüyor:

"... Adalet Partisi zamanında ana dili Kürtçe olan bir milletvekiline:

'Önünüzde hiçbir engel yok. İstediğiniz zaman general, yargıtay üyesi veya milletvekili olmayı deneyebilirsiniz. Şikayetiniz ne' diye sormuştum.

'Doğu'da milyonlarca insan Türkçe bilmeden yaşıyor. Bunların anadilleriyle şarkı söylemesi bile hoş karşılanmıyor. Buna mukabil sayıları azalan Ermeniler için bile Jamanak adıyla gazete çıkarılmasına izin veriliyor. Milyonlarca Kürtçe konuşan için esirgenen müsaadenin Ermenilere verilmesi garip değil mi? Bunu nasıl izah edersiniz' dedi.

Kendisine, Müslüman azınlıkların azınlık haklarından yararlanamayacağı, Türkçe öğrenmenin mecburi olduğu gibi kendimin bile söylerken inanmadığım bir şeyler mırıldandım." (Güneş, 12 Aralık 1989)

Burada, "anadili Kürtçe olan milletvekili"nin düşüncelerine, tavır ve davranışlarına katılmak kuşkusuz mümkün değildir. Zira Kürtçe konuşmak için hiçbir makamdan izin istenmemelidir. Kürtçe konuşmak son derece doğaldır. Kürtçe doğal olarak konuşulur. Yasaklanırsa yine konuşulur. Kürtçe konuşanlar tehdit edilirse yine konuşulur. Zira, bu yasaklamaların, tehditlerin hiçbiri meşru değildir. Öte yandan Kürtçe doğru dürüst savunulmalıdır. "Türkçe bilmiyor, o bakımdan Kürtçe konuşmasına izin verilmelidir" demek, Kürtçeyi savunmak değildir. Kürtçe konuşmak temel bir hak olduğu için, doğal bir insan hakkı olduğu için savunulmalıdır. Bütün bunların yanında, "anadili Kürtçe olan milletvekili"nin Ermenice tedrisat yapılması ve gazete çıkarılmasına ilişkin düşüncelerine katılmak da olası değildir.

Türk devlet ve hükümet yetkilileri; Türk basını, Türk üniversitesi, Türk yargı organları vs. Bulgaristan'daki Türklerin Türk toplumu olma haklarını nasıl savunuyorlardı? Bunu hiçbir zaman unutmamak gerekir. Hiç kuşkusuz, "Bulgarca bilmiyorlar, onun için ana dilleri Türkçeyle konuşmalarına ve yazmalarına izin verilmelidir" denmiyordu. Türkçe anadili olduğu için, Türk toplumu olma özelliklerini savunmak, geliştirmek doğal olduğu için, bunlar insan haklarının temeli olduğu için savunuluyordu. Türk yönetimi, Türk basını, Türk üniversitesi vs. bu konuda çarpıcı bir çifte standart kullanmaktadır. Türk yargı organları da öyle. Kürtlerin ulusal ve demokratik haklarını yok sayabilmek, görmezden gelebilmek için her çabayı göstermektedirler. Bu bakımdan Türk basını "Dördüncü Kuvvet" falan değildir. Türk basını, Türk polisinin itibarsız bir yardımcısıdır. Copun, sopanın, değneğin Türk polisine yardımı neyse Türk basının Türk polisine yardımını da o çerçevede ve o seviyede değerlendirmek gerekir. Türk basını, Türk üniversitesi, Kürdistan sorunu konusunda, Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bir şubesi gibi çalışmaktadır. Türk basınının işlevi, basının genel olarak demokrasilerde gördüğü işlev gibi değildir. Türk basınının, Türk üniversitesinin, Kürdistan sorunuyla ilgili olarak gördüğü işlev iyi irdelenmelidir. Çifte standartlı düşünce, çifte standartlı tavır ve davranış, zengin olgulara dayanılarak ortaya konulmalıdır.

Besbelli ki, eşitlik ilkesi hiçbir koşula bağlanamaz. Eşitlik ilkesinin hayata geçirilmesinin şu veya bu koşula bağlanması durumunda o ilke zedelenir. Esas ruhunu, niteliğini kaybeder. Türk yöneticilerinin, Türk basınının, Türk üniversitesinin, Türk yargı organlarının vs. herkes yargıç olabilir, herkes vali olabilir, herkes milletvekili, general olabilir gibi düşünceler ileri sürmeleri eşitlik ilkesini anlatmıyor. Bu konulardaki çifte standardı gösteriyor. Yalana dayalı resmi ideolojinin bu kurumlardaki etkisini gösteriyor. Bu söylenenlerin eşitlik olmadığını onlar da biliyorlar. Söylediklerine kendileri de inanmıyorlar. Zira bir kişinin veya bir toplumun kendini inkar ederek, başkalarına benzeyerek onlarla eşit olmaya çalışması "eşitlik" olamaz. Herkes kendi ulusal kimliğiyle öteki uluslarla, o uluslara mensup insanlarla eşit olmalıdır. Türkler, Bulgaristan'daki Türklerle Bulgarların eşitliğini bu çerçevede savunuyorlar. "Türkler kendi kimliklerini inkar etsinler, Bulgar adları alsınlar, o zaman Bulgarlarla her alanda eşit olacaklardır" anlayışının, ırkçı, sömürgeci ve emperyalist bir anlayış olduğunu vurguluyorlar. Doğru olan da budur. Zaten Türk yönetimi, Türk basını, Türk üniversitesi, Türk yargı kurumları vs. Bulgaristan'daki Türklerin haklarını savunurken evrensel değerlere sahip çıkıyorlar. Kürtlerin ulusal ve demokratik haklarına karşı çıkarlarken ise, ırkçı, sömürgeci emperyalist ve faşist oluyorlar.

Kürdistan'a Türk kültür emperyalizmini taşımanın yeni bir yolu: GAP şölenleri

Kürdistan'da devlet terörü büyük bir hızla devam ediyor. Köyler yakılıyor, yıkılıyor. Evler içindeki eşyalarla birlikte yakılıyor, yıkılıyor. Köyler boşaltılıyor. İnsan mecburi göçe zorlanıyor. Ekinler yakılıyor. Kürt halk yığınları açlığa terkediliyor. Hele hele Körfez bunalımı gündeme geldiğinden beri, Kürdistan'daki Türk sömürge yönetimi bütün sömürgeci politikaları uygulamaya koymaya çalışıyor. Dünyanın ve Türkiye'nin demokratik kamuoyunun gözleri Körfez'e çevrilmişken, sömürgeci uygulamaları, zulümleri, işkenceleri kat kat artırarak sürdürüyor.

Setê köyünde, Gerê köyünde meydana gelen soykırımlardan sonra, yoğun bir şekilde PKK'yi suçlayan Türk basını, Türk yazarları, Türk devletinin Kürdistan'daki sömürgeci uygulamalarını görmezden, duymazdan geliyor. Kendi devletinin, Kürtlere karşı uyguladığı soykırım karşısında bile PKK'yi suçlayan bu yazarlar, bu basın, bu profesörler, Kürdistan'dan yükselen alevleri, evleri, eşyalarıyla yakılan ve yıkılan insanların çığlıklarını, çocukların, kadınların feryatlarını duymak istemiyor. Irkçı, sömürgeci, faşist ve Kürt kasabı Saddam Hüseyin'e övgüler düzmekle meşgul.

Kürdistan'daki Türk sömürge yönetimi, bu kitlesel zulümleri sürdürürken, "GAP Şölenleri" diye emperyalist bir kültür uygulamasını da gündeme getiriyor. İki yıldır Eylül aylarında uygulanan bir program. TRT ve Kültür Bakanlığı'nın ortaklaşa çabalarıyla gerçekleştiriliyor. Bu programla Kürt şehirlerinde Kürtlere Türk müziği konserleri veriliyor. Kürdistan'a Türk kültür emperyalizmi taşınıyor. Kürdistan'ın kırsal bölgelerinde yoğun bir zulüm sürdürülüyor. Köyler yakılıyor, köyler boşaltılıyor, Kürt insanları köylerini terketmeye zorlanıyor. Ama Türk sömürgeciliği Kürt şehirlerinde kültür emperyalizmi uygulayarak insancıl(!) yüzünü göstermeye çalışıyor.

Kırsal Kürdistan'da çocukların gözleri önünde babalara işkence yapılırken, erkeklerin gözleri önünde kadınlara işkence yapılırken, Kürt şehirlerinde, "İbrahim Hakkı Efendi'de İnsan Sevgisi", "Yunus Emre'de İnsanlık" gibi konferanslar veriliyor. Türk kahramanlığını, Türk yiğitliğini anlatan tiyatrolar yapılıyor. Bir tarafta işkencenin, zulmün en katmerlisi, bir tarafta da kahramanlık(!) Ne derin bir çelişki... Sömürgecilik besbelli ki ikiyüzlü bir politika ve uygulamadır. Fakat Kürdistan'daki Türk sömürgeciliği kadar ikiyüzlü ve riyakar olanına dünyada kolay kolay rastlanamaz. Türk sömürgeciliğinin ikiyüzlü politikasını ve uygulamalarını, her yerde ve her zaman izlemek mümkündür. Kürdistan'da çocuklara, çocukların analarına, babalarına, kardeşlerine büyük bir zulüm yapılırken, Cumhurbaşkanı Turgut Özal, New York'ta, Birleşmiş Milletler'de, "Çocuk Hakları Konseyi" toplantısına katılıyor; Türklerin çocukları ne kadar çok sevdiklerini, çocuklara ne kadar çok değer verdiklerini anlatıyor.

Türk basını, Kürdistan'a Türk kültür emperyalizmini taşıma sırasında tam anlamıyla devletin yanında ve devletin denetimindedir. Yakılan köyler, sürgün edilen insanlar, boşaltılan köyler, zulüm gören Kürtler konusunda hiçbir şey yazmayan sömürge uygulamalarını halktan ısrarla gizleyen Türk basını "GAP Kültür ve Sanat Şölenleri"ni her gün duyuruyor. Radyonun, televizyonun haber bültenlerinde günlük program etraflı bir şekilde anlatılıyor, kamuoyuna duyuruluyor.

Sonuç:

Kürdistan eski Kürdistan değildir, Körfez bölgesindeki her türlü hareketlilik Kürdistan sorununu daha ileri bir siyasal aşamaya götürecektir.

Son 10-12 yıl içerisinde Kürdistan'da siyasal ve toplumsal ilişkiler büyük bir hızla değişmektedir. Kuzey Kürdistan'daki gerilla hareketi, PKK, gerek Kuzey Kürdistan'da, gerek Kürdistan'ın öteki parçalarında büyük bir etki yaratmıştır. Kürt toplumunun yapısı hızla değişmektedir. Kürtler, Kürt kimliği ve Kürdistan kimliği konusunda her çevrede, aile, köy, kasaba, şehir ortamlarında yaygın bir soruşturma sürdürüyor. Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması konusunda incelemeler, araştırmalar sürüyor. Kuzey'deki, Doğu'daki, Güney'deki Kürtler artık, birbirlerinden haberdar. Birbirlerinden haberdar olmak için büyük bir çaba içindeler. Bu konuda, Kürdistan'ı devletlerarası sömürge sistemi içinde tutmaya çalışan devletlerin ördüğü çelik duvarları aşmanın, barikatları kaldırmanın yolunu, yordamını arıyorlar, buluyorlar. Kürt halk kitlelerinde, Kürt aydınlarında, toplum bilinci ve tarih bilinci gittikçe gelişiyor. Kürdistan, artık eski Kürdistan değil.

Kürdistan'da kadın, gerilla hareketinde aktif olarak yer alıyor. Kadının gerilla hareketinde aktif olarak

"Kuzey Kürdistan'daki gerilla hareketi, PKK, gerek Kuzey Kürdistan'da, gerek Kürdistan'ın öteki parçalarında büyük bir etki yaratmıştır. Kürt toplumunun yapısı hızla değişmektedir. Kürtler, Kürt kimliği ve Kürdistan kimliği konusunda her çevrede, aile, köy, kasaba, şehir ortamlarında yaygın bir soruşturma sürdürüyor. Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması konusunda incelemeler, araştırmalar sürüyor. Kuzey'deki, Doğu'daki, Güney'deki Kürtler artık, birbirlerinden haberdar. Birbirlerinden haberdar olmak için büyük bir çaba içindeler... Kürt halk kitlelerinde, Kürt aydınlarında, toplum bilinci ve tarih bilinci gittikçe gelişiyor..."

yer alması, üzerinde durulması ve incelenmesi gereken çok önemli bir konudur. Kadının gerilla hareketinde aktif olarak görev alması Kürt toplumunun geleneksel yapısını hızla değiştirmektedir. Baba otoritesine dayanan ataerkil Kürt ailesi parçalanmaktadır. Özgür bireyler ortaya çıkmaktadır. Kadının gerillaya katılması, gerillada aktif görevler alması, aile içindeki bütün ilişkileri değiştirmektedir. Baba-oğul, ana-oğul, baba-kız, karı-koca, erkek kardeş-kız kardeş vs. ilişkileri bu süreç köklü bir değişime uğratmaktadır. Bu bakımdan gerilla hareketinin Kürt toplumunu modernleştirici bir etkisi de vardır.

Bütün bunlardan dolayı, Kürt toplumu gibi geleneksel bir toplumda, kadının gerillaya katılması kararının alınması, PKK'nin almış olduğu en zor kararlardan biri olsa gerekir. Bu konuyu ayrıca incelemek gerekir.

Kadının gerillaya katılması, Kürt toplumunda, sadakat odağı konusunda da önemli değişiklikler yapmıştır. Aileye bağlılık, aşirete bağlılık, ailenin namusu gibi kavramlar hızla çözülmektedir. Bunlardan çok daha önemli olan değerlerin var olduğu ortaya çıkmaktadır. Kürt ulusuna bağlılık, Kürt vatanına bağlılık, Kürt ulusu için, Kürt vatanı için ölmek çok daha önemli değerler olarak belirmektedir. Bu konuda yoğun bir bilinç oluşmaktadır. Ulus, vatan, emperyalist ve sömürgeci tahakküm altında kaldığı sürece, ailelerin namusunun sözkonusu olamayacağı, bunun her zaman beş paralık edileceği bilinci gelişmektedir.

Kürtler, yitirdikleri belleklerini yeniden kazanmaktadırlar. Kürtler artık, kendi tarihlerini yaşayan bir toplum haline gelmektedirler.

Kürdistan'ı ortaklaşa bir şekilde denetim altında tutan, Kürdistan'ı devletlerarası sömürge sistemi altında tutan devletler de kuşkusuz boş durmuyorlar. Onlar da Kürtlere karşı yeni yeni teknolojilerle donanıyorlar. Kürtlere karşı düşman olan resmi ideolojilerini geliştirmeye ve yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Kürdistan'daki toplumsal ve siyasal değişmeleri, askeri gelişmeleri boğmaya, etkisiz kılmaya çalışıyorlar.

Bütün bunlara rağmen, Körfez bölgesindeki her türlü hareketlilik, Kürdistan hareketini siyasal bakımdan daha da ilerletecektir. Kürdistan'daki devletlerarası sömürge sistemi çatlamaya başlamıştır.

Biz ölümden değil...

Baştarafı 10. sayfada

sızlık ve özgürlüğü uğrunda ölüme gitmede anın bize dayattığı tarihsel sorumlulukla hareket edeceğiz! Biz PKK savaş esirleri, koşullar ne olursa olsun, faşist Türk sömürgeciliğinin bu iğrenç emellerini, insanlıkdışı politikalarını yaşamımız pahasına kursaklarında bırakacağız! Darağaçlarına yürürken, hiçbir ikircikliğe, karamsarlığa düşmeden halkımızın, Mazlumların, Mahsumların, Karasungurların, Hayrilerin, Kemallerin, yüce direniş ruhu ve engin Parti bilinciyle hareket edeceğiz! Onların şaşmaz takipçileri olacağız!

Ve size söz veriyoruz ki;

Darağaçlarına giderken sömürgeciler ve cellatları, bizim kararlı tutumumuz ve militanca haykırışımız karşısında şaşkına uğrayacak! İdam sehpaları bizim değil kendilerinin ölümü olacaktır!

Ve biz idam sehpalarına yürürken; Haklı bir davanın onurlu savaşçıları olduğumuz için, başımız dik, gönlümüz rahat olacaktır! Böyle bir davanın ölümsüzler kervanına katılacağımızdan gurur ve mutluluk duyacağız! Düşmana karşı her yerde ve her koşul altında bilimsel sosyalizmden, PKK'nin militan çizgisi ve kişiliğinden ayrılmayacağız! Ve düşmana asla taviz vermeyeceğiz! Ve bizler düşmana karşı dava adamı, ilke sahibi, çizgi devrimciliğine ne yakışırsa onu sergileyeceğiz! Bu ilkelere sonuna kadar bağlı kalacağız! Ve düşman karşısında "Yaşasın PKK", "Yaşasın Başkan APO", "Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz", "Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi" diye haykıracağız."

Biz, ölüm sehpalarına gözümüz arkada kalmadan yürüyeceğiz;

Çünkü, biliyoruz ki, halkımızın davası emin ellerdedir. Ve ülkemizde yeni bir tarih yaratılıyor. Yeni kahramanlıklar, yeni destanlar yaratılıyor. Biliyoruz hiçbir şey kendiliğinden yaratılmıyor. Her şey kan, can bedeli düşmandan koparılarak alınıyor. Zafer kolay elde edilmiyor. Her şeyin bir bedeli vardır. Hele Kürdistan gibi bir ülkede bağımsızlık ve özgürlük gibi soylu bir davanın bedeli daha çok ağırdır. Ama bedeli ne denli ağır olursa olsun hiçbir şey halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğü kadar değerli değildir. Ve biz bu değerin bedelini ödemeye giderken sizlere "ELVEDA" demiyoruz. Sizlerle, şehitlerimizle, ülkemiz, halkımız ve dünya insanlığıyla daha sıcak kucaklaşacağımız için "MERHABA" diyoruz.

-Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
-Yaşasın Başkan APO!
-Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
-Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!
-Yolumuz Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin yoludur!

Fuat Kav, Mehmet Doymaz, Mehmet Tören, Yılmaz Yıldırım, Recep Nurcengiz, M. Ali Yılmaz, Mustafa Sarıkaya, Şükrü Göktaş, Kenan Şen, Şamil Batmaz, Mehmet Doymaz (Hasanoğlu), Kemal Aktaş, Ali Poyraz, Mümin Ağcakaya, Alaattin Aktaş, Mehmet Ayçiçek

Aydın E Tipi Cezaevi

II. Ulusal Konferans eleştirileri...

Baştarafı 16. sayfada

daştır. Arkadaşta sorumluluk bilinciyle işin içine girmeme olayı yaşandı. O dönemde arkadaşın o durumuna fazla anlam veremiyordum. Fakat, kendisi yaklaşımında bazı şeylerin bilincindeydi. O bilincinde olduğu şeylerin çerçevesinde harekete geçmiş olsaydı, arkadaş yapısının çoğu kendisiyle birlikte doğruya ulaşabilirdi. Pratik içerisinde önemli bir zayıflık olayı da var. Orada da yine şu durumdan hareket etmiş olabilir: Ortam hassastı. Kendisinin böyle bir girişimde bulunması yapı içerisinde çeşitli bölünmeleri gündeme getirebilirdi. Böyle bir kaygı olayından hareket etmiş olabilir. Fakat doğru olan bir yaklaşım değildi. Burada benim arkadaş hakkında belirteceğim bunlardır. Eğer rolüne sahip çıksaydı yapının şekillendirilmesinde önemli roller oynayabilecek bir arkadaştı. Fedakarlık olgusunda, örgüt kaygılarıyla hareket etme olayında kadro yapısına şekil verecek bir arkadaştır. Fakat, belli bir bireysellik olayı var kendisinde. Bir de başkalarından bekleme olayı var.

S.: Arkadaşın en belirgin özelliği, Parti geçmişi epey ileri olan biri olmasıdır. Bundan dolayı kendisinden bazı beklentiler vardır. Kendisini bunlara cevap verebilecek bir konumda görmemesi veya böyle bir pratiği sergileyememesinin yarattığı bir kırgınlık var arkadaşta. Veya böyle bir şeyin kompleksi içinde olması var. Kişilik özellikleri anlamında epey saygı duyulacak özellikleri var. Fakat kendisini pratiğe aşırı derecede vermesine rağmen, kendisinden beklenen esas doğrultuya girmemesi; rolünü oynamaması sözkonusudur.

A.: Arkadaş Parti içinde başlangıçtan bugüne kadar en fazla önderlik çizgisine cevap vermesi gereken arkadaşların başında geliyor. Buna rağmen bugüne kadar bu tarzda yetkin bir cevap vermemesi ve adeta bu cevap vermeme olayını "nasıl olsa cevap veren yok" tarzında bir nevi Partiye karşı kullanması gözlemlenen bir durumdur. Taktik önderlik hattında kendi dışında da bir cevap verme olmayınca, bu adeta kendisinin rahat bir konum sürdürmesine neden olmuştur.

Parti Önderliği: Evet, rahat etme. Şimdi de bunun telaşını yaşıyor.

B.: Tüm yapının bu arkadaştan beklentileri var. Beklentilere cevap vermek yerine...

Parti Önderliği: Bu Türk halkının geleneksel önderlik anlayışıdır. Sizde biraz ortaya çıkan durum bu oluyor. Bu konuda başka gözlemleri olan? Sanırım hapishanedeki arkadaşların da beklentileri vardı.

A.: M. Hayri DURMUŞ arkadaşın C. arkadaş hakkındaki düşüncesi, "oldukça samimi olmakla birlikte, kendisini olaya vermedi, katmadı" biçimindeydi.

Parti Önderliği: Katmadı.

A.: Katmadı ve sürekli işi çevresinden bekledi. Önderlik olayına basit bir takipçi, yani basit bir pratiğe mahkum düzeyinde yaklaştı.

Parti Önderliği: Basit bir pratikçi konumuyla kendisini sınırlandırdı.

A.: Evet, bunu ısrarla sürdürdü ve bu konuda eleştiri kabul etmedi, eleştirileri dikkate almadı.

Parti Önderliği: (M. Hayri yoldaş) daha 80'lerde bunu söylüyordu değil mi?

A.: 82'nin Ocak ayında bunu söylemişti. Eleştirileri dikkate almadığı, diğer arkadaşların da düşüncesiydi. Mazlum arkadaşın koğuşunda...

Parti Önderliği: Buydu diyorsun?

A.: Bu anlamda aynıdır. Kemal PİR arkadaşın beklentileri olmakla birlikte, yeterince cevap alamadığından dolayı kırgınlığı da vardı.

Parti Önderliği: Öfkesi vardı değil mi? Kemal'in yaklaşımı daha isabetli. Öfkesi ve kırgınlığı somut diyorsun?

A.: Somuttu.

Parti Önderliği: Bunu kesinlikle yansıtacağız. Kemal en çok kendisiyle hareket eden, aynı okulda birlikte PKK adına bizim ideolojik gelişmelerimize katılan kişi durumundaydı ve kendisini iyi tanırdı. Onun Elazığ şehir kültürü ortamında oluşumu oldukça ciddi çarpıklıklar taşımasına yol açtı. Orada biraz şekillendi, daha sonra kemalist okullarda şekillendi. Başlangıçta o kadar kötü gözükmez ama oldukça hafiftir. Bizim mücadelemizde bu kültür ortamının en yıkıcı etkilerini Şahin kişiliği gösterdi. Bunun örneği birçok tip var. Ortaya çıkan birçok provokatif tip var; Semir'dir, Dilaver'dir, avukattır, A. Dursun'dur. Say sayabildiğin kadar. Başka da Elazığ Cezaevi'nde dökülmeler vardır. Bu kültür, kadın şekillenmesinde de çok etkilidir. Alana özgü bir şekillenmedir. Bu arkadaş bazı köylü özellikleri taşımakla birlikte bu ortamın da etkisini biraz taşıyor. Kemalist yetişme tarzının verdiği bir hafiflik de var. Kemal PİR'in öfkesinin anlamı ne olabilir? Doğru aslında, o kadar tecrübe, o kadar kavrayış ve ardından önderlik olayına kendini vermeme! Bütün beklentiler böyle olmasına rağmen verememe ve şimdi de telaşla bunun kompleksli konumu içinde olma. Rahatlıkla yetkisini verip "al sen yap" diyebiliyor. Ucuz bir devrimciliğe yönelmeyi rahatlıkla yapabiliyor, bunu göze alıyor. Korkunç bir hamallıkla bunu telafi etmeye çalışıyor. Olgun, yönetebilen, öngörebilen, emredebilen biri olmak değil, yetkisini bir anda, bir çırpıda devretmek önderlik rolüne sahip çıkmamaktan başka ne anlama gelir? Halbuki rahatlıkla onun bağnaz bir savunucusu olma ve bunu tabii ki en başta örgütlenmede kullanma konumu içerisinde olabilirdi. Bütün işleri kendisi yapma! Anlayış bu. Evet, hatırlıyorum ülke pratiğindeyken bazıları şöyle yazmıştı; "şu odunları da ben götürsem olmaz mı" diyecek kadar basit pratik işlere dalıyormuş. Halbuki önünde çok ciddi bir eğitsel-yönetsel görev vardı. Onun yerine odun taşıyor. Bunun için görevini iki yıl bir tarafa yatırabiliyor. Alçakgönüllü ya! Hep pratiğe alışmış ya! Bunu normal görüyor. Dehşetli bir şey aslında. Bir dostla üç saat, hatta on gün konuşur; bugün de biraz böyle. Bir dost ailede rahatlıkla on gününü harcayabilir ama, yüzlerce militanın canalıcı günlük örgütsel yönetimine kendini veremez. Örgütsel yönetime kendini verememenin vahim sonuçlarını görüyorsunuz. Çok tuhaf! Yüzlerce Parti çalışanı kendilerini günlük olarak doğru yönlendirmeni bekliyor. Dostlarla konuşulabilir, sıradan halkla ilişkide olunabilir ama çok canalıcı bir görev dururken senin kalkıp da günleri böyle harcaman, önderlik olayının suistimal edilmesidir. İşte kendini önderliğe verememesi, Hayri'lerin eleştirisinde dile getirilen olay, biraz böyle sürdürülüyor. Aslında çok tuhaf. Yani en çok fedakar diyebileceğimiz, tamamen kendini Parti malı biçiminde tutan bir tip. Mesela ben bile o kadar değilim. Ben PKK ile uğraşırken bütün gücümü veririm ama, bir politik ustalık biçiminde veririm. Kendimi bir hamal kılmam. Bir sanatkar gibi vermeyi her an bir tutum olarak yansıtırım. Bu kadar PKK'linin bir hamalı haline kendini getirip ama onların o kadar canalıcı yönetimsel sorunlarından uzak durmak gerçekten tuhaf. Aslında bu biraz Kürdistan'daki genel kölelikte ve çeşitli sahaların kültürel şekillenmesinde ifadesini bulur. Kendini zamanında örgütsel önderlik rollerine hazırlayamama, buna kendini layık görememe, fakat ucuz bir pratik, günü kurtaran bir pratik oldu mu çalışabildiği kadar çalışma. Önderlik gerçeklerimizle fazla uyuşmayan bir stil oluyor bu. Alçakgönüllülük, çok pratikçilik, özünde acil ihtiyacı, canalıcı sorunu çözmeye harcanmadı mı yarardan çok zarar getiriyor.

İlişkiyi ele alışta, ilişkilerin sıralamasını yapmakta çok kötü bir planlamacı oluyor. Aslında bu konuda kendini iddialı tutsa ve kendini bir yoğunlaştırsa başarabilir. Ama o, bir dost ilişkisine rahatlıkla bir saatini verebilirken birçok militana, çok acil ilişkilere de beş dakikasını vermeyebilir. Bu konuda son derece bir keyfilik var. Halbuki örgütsel yönetimin canalıcı yanı, önem derecesine göre en çok ilişki kaldırabilecek, ilişkiyi yönlendirebilecek olanı esas almaktır. Hiç etkili olamayacak bir dostu sen ne yapacaksın? Dost örgütlenmede hiç etkili değildir. Yüzlercesiyle ömrünü bile harcasan, devrimin gelişmesinde fazla bir fonksiyon icra etmez. İşte bunu normal görebilecek kadar tehlikeli bir konumda yaşayabiliyor. Sıradan bir pratikçiliği, canalıcı bir örgütsel yönetime rahatlıkla tercih edebilecek bir tehlikeyi de yaşıyor. Bu en kötüsüdür. Madem her şeyini Partiye verebilecek kadar fedakarsın, niye bunu stratejik, taktik önderliksel anlamda gereken güce, kendine güvenmeye ve kendine layık olmaya götürmüyorsun?

Hepinizin köleliğinin yönetim ve önderlik olayına yansıması az çok böyledir. C... arkadaş en tecrübelisi olduğu için kendini en çok ele veren bir konuma girdi.

Xebat yoldaş...

Baştarafı 24. sayfada

silahlarıyla saldırıya geçtiler. Bir top mermisi **Xebat** yoldaşın hemen yanında patladı. **Xebat** yoldaşa top parçası isabet edince ağır yaralandı. Yaralı halde savaşı sürdürdü. Birliği; genç komutanını düşmana terketmedi, O'nu omuzlayarak ve de düşmanın kahrolası çemberini yararak yoluna devam etti. Bir gerilla birliğimiz daha böylece ülkenin derinliklerine kayıyordu.

Xebat yoldaş, ağır yaralı halde bir gün yaşadı ve Eylül 1990'da Mardin'e doğru yol alan grubunun kararlı bağlılık andıyla ülke topraklarına bir direniş tohumu olarak ekildi.

Xebat yoldaş, vatan topraklarına ilk defa adım atıyordu. Ailesi Mardin'in Tora mıntıkasındandı, isyancı bir gelenekleri vardı. Düşmanın yerel isyanları kırdığı dönemin sonunda Güney Kürdistan'a göçmüşlerdi. Ülkeyi aile hikayelerinden biliyordu ve tamamen ülke özlemiyle büyümüştü. Okul yıllarında ilerici düşüncelerle tanışmış ve kendi çapında belli bir araştırma içine girmişti.

"12 Eylül darbesinden sonra, hemen hemen her gün grup grup insan bu tarafa geçiyordu. Oldukça zorlu koşullarda yaşıyorlardı. Kim olduklarını bilmeden, herkese yardım etmeye çalışıyordum. Benim için kıstas, bunların ülkemden geliyor oluşları ve arkalarındaki faşist takipti." Böylelikle, hemen hemen bütün devrimci güçlerle tanışmış oldu. Bu tanışıklık içinde yavaş yavaş Partimize bağlandığını gördü. "Beni Partiye çeken şey, Partinin yaşam tarzıydı" diyordu. Devrimi önüne hedef koyan örgüt ona göre yaşayacaktı. **Xebat** yoldaş da devrimci yaşamak istediğinden Partiye bağlandı. Liseyi bitirinceye kadar ilişkilerini, destek verme düzeyinde sürdürdü. Liseyi bitirdikten sonra, "yüksekokula gitmeyi anlamsız buldum" diyerek, tümden Parti saflarına geçti.

Etrafına Parti düşüncelerini yayma, dost kazandırma ve ülkeye geri dönüşün hazırlıklarına, işlerine aktif olarak katılma durumundaydı. Kitle arasında tam bir halk önderi olarak sivrildi, askeri güçlerimiz arasında da tam bir savaşçı. O, her yeteneğini Partinin hizmetine sunmada saygı değer bir çabanın sahibiydi. Ve bir devrimciden beklenen çok yönlülüğün temsilcisiydi. Bir ozandı aynı zamanda. Yurtsever-devrimci kültürün gelişmesinde ve halkta yer etmesinde de genel olarak çalıştı. Bizzat oluşturduğu kültür grupları bugün onun manevi önderliğinde çalışmalarını sürdürüyorlar. Yüze yakın şiiri ve onlarca beste çalışmasıyla devrimci halk müziğimiz **Xebat** yoldaştan izler taşır.

"Nerede olursa olsun çalışırım ama, artık sıcak savaşta yer alma istemi beni tamamen etkisine aldı" diyordu. Ve yaklaşık altı yıllık bir sürenin sonunda Partiden ülkeye, sıcak savaş hattına naklini istiyordu.

Çalışmaları sonunda, halkın sevgili çocuğu olmuştu. Onlarca devrimcinin Parti saflarına akışında belirleyici çalışmaları vardı. Ülkeye geçiş yapan tüm gruplar onun korucu ateşinin garantisi altındaydı. **Xebat** yoldaş sıradan bir militanlıkla değil, Parti çizgisinin pratiğe uygulanmasının yoğun bilinci içinde devrimi yaşıyordu.

"Çalışmalarımı kendim II. Konferansımızın çizgisinde gözden geçirdiğimde, tüm çabalarıma rağmen Partinin büyüklüğüne ulaşmada yetersiz kaldığımı görüyorum" diyor, özeleştirel bir tavır geliştiriyordu. Onun büyük militanlığına bakan, bu sözlerin alçakgönüllü, sert bir yaklaşım olduğunu söylerdi belki ama, O, derin bir Parti bilincini konuşturuyordu sadece.

O bu bilinçle ülkeye yöneldi ve bu bilinçle toprağa ekildi.

Halkımızın sevgili çocuğu, Partimizin azimkar savaşçısı **Xebat** yoldaşı şahadete uğurlarken O'nun bir mısrasını haykırıyoruz: ***"BAKUR, BAŞUR, ROJHILAT/ APO SEROKÊ WELAT"***

Silah arkadaşları

Selim yoldaş...

Baştarafı 24. sayfada

Partiyle sürüp giden ilişkileri içinde, **Selim** yoldaş bir ayrıma vardı: "Düşündüm, çok iyi düşündüm, bugüne kadar ekmek parası için onlarca kez sınırı vurdum, hemen her geçişte ölümle yüzyüze geldim ve belki de ölecektim, ki bu yolda öleceğim de açık bir gerçek. O zaman niye daha büyük değerler için ölmeyeyim? Bundan böyle bütünüyle Partinin hizmetinde çalışacağım. Vatanım için öleceğim, halkım için öleceğim."

Patiye sunmuş olduğu özgeçmiş raporunda bunları belirterek, o güne kadar amatör düzeyde sürdürdüğü ilişkilerini profesyonel tarzda sürdürmeye karar verdi. Ve **Selimê Reş** artık tüm yaşamıyla ARGK gerillalarının saflarında yerini aldı.

"Eskiden bu huduttan hiç korkmuyordum, ama artık korkuyorum. Çünkü geçiş esnasında tüm grubun güvenliğini kendi omuzlarımda hissediyorum; bir arkadaşa bir şey olursa kendimi affetmem" diyor, bu bilinçle en zorlu görev anlarında dava adamı olmanın seçkin örneklerini yaşatıyordu. Bu kez silahını gerillaların kurtuluşu için sıkıyordu. Kaç kez tel örgüler içinde pusuya düşen grupları bizzat kurtarıyordu. Ve yine kaç kez Selimê Reş yoldaşımızın koruma ateşi altında düşman ağır kayıplar vererek hudutu açıyordu.

Burada, O'nun için sorun sadece gerillaları koruma değildi. Parti bilincini ateş hattında konuşturuyordu. "Bunlar müdahale gruplarıdır, pratiğe yapacakları müdahalelerin anlamını bilmiyorum, onun için hizmetimi tam yapmalıyım" derdi.

"Artık halkım için öleceğim" diyen Selim yoldaş, bir kez daha önemli bir görevle yüklenmişti. Bu kez grup geçirmeyecekti. Alanın acil ihtiyacı olan yayınları ve bir miktar cephaneyi devrimin, halkın hizmetine sunmak için yola koyulacaktı. "Oldukça rahatım, bir tehlike olsa da, sadece kendime olacak, onun için sorun yok"; böyle diyordu bu son geçişi için. Düşman hudutu büyük bir yığınakla takviye etmişti. Olsundu, görevdi ve yerine getirecekti.

Ve **Selim** yoldaş, 11 Ekim 1990'da Nusaybin yönünde gece karanlığında sömürgeci huduta kara bir kartal dalışı yaptı. Hudutu geçtikten kısa bir süre sonra düşman pusuşuna rastladı. **Selimê Reş** yoldaş, kısa bir süre içinde yüze yakın düşman askeri ve panzer kuvvetleriyle kuşatıldı. Göğüs göğüse çatışma içine girerek, "Bijî Serok APO", "Bijî PKK" sloganlarını haykıra haykıra başını Agitlerin çektiği ARGK şehitleri kervanına koştu. Ve ARGK, Selim yoldaşın şahsında bir şehit daha vererek, bağımsız vatan yolunda bir adım daha attı.

Hudutların yırtıcı kuşu **Selim** yoldaş, halkı için ölüme kucak açtı. O ARGK şehitlerinin koynunda yaşayacak, halkımızın gönlünde sonsuza dek anılacaktır. Anısı düşmana olan kinimizi kamçılıyor, önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Impressum :	**Yazışma adresi :**	**Hesap numarası :**	**Avusturya 22.50 s.**	**Hollanda 3.75 hfl.**
V.i.s.d.P :	**Serxwebûn**	**Stadtsparkasse - Köln**	**Belçika 75.00 bfr.**	**İngiltere 0.90 £.**
A. Engizek	**Postfach 10 16 83**	**A. Engizek**	**Danimarka 10.00 dkr.**	**İsveç 7.50 skr.**
Vogelsangerstr. 286	**5000 Köln 1**	**Konto Nr. : 27 60 29 52**	**Fransa 7.50 ff.**	**İsviçre 3.00 sfr.**
5000 Köln 30		**BLZ : 370 501 98**		**Norveç 10.00 nkr.**

Munzur yoldaşın anısı gerilla mücadelemizde yaşayacaktır

Savaş cephesinden haberler gelmeye devam ediyor. Güzel haberlerin yanısıra, insana acı gelen haberler de var. Bu haberlerden biri de **Munzur** yoldaşın şehit düştüğü haberi. Şehit yoldaşımızın yaşamı ve mücadelesini kısaca da olsa ele alarak, O'nun anısına bağlılığın gereklerinden birini yerine getirmeye çalışacağız.

Zülfü ARDIÇ (Munzur) yoldaş 1966 yılında Dersim'in Nazimiye kasabasına bağlı Ilısu köyünde dünyaya geldi. Ailesinin durumunu, 27.04.1988'de sunduğu bir raporunda şöyle dile getiriyordu: "Ailem köyün en fakir ailesidir. Babam köyde günlük olarak çalışıp geçimimizi sağlıyordu. Birkaç keçi besliyor. Onlar da yetmiyor." **Munzur** yoldaş ailenin siyasal tavrını da şu biçimde ortaya koyuyordu: "Ailem sürekli devletten baskı görüyor. Çünkü 38 isyanında devlete karşı direnmiş. Ailemizden 12 kişiyi katlederek bir mezara gömmüşler. Yalnız amcam ve babam sağ kalmıştır. Onun için, hem babam onlara kinlidir ve hem de onlar babama kinlidirler."

Munzur yoldaş, ilkokulu Ilısu köyünde okur ve ortaokula Elazığ'da devam eder. Maddi sıkıntılar yüzünden iki yıl okuduktan sonra okulu terketmek zorunda kalır. En çok sevdiği spor eğitimini görmek için bazı spor kulüplerine başvurur, ancak maddi imkansızlıklar yine engel olarak karşısına çıkar. Eğitim olanakları bulamayınca doğduğu köye gidip köy işlerinde çalışır. 12 Eylül faşist rejiminin iktidara el koymasıyla birlikte binlerce insan gibi o da tutuklanır. Poliste direnişçi bir tavır sergileyip sır vermeyince kısa bir süre içinde serbest bırakılır. Ancak sürekli kontrol altında tutulmak istenir. Köyde artık yaşayamayacağı sonucuna vararak Tekirdağ'a gider ve bir tuğla fabrikasında işçi olarak çalışmaya başlar. Değişik fabrikalarda ve değişik işlerde 1986 yılına kadar çalışmasını sürdürür. Ancak buranın da sömürü ve baskısına artık dayanamaz. Parti hareketimizle ilişkiye geçmek için Yunanistan'a geçer ve kısa bir süre sonra ilişki kurar. İki yıl buradaki faaliyetlere faal olarak katılır. Komitede yer alıp kitaplık ve maliye işlerine bakar. 1988 yılının başlarında yaptığı öneriyle Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitime alınır. Akademi ortamına uyum gösterir ve eğitimde kendisini ilerletir. Üç aylık bir eğitim devresinden sonra Akademi mezuniyet belgesini "iyi" dereceyle alır.

Mezun olduktan sonra görev talebinde bulunduğu raporunda şöyle yazıyordu: "Akademi ortamına ilk geldiğimde üzerimde çok olumsuzluklarım vardı. Oturmadan tutalım konuşmaya kadar yetersizliklerim görülüyordu. Ama bu özellikleri fazla taşımadım. Gerek arkadaşların yardımcı olmaları, gerek eğitimin etkisi, yaşamın disiplinli olması ve gerekse de benim çabalarım sonucunda birçok eksikliklerimi attım. Ancak tam bir dönüşüm yaptım diyemiyorum, bunu sizler de biliyorsunuz... Ne var ki, üzerimde bulunan bazı eksikliklerin pratiğe girmem önünde engel olmayacağı inancındayım. Artık eğitime ihtiyacım yoktur demiyorum, ancak her türlü göreve hazır olduğumu da belirtmek istiyorum. Alan veya görevin düzeyi benim için önemli değildir. Bütün çalışmalar ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi için olduğuna göre Parti nereye uygun görüyorsa oraya gitmek istiyorum." Yapılan bu öneri uygun görülür ve 1988 yılının Ağustos ayında bir müdahale grubunda yer alarak ülke pratiğine gider. Savaşımızın yoğun olarak geliştiği Botan Eyaleti'nin Çatak mıntıkasında faaliyet yürüten birliğe katılır. Kış sürecinde Bestler mıntıkasında yürütülen eğitim ve kitle faaliyetlerine katılır. Baharla birlikte Bestler'de bir birliğin manga komutanlığına getirilir. 1989 yılı Haziran ortalarında yeniden oluşturulan Eruh-Şırnak Ana Birliği'nin komutanlığına, yürüttüğü başarılı faaliyetlerden dolayı layık görülür. Ana Birliğin kısa bir sürede bölük düzeyinde örgütlenmesiyle birlikte bölük komutanlığı sıfatını kazanır. Orta Eyalet'e müdahale için oluşturulan birliğin yönetiminde yer alır ve Eyalet Komitesi üyeliğine atanır. Şehit düştüğü ana kadar Orta Eyalet Komitesi'nin üyesi ve Birinci Bölge'nin sekreteri olarak görev yürütür. Gün gün ilerleyen **Munzur** yoldaşın çizelgesi kısaca böyledir.

Kuşkusuz **Munzur** yoldaşın yaşam çizelgesinden kişiliğini bulmak mümkündür. Ancak yine de devrimcilere örnek olması açısından bazı özelliklerini ortaya koymaya çalışacağız. Bu yoldaşımızın en belirgin yanı, birçoğumuzun ulaşamadığı atılımcı özelliği ve düşmana karşı saldırı ruhuyla dolu olmasıydı. Onun atılımcı ruhu ulusal kurtuluş mücadelemizin özgünlüğünden ve Partimizin engel tanımayan özelliğinden kaynaklanıyordu. Atılımcı olmayan, sıradan, ağır bir yürüyüşle Partimizin özgürlük yürüyüşü içinde yürünemeyeceğini ve buna ayak uydurulamayacağını çok iyi bildiği için bu özelliği yaşamın tüm alanlarına uyguluyordu. Sadece askeri alanda değil; kitle örgütlenmesinde, savaşın her türlü pratik sorununun çözümünde, kişiliği dönüşüme uğratmada atılımcıydı. Ondaki saldırı ruhu bilinçli cesaretinden, düşmana karşı olan kininden kaynaklanıyordu. Bu özelliğine dayanarak onlarca eylemi başarıyla geliştirdi ve öncülük yaptı. Silahlı mücadelemizin gelişip ülke sathında yayılmasına, gerilla mücadelemizin Orta Eyaletimize oturtulmasına değerli katkılar sundu.

Yoldaşlarıyla olan ilişkileri saygıya, güvene, yardımlaşmaya dayanıyordu. Dil sorunu olmasına rağmen savaşçılarla en sıcak ilişkileri geliştiriyordu. Parti ve ordu birliğini her şeyin üstünde tutuyor ve bu birliği zedeleyen tutumlara karşı çok amansız davranıyordu.

O, kurtuluşu uğruna kanını kahramanca feda ettiği halkının düşünen beyni, dost ve düşmanı gören gözü, bin yılların esaret ve baskısını haykıran dili, yaşam nefesi, gümbürdeyen yüreği, balyoz kadar sert yumruğu, kılıçtan daha keskin iradesi, özgürlüğe doğru ilerleyen ve yeri yerinden oynatan adımları idi. Kürdistan halkının bağımsızlık kararı, biriken öfkesi idi. Ve öyle olmaya devam ediyor, edecektir.

Munzur yoldaş, Orta Eyaletimizde şahadet mertebesine ulaştı. Kanını orada toprağa döktü. Böylelikle bizi o topraklara daha fazla bağlamış oldu. Daha çok sevilen, uğruna daha çok fedakarlık yapmamız gereken topraklar durumuna getirdi. Orta Eyaletimizde gelişen devrimci mücadelemize daha büyük anlamlar kazandırdı.

Yoldaşımızın şahadetini bir kayıp olarak değerlendirmiyoruz. Düşman bunu bir darbe olarak değerlendiriyorsa, hemen belirtelim ki, bu bir gaflettir. Bunun bir gaflet olduğunu önümüzdeki süreç daha iyi gösterecektir. Çünkü bu cephemizdeki savaş artık **Munzur**'umuzun komutasında gelişecektir. Kesinlikle O'nun atılımcı özelliğiyle ve saldırı ruhuyla düşmana saldıracaktır. O'nun sıkılmış yumruğuyla düşmana vuracağımızı hemen burda belirtmek istiyoruz. Varsın kıyametler kopsun. Düşman çılgınlaşsın daha da.

Öyleyse yoldaşımızın da emredici anısına bağlılığın bir gereği olarak, Orta Eyaletimiz bundan böyle amansız bir savaş ortamı olacaktır. Gerilla savaşımı daha da derinleştirilerek şehitlerimizin ve halkımızın intikamı alınacaktır. Halkımız örgütlenecek, düşmanlarımız dağlardan indirilecektir. Böylelikle burası da artık zulmün kalesi, sömürünün kaynağı değil; demokrasinin her insanımıza götürüldüğü bir alan olacaktır.

Bunu yapmak ve buna ulaşmak için önümüzde hiçbir engel yoktur. Çünkü düşmanın bütün karşı koyuşlarına rağmen, **Munzur** yoldaşın yönetiminde alana yerleşilmiştir. Gerilla mücadelesi oturtulup geliştirilmiştir. Gerillamızı bağrına basacak halkımız buradadır. Dağlarımız heybetli ve ulaşılmazdır. Düşman darbe yemiş ve çaresizdir. Bütün yoldaşlar savaşı daha çok geliştirmede isteklidirler. O halde, niye yapılmasın ki! Önümüze engel, kolumuza zincir düşünülebilir mi gelinen bu noktadan sonra. Hayır! Gerek içimizden ve gerekse de dışımızdan kaynaklansın, biz hiçbir sorunu kendi gelişimimiz önünde engel olarak görmüyoruz. Sorunlarla boğuşa boğuşa buraya geldik. Bundan sonra da öyle olsa ne yazar? Olsa olsa bu konum mücadeleci gücümüzü artırır.

Bu kısa yazımıza son verirken, anıya asıl bağlılığın pratikte geliştirilecek savaşımla yerine getirileceğini belirterek, bu yoldaşımızın birimize yönelttiği bir eleştiriyi buraya almayı özeleştirinin bir gereği olarak sayıyoruz: "Hayret! Partimizin yıllarca uğraşıp devrimcileştiremediği bir kişiliği, Z. arkadaş, 'ben devrimcileştireceğim' diyor. Gerçekten bu büyük bir cesarettir. Ancak anlamsız bir cesarettir. Kısacası, kişinin kendisinin Partiden daha çok çözümleyici ve güçlü olduğuna inanmasıdır" diyordu **Munzur** yoldaş. Eleştirinin yerinde olduğunu, bundan böyle harfiyen bağlı kalınacağını samimiyetle belirtmek isteriz. O'nun Partinin üstünlüğüne olan inancı ve davaya bağlılığı yolumuzu aydınlatıyor. Anısı ölümsüzdür!

Mücadele arkadaşları

Partimizin seçkin militanlarından Xebat yoldaş Cudi'de şahadete ulaştı

Xebat ve Selim yoldaşlar

"Partimizin bana tanıyacağı ülke pratiği şansını en iyi şekilde kullanacağıma inanıyorum. Ülkeye yönelirken, Mardin alanına geçmek birinci tercihimdir. Ben Mardin'in mücadelemizdeki önemini biliyorum. Ve burada egemen olan savunma ruhunun taktiği nasıl boşa çıkardığının da farkındayım. Partinin taktiğini alanda yaşama geçirmekte yer almak en büyük arzumdur. Ama, ülkenin her yerinde savaşmak benim için sadece bir şereftir. Ve bu Partimizin bana vermiş olduğu bir olanak olacaktır."

Xebat yoldaş ülkeye yönelirken, düşmana karşı aktif saldırı ruhu içinde olduğunu böyle gösteriyordu. Ülke topraklarına adım attıktan kısa bir süre sonra, komutasındaki birliğiyle birlikte Botan alanından Mardin'e doğru akıyordu. Savaşımızı Botan'da sınırlama taktiğini yaşama geçirmenin telaşında olan sömürgeciler, işgal sürülerini her türlü ağır silahla donatarak Botan'ın etrafını sarmıştı. Amaç gerillanın ülkenin derinliklerine akışının önüne geçmekti.

Ama geçecektik, bizim de düşmanın taktiğini boşa çıkarma ve ülke çapında gerillayı yaygın olarak oturtma taktiğimiz vardı. **Xebat** yoldaş da bu taktik gereği Botan'dan Mardin'e akıyordu. Savaşçı birliğimiz düşman kuvvetleriyle Cudi'de karşılaştı. Ve çatışma başladı. Düşman bütün sayısal üstünlüğüne rağmen, gerilla birliğimiz karşısında bir sonuç alamıyordu. Havan topları ve lav

Devamı 23. sayfada

Bozulmamış Kürdistan yurtseverliğinden PKK'ye akışın yiğit savaşçılarından

Selim yoldaş bir hudut geçişinde kahraman şehitler kervanına katıldı

Direniş şehitlerimizden **Selim** yoldaş yöre halkı içinde **Selimê Reş** olarak tanınırdı; O'nu tanımayan yok gibiydi. **Selimê Reş** yoksul bir Kürt köylüsüydü. Ailesi ekonomik nedenlerden dolayı Kuzey-Batı Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a çok önceleri göçmüştü, ama burada da yoksulluktan kurtulamamıştı. Hemen hemen tek seçeneği kalıyordu bu durumda; O da birçok Kürt köylüsü gibi, yaşamını silahıyla kazanmaya başladı. Kaçakçılara rehberlik (kılavuzluk) yapmaya başladı. Artık, yaşamı bir bütün olarak silahına bağlıydı. "Şu elimdeki silahı on yıldır kullanıyorum. Elime yeni bir silah alamıyorum, güvenim yok" diyordu. Sömürgecilerin hudut kuvvetleriyle sayısız çatışma yaşadı. Hemen her çatışmada koruyuculuğunu yaptığı akrabalarını tam bir emniyet içinde yerlerine ulaştırmakla tanınırdı. Yöre halkı O'nu bu yiğitliğiyle tanıdı. Sadece yöre halkı mı? Hayır, TC de O'nu sınırdaki en önemli hedefi haline getirdi. Onbeş civarındaki sömürgeci askerin öldürülmesinden O'nu sorumlu tutuyordu.

Hiç şüphesiz, O'nu bu kadar yırtıcı kılan şey, kendisini yerinden-yurdundan eden düşmana karşı duymuş olduğu yurtsever kindi. O kinle vuruyordu. "Çatışmasız bir geçiş canımı sıkıyor" diyordu. Bu yurtsever kin elbette oluruna varacaktı. Nitekim, Partimizin 80'lerde geri çekilmeye başladığı dönemde hemen Partiyle ilişki içine girerek, grupların rehberliğini yapmaya başladı ve eldeki tüm olanak ve gücüyle katkılarını sundu. Partiyle tanışıklığını salt kişisel düzeyde tutmayıp, çevresini de bu yönde harekete kazanmanın pratik faaliyeti içine girdi. Bunun sonucu, bütün akraba ve köy çevresini Partinin aktif taraftarı haline getirdi.

Devamı 23. sayfada